

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

MÓZES ELSŐ KÖNYVE

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2022. április, május, június

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2022 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Mózes első könyve : Idézetek a Bibliatanulmányokhoz :

2022. április, május, június / Ellen G. White;

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon : Viața și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-158-3

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Teremtés	5
2. Bűneset	13
3. Kain és a hagyatéka	22
4. Özönvíz	30
5. A népek és Bábel	38
6. Ábrahám gyökerei	46
7. Az Ábrahámmal kötött szövetség	54
8. Ígéret	62
9. A csaló Jákób	70
10. Jákób – Izráel	78
11. József, az álomfejtés mestere	86
12. József, Egyiptom hercege	94
13. Izráel Egyiptomban	102

1.

TEREMTÉS

Március 26., szombat délután

Egyedül Isten Igéjében találhatjuk meg a teremtés hiteles leírását, s itt olvashatjuk emberiségünk történelmét emberi előítélettől vagy büszkeségtől mentesen. Az Igében találkozhatunk az ősatyákkal és a prófétákkal, s hallhatjuk az Örökkévaló szavait. Itt szemlélhetjük a menyeyei Felséget, amint megalázta magát, hogy helyettesünk és kezesünk legyen, megküzdjön a sötétség hatalmaival, és kivívja értünk a győzelmet. Mindezek tiszteletteljes tanulmányozása meglágyítja, megtisztítja és megneemesíti szívünket, s új erővel és étellel tölti be lelkünket. – *Az én életem ma*, 107. o.

Isten érthetően beszél az emberiséghez. Nem hagyja a dolgot magára, határozatlanul, hogy emberek a saját elméleteik szerint használják fel. Az Úr kijelenti, hogy hat nap alatt teremtette a világot, s megnyugodott a hetedik napon. Ezzel leszögezi, hogy a huszonnégy órából álló napokat érti, amelyeket a napkelte és napnyugta jelez. [...]

Miután megteremtette világunkat és az embert, áttekintette végzett munkáját, s kijelentette, hogy igen jó. S amikor lefektette a föld alapjait, ugyanakkor a szombat alapjait is megerősítette. „Mikor együtt örvendézének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának.” Isten látta, hogy a szombat lényeges az ember számára, még a paradicsomban is. Azzal, hogy a szombatot adta, Isten az ember lelki és testi javára gondolt. – *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 135–136. o.

Kezdetben a teremtés egész műve Istent nyilatkoztatta ki. Krisztus volt az, aki kiterjesztette az egeket és lerakta a föld alapjait. Az Ő keze függesztette helyükre a térben a világokat, és Ő formálta meg a mező virágait. Ő az, „aki hegyeket épít erejével” (Zsolt 65:7), „akié a tenger és Ő alkotta is azt” (Zsolt 95:5). Ő halmozta el a földet szépséggel, Ő töltötte meg a levegőt dallammal, és Ő írta oda mindenre a földön, a leve-

gőben és az égbolton az Atya szeretetének üzenetét. A bűn megrontotta Isten tökéletes művét, de az Ő keze írása továbbra is olvasható rajta. A teremtett dolgok még mindig hirdetik kimagasló voltának dicsőségét. – *Jézus élete*, 20. o.

A Teremtővel művei által kell megismerkednünk. A természet könyve nagy tankönyv, amelyből – valamint a Szentírásból – tanítva kell másokat Isten jellemével megismertetnünk, és az elveszett juhokat Isten nyájához visszavezetnünk. [...]

Krisztusnak a természetből vett tanításait egyszerű és világos voltuk teszi végtelenül értékesé. Mindenkinek szüksége van arra a tanításra, amely ebből a forrásból fakad. A természet szépsége az embert a bűntől és a világ vonzásából a tisztasághoz, a békességhez és Istenhez vezeti. – *Krisztus példázatai*, 24. o.

Március 27., vasárnap

Az ember teremtésekor egy személyes Isten cselekvő ereje nyilatkozott meg. Amikor Isten saját képére megteremtette az embert, az emberi test formája és egész felépítése tökéletes volt. Éppen csak élet nem volt benne. S akkor a személyes Isten, akinek élete van önmagában, ebbe a testbe belelehelte az élet leheletét, és az ember élő, értelmes lénygé lett. Az emberi szervezet minden része működésbe lépett. Szíve, ütő- és vivőerei, nyelve, keze, lába, érzékszervei, értelmi képességei mind elkezdtek munkájukat, és Isten mindennek törvényt szabott. Az ember élő lélekké lett. A személyes Isten Krisztus, az Ige által teremtette az embert, és felruházta őt értelemmel és erővel. [...]

Isten azt akarta, hogy az ember – a teremtés koronája – minden alacsonyabb rendű lényt megelőzően fejezze ki az Ő gondolatát, és nyilatkoztassa ki dicsőségét. Az embernek azonban nem szabad istenítenie önmagát. – *A nagy Orvos lányomán*, 415. o.

A zsoltáros által kapta Izráel az üzenetet: „Szolgáljatok az Úrnak örvendéssel; menjetek eléje vigassággal. Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhjai vagyunk. Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel.” (Zsolt 100:2–4) Mindenkiről, „aki megőrzi a szombatot, hogy

meg ne fertőztesse azt”, ezt mondja az Úr: „Szent hegyemre viszem föl ezeket, és megvidámítom őket imádságom házában.” (Ésa 56:6-7) – Jézus élete, 288. o.

Jézus neve által a gyermek bizalmával és bizonyosságával léphetünk Isten jelenlétébe. Semmi szükség arra, hogy ember játssza a közbenjáró szerepét. Jézuson keresztül kitárhatjuk szívünket Istennek, mint olyan valakinek, aki ismer és szeret minket.

Az ima rejtett helyén, ahol csak Isten szeme láthat, az Ő füle hallhat, elmondhatjuk legrejtettebb kívánságainkat és vágyainkat a végtelen irgalom Atyja előtt. Akkor a lélek csöndességében és csillapultságában az a hang, mely minden esetben meghallja az ember ínségének kiáltását, szólni fog szívünkhöz.

„Igen irgalmas az Úr és könyörületes.” (Jak 5:11) El nem múlt szeretettel várakozik, hogy hallja tévelygő gyermekeinek bűnvallomását, és elfogadja bűnbánatukat. Úgy várja hálánkat, mint az anya szeretett gyermekétől a felismerő mosolyt. Azt akarja, hogy megértsük, szíve milyen mélyen és gyöngéden vágyakozik utánunk. Hív bennünket, hogy próbáinkkal forduljunk együttérzéséhez, bánatunkkal rokonszenvéhez, sebeinkkel gyógyításához, hitványságunkkal tökéletességéhez. Aki hozzá fordult, még soha nem csalatkozott. „Akik Őreá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul.” (Zsolt 34:6) – *Gondolatok a hegyi beszédről*, 84. o.

Március 28., hétfő

A föld rendkívül szép volt úgy, ahogy Alkotója kezéből kikerült. Felszínét hegyek, dombok és síkságok tették változatossá; elragadó folyók és gyönyörű tavak tarkították. De azok nem meredek, zord dombok és hegyek voltak, tele félelmetes lejtőkkel és ijesztő szakadékokkal, mint a mostaniak. A föld sziklás vázának éles, érdes peremeit betemette a termékeny talaj, amely mindenütt gazdag növényzettől zöldellt. A magaslatokat fák koronázták, fenségesebbek, mint a mostaniak. A levegő tiszta és egészséges volt, mentes káros kigőzölgéstől. A táj szépsége túlszárnyalta a legpompásabb palota díszes parkját. Az angyalsereg gyönyörködve nézte ezt a képet, és örvendezett Isten csodálatos művének. – *Pátriárkák és próféták*, 44. o.

Isten teremtett művei az Úr szeretetéről és hatalmáról tanúskodnak. Ő hívta életre a világot, és mindazt, ami azon van. Isten szeretettel teljes és gyönyörűsége. A nekünk teremtett világban nem csupán azt bocsátotta a rendelkezésünkre, ami a kényelmünkhöz szükséges, hanem az eget és a földet is szépséggel töltötte meg. Szeretetét és gondoskodását látjuk a bőséges őszi termésben, a vidám napsugárban pedig Ő mosolyog ránk. Keze alkotta a szilákat és a délceg hegycsúcsokat. A sudár fák az Ő parancsára növekednek. Bársonyos zöld szőnyeget terített a földre, majd cserjéket és virágokat ültetett.

Vajon miért élénkzöld színbe öltöztette a földet a komor szürkéség helyett? Talán ezt tetszett jobban a szemeinek? Hát akkor a szívünk ne teljék be hálával, amikor olvassuk szeretetének és bölcsességének bizonyítékait, alkotásának csodáit? – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 185. o.

A véges elme képtelen igazán felfogni a végtelen Isten létezését, hatalmát, bölcsességét és műveit. Ezt mondja a szent író: „Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é? Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg? Hosszabb annak mértéke a földnél, és szélesebb a tengernél.” (Jób 11:7–9) A föld legnagyobb koponyái sem tudják felfogni Istent. Az ember örökké kutathat, örökké tanulhat, és még hátra van a végtelenség.

A teremtés művei azonban Isten hatalmáról és nagyságáról tanúskodnak. „Az eget beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.” (Zsolt 19:2) A tudomány segíti Isten megértésében azokat, akik az írott Igét választják tanácsadójuknak. „Ami nem látható belőle: örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható.” (Róm 1:20 új prot. ford.) – *Pátriárkák és próféták*, 116. o.

Március 29., kedd

Minthogy így a szombatot elkülönítette, Isten a világnak emlékünnepet adott. Nem a hét közül valamelyik napot, hanem megkülönböztetett napot, a hetedik napot adta. Éppen a szombat megtartása által ismerjük el Istent élő Istennek, a menny és föld teremtőjének.

A szombat nem korlátozódik sem népre, sem népcsoportra. Isten az egész emberiségnek adta. Azért adta, hogy művein elmélkedjünk, felhasználjuk. Ne töltsük lustálkodva. Ezt tegyék az emberek, hogy „megismerjék, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük”.

Az Úr igen közel jön népéhez az általa megáldott és megszentelt napon. „Az eget beszéljük Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet, éj éjnek ad jelentést.” A szombat Isten emlékműve, amely az embereket Teremtőjük felé irányítja, aki teremtette a világot s mindent, ami benne van. – *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 136–137. o.

„A szombatnak, mint a teremtés emlékünnepének az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat.” Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig teremtményei. „A szombat tehát Isten imáadásának éppen a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggyőzően. Isten imáadásának igazi alapját – nem csupán a hetedik napinak, hanem minden istentiszteletnek – a Teremtő és teremtményei közötti különbségben kell megkeresni. Ez a nagyszerű tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni.” (J. N. Andrews, *History of the Sabbath*, 27. fejezet)

Ameddig Istent azért imádjuk, mert Ő a Teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. Ha a szombat egyetemes ünnep lett volna, az ember értelmével és szívével felfogta volna a Teremtőt, akit tisztelet és imádat illet, és soha senki nem lett volna bálványimádó, istentagadó vagy hitetlen. – *A nagy küzdelem*, 437–438. o.

Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia. E szavak tanítanak, vigasztalnak. Mivel a szombat az emberért rendeltetett, az Úr napja. Krisztusé, mert „minden őáltala lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3). Mivel Ő teremtett mindeneket, Ő a szombat szerzője is. Ő különítette el, mint a teremtés emlékünnepét. A szombat rá mutat tehát, Teremtőjére és Megszentelőjére... A szombat Krisztus hatalmának a jele, amely szentté tesz minket. Mindenkin megadatik, akit Krisztus megszentel – szentté teszem őket. A szombat mindenkinek megadatik, mint az Ő megszentelő erejének jele, aki Krisztus által részesévé válik Isten Izráelének. – *Jézus élete*, 288. o.

Március 30., szerda

Az Úr a föld porából teremtette az embert. Ádámot a maga életének, természetének részesévé tette. A Mindenható a maga lehetését lehelte bele, így lett az ember élő lélekké. Ádámnak tökéletes volt a megjelenése – erős, szép, tiszta gondolkodású lény volt, alkotója képmását viselte.

Az ember tökéletes szervezettel, daliás teremettel került ki Alkotója kezéből. Az, hogy hatezer éven át kibírta a betegségek és bűnözés egyre növekvő terhét, döntő bizonyíték kezdetben kapott szívósságára.

Édenben Ádám koronázott király volt. Ő neki adták az uralmat az Isten teremtette összes élőlény fölött. Az Úr olyan értelemmel áldotta meg Ádámot és Évát, amelyet egyetlen más teremtménynek sem adott. – *A Te Igéd igazság, 1. köt., 1082. o.*

Isten teremtői művének koronája az ember volt, akit Isten a saját képmására alkotott, és azt akarta, hogy az Ő hasonmása legyen. Az ember igen drága Isten előtt, mivel saját képmására alkotta.

Amikor Ádám kikerült Teremtője kezéből, magas, szép és arányos volt. Több mint kétszer olyan magas, mint a most élő emberek. Arcvonásainak tökéletes szépsége Alkotóját dicsérte, arcszíne nem volt fehér vagy sápadt, hanem pirosposzsgás és egészségtől ragyogó. Éva is nemes testtartású, tökéletesen arányos és nagyon szép volt.

Az ember minden testi-lelki képessége és egészsége tökéletes volt a teremtéskor – Ádámot és Évát minden tekintetben tökéletesnek alkotta Isten. [...]

Az Isten képére alkotott első emberpár olyan adományokat nyert, amelyek méltók voltak magasztos rendeltetéséhez. Ádám és Éva alakja bájos, arányos, szabályos és szép volt, arcuk az egészség, öröm és reménység világosságában ragyogott, s külső megjelenésükben Teremtőjükhöz hasonlítottak. – *Az én életem ma, 126. o.*

Az Úr örült eme utolsó és legnemesebb teremtményének, és az volt a szándéka, hogy a tökéletes világ tökéletes lakója legyen. Azonban nem akarta, hogy az ember egyedül éljen. Ezért így szólt: „Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt.” (1Móz 2:18)

Isten maga adott társat Ádámnak. Ő szerzett neki „segítőtársat” – neki megfelelő segítőt, hozzá szabott társat, aki egy lehetett vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amelyet

Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatta fejként Ádámot, nem taposhatta lábbal őt, mint alsóbbrendűt, hanem mellette kellett állnia, mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd. Az ember része, második énje volt, csont a csontjából és hús a húsából, tanúsítva azt a szoros egységet és szerető ragaszkodást, amelynek e kapcsolatban meg kell lennie. – *Boldog otthon*, 25. o.

Március 31., csütörtök

Az isteni terv nem egyezik az emberek tervével. Az Úr nem tervezte, hogy az ember restségben éljen. Bár kezdetben igazi „úriembernek” lett teremtve, és gazdag volt, mivel a világegyetem tulajdonosától mindent megkapott, Ádám mégsem lustálkodhatott. Még mielőtt meg lett teremtve, már létezett a feladat számára. Abban kellett foglalatostkodnia, és abban lelte örömét, hogy gondoskodhatott az Isten által teremtett világról, és munkája jutalmaként minden szükségletét kielégítették az Édenkertben megtalálható termények.

Míg őszüleink engedelmesekek voltak Istenhez, az Édenben végzett munkájuk is kellemes foglalkozás volt, és a föld ellátta őket javaival. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 273–274. o.

Isten elfoglaltságot adott Ádámnak és Évának. Ősszüleink iskolája az Édenkert volt, Isten pedig a nevelőjük. Megtanultak talajt művelni és gondot viselni az Úr által teremtett dolgokról. Nem tartották a fáradtságos munkát lealacsonyítónak, hanem inkább igazi áldásnak. A kitarítóan végzett munka örömet jelentett Ádámnak és Évának. Ádám bűnesete megváltoztatta a dolgok menetét. A föld átkozott lett, azonban a végzést, hogy az embernek orcája verejtékével kell kenyerét keresnie, nem átok gyanánt kapta. Hit és remény által a munkának áldássá kellett válni Ádám és Éva utódai számára. – *A keresztény nevelés alapjai*, 314. o.

Az első házasságot Isten szerezte. A házasság intézményét a világegyetem Teremtője alapította. „Tisztességes minden tekintetben a házasság” (Zsid 13:4), mely azon két intézmény egyike, amelyeket a bűnbeesés után Ádám magával vitt az Édenkertből. Ha a házastársi kapcsolatban elismerik és megtartják az isteni elveket, akkor a házasság áldás lesz, de ugyanakkor megvédelmezi az emberi nemzetség tiszt-

taságát és boldogságát, eleget tesz az ember társadalmi igényeinek, és fejleszti őt testi, értelmi és erkölcsi téren. [...]

Ősszüleink otthonának példává kellett volna válnia a többi család számára, miközben utódaik betöltik a földet... Isten egy kertbe helyezte el Ádámot. Ez volt az otthona... Mindaz, ami körülvette a szent párt, azt hirdette minden időkre nézve, hogy az igazi boldogság nem a büszkeség és a fényűzés utáni vágy kielégítéséből áll, hanem az Istennel való kapcsolattartásban keresendő az általa teremtett dolgok segítségével. Ha az ember kevésbé törődne az mesterkéltnel, és jobban értékelné az egyszerűséget, akkor sokkal inkább betölthetné azt a célt, amit Isten szem előtt tartott a teremtéskor. – *Reflecting Christ*, 166. o.

Április 1., péntek – További tanulmányozásra

A megváltás története: „Teremtés” című fejezet.

2.

BŰNESET

Április 2., szombat délután

Ősszüleinknek az Édenkertben próbára lett téve az Isten iránti hűségük. Szabadon választhatták azt, hogy Istennek szolgálnak, vagy azt, hogy engedetlenségük révén Isten és az ember ellenségéhez csatlakoznak... Azzal, hogy figyelmen kívül hagyva Isten parancsolatait Sátán hangjára figyeltek, amikor a kígyó által megszólította őket, végeredményben nem csak az Édenben maradás jogát veszítették el, hanem az életüket is. [...]

Ádám és Éva egyetlen fa kivételével a kert bármely fájának gyümölcsét fogyaszthatta. Ez volt az egyedüli korlátozás. A tiltott gyümölcs éppen olyan kívánatos és vonzó volt, mint a kert többi fájának a gyümölcse. Azért lett a jó és gonosz tudás fájának nevezve, mert ha esznek a fáról, amellyel kapcsolatosan Isten kijelentette, hogy „arról ne egyél” (1Móz 2:17), akkor megismerik a bűnt, és megtapasztalják az engedetlenséget. – *That I May Know Him*, 14. o.

A bűn eredetére lehetetlen olyan magyarázatot találni, ami megindokolná létezését. De eleget tudhatunk mind a bűn eredetéről, mind végleges megszüntetéséről ahhoz, hogy világosan lássuk: Isten igazságosan és jóakarattal kezeli a bűnt. Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért... A bűn „betolakodó”, amelynek jelenlétét nem lehet megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentegetése egyenlő volna igazolásával. Ha mentséget lehetne találni rá, vagy okot létezésére, akkor megszűnne bűn lenni. A bűnre egyetlen meghatározás van, amelyet Isten Igéje ad: „a bűn pedig a törvénytelenység”; egy olyan elv testet öltése, mely harcban áll Isten kormányzatának alapjával: a szeretet nagyszerű törvényével. – *A nagy küzdelem*, 492. o.

Szeretetet csak szeretet ébreszthet. Istent ismerni annyit jelent, mint szeretni Őt. Be kell mutatni jellemét, mint Sátán jellemének ellentétét. Ezt pedig az egész világmindenségben csak egyetlen lény tehetette meg. Csak az mutathatta be Isten szeretetét, aki ismerte annak magasságát és mélységét. Az Igazság Napjának kell felragyognia a világ sötét éje felett, „és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt” (Mal 4:2).

Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve „ama titoknak kijelentése” volt, „mely örök időtől fogva el volt hallgatva” (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról, és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, „hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. (Jn 3:16) – *Jézus élete*, 22. o.

Április 3., vasárnap

A bűn gyökere az önzés. Lucifer, az oltalmazó kérés első kívánt lenni a mennyben. Kezébe akarta ragadni a mennyi lények feletti hatalmat, hogy elfordítsa őket Teremtőjüktől, és a maga számára nyerje meg hódolatukat. Ezért hamis színben tüntette fel Istent: azzal vádolta, hogy öndicsőítésre vágyik. A Teremtőt – aki maga a szeretet – Lucifer a saját gonosz tulajdonságaival akarta felruházni. Így csapta be az angyalokat, és így vezette félre az embereket is. Rávette őket arra, hogy kételkedjenek Isten szavában, és ne bízzanak jóságában. Mivel Isten az igazságszolgáltatás és a félelmetes fenség Istene, Sátán azon mesterkedett, hogy szigorúnak és kérlelhetetlennek lássák Őt. Így vonta az embereket a maga oldalára Isten elleni lázadásában; és a világra ráborult a szomorság éjszakája. – *Jézus élete*, 21. o.

A kísértő azt sugallta Évának, hogy Isten nem fogja végrehajtani a büntetést, csak fenyegeti őket. [...]

Sátán ugyanezt a munkát végzi azóta is nagy sikerrel. Ráveszi az embereket, hogy ne bízzanak Isten szeretetében, és kételkedjenek bölcsességében. Igyekszik folyamatosan tiszteletlen kíváncsi lelküle-

tet szítani, kutakodó nyugtalanságot kelteni az emberben, hogy minél mélyebbre hatoljon Isten bölcsességének és hatalmának a megismerésében. És mivel sokan olyan dolgokat próbálnak felfedezni, amit Isten jónak látott eltakarni előlük, ezért sokan tévesztik szem elől azon kinyilatkoztatott igazságokat, amelyek az üdvösség szempontjából elengedhetetlenek. – *Conflict and Courage*, 15. o.

Isten kijelentette, hogy az ember egyedüli biztonságát az szavatolja, ha teljes mértékben bízik az Ő szavában. Nincs szükségünk rálépni a gonoszság útjára csak azért, hogy meglássuk, milyen is a gonosz, hogy megtapasztaljuk és megismerjük annak következményeit. Az engedetlenség gyengeséghez vezet. Isten terve az, hogy tisztánlátást adjon az embernek mindazzal kapcsolatosan, ami rá és a tevékenységeire tartozik. [...]

A bűnbeesés után Jézus Krisztus lett Ádám tanítómestere. Az Atya Isten helyett Krisztus tartotta a kapcsolatot az emberrel, és mentette meg az emberiséget az azonnali haláltól. Közbenjárónkká lett. Ádámnak és Évának próbaidő adatott, amikor visszatérhettek az Isten iránti engedelmesség útjára, és ez a terv magában foglalta az utódaikat is.

Isten Fiának engesztelő áldozata nélkül az emberhez egyetlen isteni áldás sem juthatna el, és az üdvösség sem lenne lehetséges. Isten féltőn védelmezte törvényének becsületét. A törvény áthágása félelmetes szakadást okozott Isten és az ember között. Bűntelen állapotában Ádám közvetlen, szabad és örömteli kapcsolatot ápolhatott Teremtőjével. Miután azonban vétkezett, Isten csak Krisztus és az anyagok által szólott hozzá. – *Conflict and Courage*, 20. o.

Április 4., hétfő

Micsoda érdeklődéssel figyelte az egész világegyetem a küzdelmet, amely eldöntötte Ádám és Éva sorsát! Az angyalok feszülten hallgatták Sátán szavait, amint álnok módon próbálta hatályon kívül helyezni Isten törvényét. Türelmetlenül várták a fejleményeket, hogy vajon a szent pár enged-e a kísértő ravaszságának. Egymást kérdezték, hogy vajon az Atya iránti hitét és szeretetét az ember Sátán felé fordítja-e. Vajon igazságként fogják elhinni a hazugságokat?

Ádám és Éva önmagukat győzték meg arra vonatkozóan, hogy egy ilyen apróság, mint egy gyümölcs elfogyasztása nem járhat olyan súlyos

következményekkel, mint amilyenekről Isten beszélt. Csakhogy ez az „apróság” bűn, Isten szent és változhatatlan törvényének az áthágását jelentette, s ezzel megnyílt az út, hogy a halál és a pusztulás eláraszsa a világot... Sose gondoljuk azt, hogy a bűn jelentéktelen dolog. – *That I May Know Him, 14. o.*

Az angyalok figyelmeztették Évát, hogy miközben mindennapi feladatait végzi a kertben, maradjon a férje közelében, ahol kevésbé van kitéve a veszélynek. Ám mialatt kellemes elfoglaltságát végezte, Éva észrevétlenül eltávolodott Ádámtól... Azon kapta magát, hogy csodálattal, ugyanakkor kíváncsisággal szemléli a tiltott gyümölcsöt, amely annyira szép volt, hogy azon kezdett el gondolkozni, vajon Isten miért tiltotta meg a fogyasztását. A kísértő számára ekkor adódott a legjobb alkalom. Mintha látta volna, hogy mit forgat az elméjében, a következő kérdéssel fordult hozzá: „Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?” [...]

Éva őszintén elhitte Sátán szavait, azonban ez a hite nem mentette őt fel a bűn büntetése alól. Semmibe vette Isten utasítását, ami a bukásához vezetett. Az emberek az ítéletkor nem azért lesznek elítélve, mert őszintén elhitték a hazugságot, hanem azért, mert nem hitték el az igazságot, és elhanyagolták az igazság megismerésének alkalmait. – *Conflict and Courage, 15. o.*

Isten népének Jézushoz hasonlóan szembe kell szállnia vele [Sátánnal] e szavakkal: „Meg van írva!” Sátán most is idézni tudja a Szentírást, mint Jézus napjaiban, és megrontja tanításait, hogy támogassák családsait. De a Biblia egyszerű állításai hatalmas fegyvert szolgáltatnak minden küzdelemben.

Akik a veszedelem idején élnek majd, azoknak meg kell érteniük a Szentírás bizonyágtételét az ember természetére és a halottak állapotára vonatkozólag, mert a közeljövőben az ördögi lelkek sokakat szembesítenek megszemélyesített, szeretett, elhalt rokonaikkal vagy barátaikkal, és a legveszedelmesebb tévtanokat fogják kijelenteni. Ezek a látogatók utalnak leggyengébb rokonszenvünkre, és hamis állításaik igazolására csodákat művelnek. Fel kell készülnünk arra, hogy a Biblia igazságaival ellenálljunk nekik, hogy a „halottak semmit sem tudnak”, és hogy azok, akik megjelennek, ördögi lelkek.

Sátán sokáig készült végső erőfeszítésére, hogy megcsalja a világot. Munkája alapját az Édenben fektette le az Évának adott kijelentésben: „Bizony nem haltok meg...” (1Móz 3:4–5) Lassanként készítette el az utat csalásának mesterműve számára a spiritizmus kifejlesztése által. – *A megváltás története*, 397–398. o.

Április 5., kedd

Őszüleink az ártatlanság fehér palástját viselték, amikor Isten az Édenbe helyezte őket. Tökéletes összhangban éltek Isten akarásával. Végtelen szeretettel ragaszkodtak mennyei Atyjukhoz. Gyönyörű, lágy fény sugar, Isten fénye takarta be a szent párt. Ez a fénypalást lelki öltözékük, mennyei ártatlanságuk szimbóluma volt. Ha hűségesek maradnak Istenhez, ez a fény állandóan betakarta volna őket. De amikor vétkeztek, elszakadtak Istentől, és az őket körülölelő fény eltávozott. Szégyellve mezítelenségüket, egymáshoz varrt fügefalevelekkel próbálták a mennyei öltözéket pótolni.

Isten törvényének áthágói ezt teszik Ádám és Éva engedetlensége óta. Fügefaleveleket varrnak össze, hogy betakarják törvényszegés okozta mezítelenségüket. Maguk szabta öltözéket viselnek. Saját cselekedeteikkel próbálják bűneiket befedezni és Isten tetszését elnyerni.

Ez azonban lehetetlen. Az ember nem találhat ki semmi olyat, amivel ártatlanságának elvesztett palástját helyettesíthetné. Akik Krisztussal és az angyalokkal együtt ülnek a Bárány menyegzői vacsoráján, nem viselhetnek fügefalevel-öltözéket, sem köznapi ruhát.

Csak a Krisztus által kínált ruha teheti az embert alkalmassá arra, hogy megjelenjen Isten előtt. Ezt az öltözéket – saját igazságának palástját – helyezi Krisztus minden bűnbánó, hívó lélekre. – *Krisztus példázatai*, 310–311. o.

Az ember legjobb törekvései is értéktelenek, ha azok saját erőből valók, és nem tudnak eleget tenni a megszegett szent és igaz törvény kívánalmainak. Krisztusban való hit által azonban Isten Fia mindenre elegendő igazságáért folyamodhat. Krisztus – emberi természetben – eleget tett a törvény követelményeinek. A bűnös helyett elhordozta a bűn átkát, áldozatot hozott érte, hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Az őszinte hit megragadja Krisztus

igazságát, és a bűnös győzelemre jut Krisztussal, mert isteni természet részesévé lett, s így életében az isteni és az emberi természet eggyé vált. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 363. o.

Az első emberpár, alighogy bűnbe esett, máris egymást vádolta. Az emberi természet azonnal erre adja magát, ha nem Krisztus kegyelme vezeti.

Amikor az emberek ebbe a vádaskodó szellembe merülnek, nem elég-szenek meg azzal, hogy rámutassanak arra, amit testvérükben hibának vélnek. Ha enyhébb módszerek nem használnak, hogy rávegyék testvéreiket, hogy azt tegyék, amit ők helyénvalónak tartanak, akkor erőszakhoz folyamodnak. Amennyire csak hatalmukban áll, kényszerítik az embereket, hogy az ő felfogásuk szerint viselkedjenek. Ezt tették a zsidók Krisztus napjaiban, s ezt teszi az egyház azóta is mindenkor, ha kihalt belőle Jézus Krisztus kegyelme. Ha kiveszett a szeretet hatalma, az egyház az állam erős karja segítségével kényszerítette másokra hit-tételeit, szerzett érvényt rendelkezéseinek. Ez a titka minden vallásos törvényhozásnak; ez minden üldözés titka is, Ábel napjaitól mind a mai napig. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 126. o.

Április 6., szerda

Mivel a kígyó Sátán eszköze volt, neki is osztozni kellett Isten büntetésében. A mező legszebb és legcsodálatosabb teremtményéből a legviszszatasztóbb és legmegvetettebb állat lett, amelytől fél és irtózik állat és ember. Amit Isten ezután mondott, az közvetlenül Sátánnak szólt. Előre mutatott végső vereségére és pusztulására: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3:15) [...]

Ez az ősszüleink hallatára elhangzott ítélet nekik ígéret volt. Míg ember és Sátán közötti harcot jövendölt, azt is kinyilatkoztatta, hogy a nagy ellenség hatalma végül megtörik. – *Pátriárkák és próféták*, 58., 65. o.

Egyetlen lélek megnyerése Krisztusnak a kísértő legyőzését, fejének eltaposását jelenti. Mindez azonban az ellenséget még nagyobb gonosz-ságra készíti... Attól való félelmében, hogy elveszíti áldozatát, Sátán

előbb megpróbálja becsapni az embert, utána pedig elnyomja és üldözőbe veszi. A gonoszok a lelkek nagy ellenségének ügynökeivé válnak, akiket megfedd azoknak a tanítása és példája, akik a bibliai igazságok fényében járnak, és minden eszközt felhasználva próbálják eltávolítani a hűségeseket Istentől, és rávenni arra, hogy hagyják el a szentség keskeny ösvényét.

Azonban senkinek sem szabad rettegnie vagy megijednie. Isten Igéje szavatolja, hogy akik hisznek és engedelmeskednek parancsolatainak, és hűségesek maradnak az elveikhez, azok a királyi család tagjai, a mennyei Király gyermekei lesznek. Teljes bizonyosságunk van afelől, hogy mennyei hírnökök vannak velünk, akik azért jöttek, hogy Krisztus érdemei által győzelmet arassunk. – *Our High Calling*, 89. o.

Sátán és angyalai hosszú ideig szenvedtek. Nemcsak saját bűneinek terhét volt kénytelen hordani, hanem a megváltott seregét is, mely ráhelyezettett. Neki kell bűnhődni azon lelkek romlásáért is, akiket ő taszított kárhozatba. Majd végül láttam, hogy Sátán és az egész istentelen sereg elpusztult, s Isten igazságérzete kielégült. Az összes mennyei sereg és az összes megváltott fennhangon mondta: „Ámen!”

Az angyal így szólt: „Sátán a gyökér, angyalai az ágak. Most gyökere-restől, ágastól elpusztultak. Meghaltak örök halállal. Sohasem támadnak fel többé, és Isten világegyeteme tiszta lesz.” Azután láttam, hogy az a tűz, amely az istentelenekeket elpusztította, minden tisztátalan dolgot is megemésztett, és megtisztította a földet. Majd ismét láttam, hogy a föld már megtisztult, és semmi nyoma sem maradt többé a régi átoknak. A föld szétrepedezett, egyenetlen felülete most már mindenütt egyenletes lett. Isten egész világegyeteme megtisztult, és a nagy küzdelem örökre véget ért. – *Tapasztalatok és látomások*, 294–295. o.

Április 7., csütörtök

Ádám tudta, hogy társa megszegte Isten parancsát, nem törődve az egyetlen tilalommal, hűségük és szeretetük próbájával. Lelkében rettenetes gyötrellem dúlt. Bánta, hogy elengedte Évát maga mellől. De a tett megtörtént; most el kell válnia attól, akinek társasága boldoggá tette. Hogyan is tudná ezt elviselni? Ádám örült Isten és a szent angyalok társaságának. Szemlélte a Teremtő dicsőségét. Felfogta, milyen magasztos sors vár az emberiségre, ha hűséges Istenhez. De ezekről az áldásokról

mind elfeledkezett attól való félelmében, hogy elveszti azt az ajándékot, amely szemében minden másnál drágább volt... Eltökélte, hogy osztozik Éva sorsában. Ha Évának meg kell halnia, ő is meghal vele. – *Pátriárkák és próféták*, 56. o.

A teremtéskor Isten az embert tette a föld és az összes élőlény urává. Míg Ádám hűséges maradt a mennyhez, a természet teljességében néki engedelmeskedik. Amikor azonban fellázadt az isteni törvény ellen, a nála alacsonyabb rendű lények is fellázadtak az eredeti rendelkezés ellen. Az Úr végtelen irgalmában így mutatta be a törvény szentségét, és azt akarta, hogy tapasztalják meg, milyen veszélyes még a legkisebb mértékben is eltávolodni tőle.

Az ezek után adatott küzdelmes és fáradtságos életet is szeretettel kínálta fel az embernek. Bűne miatt fegyelmeznie kellett önmagát, meg kellett fékeznie az étvágát és a szenvedélyeit, önuralmat kellett gyakorolnia. Mindez Isten nagy tervének a része volt, amelynek célja az ember megmentése és a bűn okozta romlásból való kimentése volt. – *Conflict and Courage*, 18. o.

Amikor Ádám és Éva felismerte Isten törvényének tökéletességét, szentségét és törvényszegésük súlyát – amely olyan drága áldozatot tett szükségessé, hogy őket és utódaikat megmentse a végső romlásból –, könyörögtek: inkább ők haljanak meg, minthogy Isten szeretett Fia hozzon ilyen nagy áldozatot. Ádám gyötrelme növekedett. Láta, hogy bűne olyan nagy, hogy félelmetes következményekkel jár. Vajon a menny szeretett Parancsnokának – akivel együtt jártak és beszéltek szent ártatlanságukban, akit az angyalok tiszteltek és imádtak – le kell jönnie a dicsőség világából, hogy meghaljon törvényszegésükért? [...]

Az Atya nem változtathatja meg vagy törölheti el a törvény egy rendelkezését sem, hogy megfeleljen az elbukott ember állapotának. De Isten Fia, aki egy volt az Atyával, aki teremtette az embert, teljesen kiengesztelheti Isten előtt az embert azáltal, hogy áldozatul adja életét, és viseli az Atya haragját. Az angyalok közötték Ádámmal, hogy mivel törvényszegése halált és nyomorúságot hozott, az életet és halhatatlanságot egyedül csak Krisztus áldozata jelentheti a világnak. – *A megváltás története*, 47–48. o.

Április 8., péntek - További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „Illés lelkével és erejével” című fejezet.

3.

KAIN ÉS A HAGYATÉKA

Április 9., szombat délután

Krisztus volt a zsidó üdvrend alapja. Ábel azért halt meg, mert Kain nem fogadta el Isten tervét az engedelmesség iskolájában, hogy Jézus vére mentse meg őt, amit a Krisztusra mutató áldozat jelképezett. Kain elutasította a vér kiontását, ami Krisztus vérének a világ bűnéért való kiontását jelképezte. Isten készítette az egész szertartásrendet, s Krisztus vált az egész rend alapjává. A szertartásrendnek az a feladata, hogy iskolamesterként (mai nyelven tanítóként) Krisztus megbecsüléséhez vezesse a bűnös embert.

Aki részt vett a szenthely szolgálatában, azt folyton arra tanította, hogy Krisztus fog közbenjárni az emberért. Ez a szolgálat az Isten törvényének szeretetére hívatott készíteni az embert, hiszen az Isten országának a törvénye. Az áldozati szertartás szemléltető oktatás volt Istennek Krisztusban megnyilatkozó szeretetére. Ő lett a szenvedő, meghaló áldozat, aki magára vette az ember bűnét, az ártatlant téve bűnné éretünk. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1109. o.

Amióta elhangzott a kijelentés a kígyóhoz az Édenben: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között és az ő magva között” (1Móz 3:15), Sátán tudta, hogy nincs korlátlan hatalma a világ felett. Látta, hogy az emberekben olyan erő munkálkodik, amely ellenáll uralmának. Feszülten figyelte az Ádám és fiai által bemutatott áldozatokat. A föld és az ég közötti kapcsolat jelképét ismerte fel a ceremóniákban. Elhatározta, hogy ezt a kapcsolatot megzavarja. Hamis színben tüntette fel Istent, és félremagyarázta a Megváltóra mutató szertartásokat. Ezért az emberek féltek Istentől, mert azt hitték, gyönyörködik pusztulásukban. Csak azért hoztak áldozatokat, hogy haragját csillapítsák, holott azoknak Isten szeretetét kellett volna kinyilatkoztatniuk. Sátán gonosz szenvedélyeket szított az emberben, hogy megerősítse hatalmát felette. Amikor Isten írásba adta Igéjét, Sátán

tanulmányozta a Megváltó eljövételéről szóló próféciaikat. Nemzedékről nemzedékre azon munkálkodott, hogy vakká tegye az embereket e jövődölések iránt, és visszautasítsák Krisztust, amikor megjelenik. – *Jézus élete*, 115. o.

A farizeus és a vámszedő az Istent imádók két nagy osztályát ábrázolja. A világra született első két gyermekben felismerhetjük első képviselőiket. Kain igaznak vélte önmagát, és csak hálaáldozattal járult Isten elé. Nem tett bűnvallomást, és nem ismerte be, hogy szüksége van kegyelemre. Ábel vért hozott, amely Isten Bárányára mutatott. Bűnös-ként jött, beismerve elveszett állapotát. Egyedüli reménye Isten ki nem érdemelt szeretete volt. Az Úr elfogadta Ábel áldozatát. Kaint és áldozatát pedig nem becsülte. Ínségünk tudata, nyomorúságunk és bűnösségünk beismerése az első feltétele annak, hogy Isten elfogadjon minket. „Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa.” (Mt 5:3) – *Krisztus példázatai*, 152. o.

Április 10., vasárnap

Az Üdvözítő eljövételét Isten már az Édenben megjövendölte. Amikor Ádám és Éva első ízben hallották az ígéretet, annak gyors bekövetkezését várták. Örömmel fogadták elsőszülött fiukat, remélve, hogy ő lesz a Szabadító. Az ígéret teljesedése azonban késett. Akik először hallották, meghaltak anélkül, hogy valóra válását meglátták volna. [...]

Mindazáltal, ahogy a csillagok haladnak roppant körforgásukban a számukra kijelölt pályán, úgy Isten sem siet és nem is késik szándéka véghezvitelében... Ugyanígy határozta meg a mennyei tanács Krisztus eljövételének óráját is. Amikor az idő hatalmas mutatója ehhez az órához ért, Jézus megszületett Betlehemben. – *Jézus élete*, 31–32. o.

Ádám két fiának, Kainnak és Ábelnek a jelleme merőben különbözött egymástól. Ábel hű volt Istenhez. Igazságosnak és irgalmasnak látta azt, ahogy a Teremtő az elbukott emberrel bánik, és hálás volt az üdvösség lehetőségéért. Kain pedig lázongott, zúgolódott Isten ellen, amiért Ádám bűnéért megátkozta a földet és az emberiséget. Kain engedte, hogy gondolatai abba a mederbe terelődjenek, amely Sátán bukásához is vezetett. Magát akarta felmagasztalni, és ő is megkérdőjelezte Isten igazságosságát és tekintélyét. – *Pátriárkák és próféták*, 71. o.

A szórakozás szeretetére buzdítás lényegében a vallásos elfoglaltságok iránti szeretet elleni lázítást jelenti, mivel a szív annyira betelik az érzékek által kedvelt hiábavalóságokkal, hogy Jézus számára már nem marad hely. [...]

Ha meg akarjuk ismerni Isten gondolatait, cselekedetek által munkálkodó és lelket megtisztító hitre van szükségünk. Bár némelyek hisznek Krisztusban, és nem tartják csalónak, és hiszik, hogy a Biblia Isten jellemének a kinyilatkoztatása, továbbá értékelik a Szentírás szent tanait, tiszteletben tartják az Ő nevét, az egyetlen, amely az embernek adatott üdvösségre, mégis mindezen ismereteik ellenére ők is lehetnek pontosan olyan tudatlanok Isten kegyelmével kapcsolatosan, mint a legbűnösebb ember. Nem tárták ki a szívüket, és nem fogadták be Jézust. – *That I May Know Him*, 307. o.

Nincs messze az idő, amikor Isten gyermekei elhívatnak, hogy tegyenek bizonyosságot a föld vezetői előtt. Húsz emberből még egy sem veszi észre, hogy milyen gyors léptekkel haladunk történelmünk legnagyobb válsága felé... Már nincs idő a hiú és hiábavaló dolgokra, és arra, hogy az elménk jelentéktelen dolgokkal foglalkozzon. [...]

Most jött el az ideje, hogy Isten Igéjét tanulmányozva érd el értelmi erőid legmagasabb szintjét. De ha közömbös vagy, és nem teszel meg mindent annak érdekében, hogy mélyre áshass az igazság tárnájában, nem fogsz felkészülni a nemsokára ránk zúduló válságra. Ó, bárcsak felismernéd, hogy minden perc aranyalkalom! Ha az Isten szájából származó igék alapján élsz, akkor nem fogsz felkészületlennek találtatni. – *Our High Calling*, 355. o.

Április 11., hétfő

Isten ezt a két testvért is próbára tette, miként korábban Ádámot is, hogy bebizonyosodjon, hiszik-e és követik-e szavát. Isten közölte velük, hogy miként gondoskodott az ember megváltásáról, és ők megértették az Isten által elrendelt áldozati rendszert. Tudták, hogy ezekkel az áldozatokkal kell kifejezniük a Megváltóba vetett hitüket. Őt jelképezték az áldozatok. Bemutatásukkal azt is elismerték, hogy csak Ő bocsáthat meg nekik. Tudták, hogy ha így beleilleszkednek Isten tervébe, amelyet megváltásuk érdekében gondolt ki, bizonyosságát adják Isten akarata iránti engedelmességüknek. Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Nyá-

juk elsőszülöttei feláldozásával tanúsíthatták, hogy hisznek Krisztusnak, mint a megígért engesztelő áldozat vérében. Ezenkívül a föld első zsengejét is be kellett hálaáldozatként mutatniuk az Úrnak. – *Pátriárkák és próféták*, 71. o.

Kain zúgolódással és a megígért áldozat iránti hitetlenséggel hozta áldozatát Istennek. Nem akarta pontosan követni az engedelmesség tervét, és nem akart gondoskodni egy bárányról, hogy megáldozza a föld gyümölcsével. Csak kivette a földből a gyümölcsöt, és megvetette Isten követelményét. Isten tudatta Ádámmal, hogy vérontás nélkül nem nyerhet bűnbocsánatot. Kain még arra sem ügyelt, hogy a gyümölcsök legjavát hozza. Ábel tanácsolta bátyjának, hogy ne jöjjön az Úr elé az áldozat vére nélkül. Kain – mivel idősebb volt – nem akart hallgatni öccsére. Megvetette tanácsát, és a szertartási áldozat szükségessége iránti kétellyel és zúgolódással mutatta be áldozatát, azért nem fogadta el Isten.

Ábel nyájának elsőszülötteit hozta zsírjával együtt, amint Isten megparancsolta, és a Messiás eljövételében való teljes hittel és alázatos tisztelettel mutatta be az áldozatot. Isten figyelt áldozatára. Egy fény villan fel a mennyből, és megemészti az áldozatot. Kain semmi jelét sem látja annak, hogy az ő áldozatát is elfogadta az Úr, azért haragszik az Úrra és testvérére. – *A megváltás története*, 52–53. o.

A lehetlent kísérli meg az, aki saját cselekedetei – a törvény betöltése – által próbálja elérni a mennyet. Az ember engedelmesség nélkül nem üdvözülhet, de cselekedetei nem lehetnek saját erejéből valók. Krisztusnak kell munkálnia benne mind az akarást, mind a véghezvitelt jókedvéből. Ha az ember képes lenne saját tettei révén megmenteni magát, akkor lehetne valami saját magában, amiben örvendezhet. Kain áldozata az embernek azt a törekvését példázza, amit saját erejéből próbál tenni üdvössége érdekében. Mindent, amit az ember Krisztus nélkül tenni képes, azt önzés és bűn szennyezi be; ami viszont hit által történik, az elfogadásra talál Istennél. Lelki fejlődésben van részünk akkor, amikor Krisztus érdemein keresztül törekszünk a menny elérésére. Jézusra, mint hitünk szerzőjére és bevégezőjére tekintve győzelemről győzelemre jutunk, mert Isten kegyelme Krisztus által tette lehetővé teljes megváltásunkat. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 364. o.

Április 12., kedd

Némelyek szerint az embernek nem megváltásra, hanem fejlődésre van szüksége, mivel saját erejéből képes kifinomultabbá, fejlettebbé és megújultabbá válni. Ahogy Kain is hitte, hogy elnyerheti Isten jóindulatát olyan áldozattal, amelyből hiányzott az engesztelő vér, úgy várják ezek az emberek is, hogy az emberiség fölemelkedhet mennyei mérce és engesztelés nélkül is. Kain története azonban rámutat, hogy ez milyen következményekkel jár. Megmutatja, hogy mivé válhat az ember Krisztustól távol. Az emberiség nem képes magától megújulni. Nem tud felemelkedni, nem tud a menny felé haladni, csak lefele, Sátán útján tud járni. Krisztus a mi egyedüli reménységünk. – *Conflict and Courage*, 25. o.

Kain nem tért meg. Ahelyett, hogy elfogadta volna a feddést, és iszonyodott volna saját hitetlenségétől, inkább tovább hangoztatta, hogy Isten igazságtalan és részrehajló. Irigységében és gyűlöletében vitába szállt Ábellel. Testvére szelíden mutatott rá a tévedésére, ő azonban már attól a pillanattól kezdve meggyűlölte Ábelt, amikor Isten kifejezte elfogadásának jelét. Ábel próbálta nyugtatni őt, rámutatott Isten irgalmára, elmesélve azt, hogy szülei életét is megtartotta, pedig azonnali halállal büntethette volna. Elmondta Kainnak, hogy Isten őt is szereti, különben nem adta volna ártatlan és szent Fiát azért, hogy elszenvedje mindazt, amit az embernek az engedetlensége miatt kellene elszenvednie. Miközben Ábel az isteni tervet mutatta be, Kaint elöntötte a düh, ami végül oda vezetett, hogy megölte testvérét. Isten megkérdezte tőle, hogy hol van a testvére, azonban Kain hazugsággal válaszolt: „Hol van Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é én az én atyádfiának? ...A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről. Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának véréte a te kezedből. Mikor a földet míveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön.” – *Spiritual Gift*, 3. köt., 49–50. o.

Veszélyes a Sátán sugallta előnyöket mérlegelnünk. A bűn szegyet és szerencsétlenséget jelent minden bűnbe esett léleknek. Vakít és félrevezet a bűn, és behízsgáló, ámító káprázatokkal csalogat. Ha Sátán területére merészkedünk, nincs biztosíték, amely megvédene minket

a hatalmától. Amennyiben lehetséges, zárjunk el minden ösvényt, amelyen át a kísértő megközelíthetne bennünket. [...]

A bűn ellen egyedüli védelem, ha Krisztus igazságosságába, szent voltába vetett hit által Ő lakik a szívünkben. A kísértéseknek azért van hatalma felettünk, mert önzés él a szívünkben. De amikor Isten nagy szeretetét szemléljük, az önzést undorítónak látjuk, s szeretnénk kiűzni a szívünkéből. Amikor a Szentlélek dicsőíti előttünk Krisztus áldozatát, a szívünk meglágyul és lecsillapodik, a kísértések erejüket veszítik, és Krisztus kegyelme átalakítja jellemünket. – *Gondolatok a hegyi beszédről*, 118. o.

Április 13., szerda

Isten megadta Kainnak a bűnvallomás lehetőségét... Jól tudta, hogy milyen szörnyű bűnt követett el, és hazugsággal próbálta leplezni azt, mégis lázongott, így a büntetést nem lehetett halogatni. [...]

Bár a gyilkosság miatt Kain halálbüntetést érdemelt, az irgalmas Teremtő megtartotta az életét, és megadta neki a megtérés lehetőségét. Kain azonban csak azért élt, hogy megkeményítse szívét, hogy az isteni tekintély ellen lázadjon, és a vakmerő, elbukott emberek fejedelmévé váljon. Ez a Sátán által vezérelt egyetlen hitehagyó ember végül másokat is kísértésbe vitt. Példája és befolyása hatására a föld annyira betelt erőszakossággal, hogy szükségessé vált annak elpusztítása. [...]

Miután Isten átkot mondott rá, Kain elhagyta az atyai házat... A lehető legtávolabbra próbált menekülni Isten jelenlététől, eltékozolva az elveszett Éden visszaszerzésének isteni ígéletét. A bűn átka alá került föld gazdagságát és gyönyörét kereste, és ekképpen lett azon hatalmas tömeg fejevé, akik e világ urát imádják. Bár utódainak földi és anyagi téren fejlődésben volt részük, viszont figyelmen kívül hagyták Istent, és szembehelyezkedtek az emberre vonatkozó isteni tervvel. – *Conflict and Courage*, 27. o.

Isten megkímélte a gyilkos Kain életét. Példájából láthatja a világ, mi lenne, ha a bűnös élve maradva folytathatná zabolátlan gonoszságát. Kain „vallásának” és példájának hatására utódai tömegesen sülyedtek a bűnbe, amíg „megsokasult az ember gonoszsága a földön”, és „szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz” lett.

„A föld pedig romlott vala Isten előtt, és megtelék a föld erőszakoskodással.” (1Móz 6:5, 11) – *A nagy küzdelem*, 543. o.

Isten minden emberre kiszabta feladatát; s ha bárki hátat fordít az Isten által rábízott kötelességnek, hogy a Sátán munkáját végezze, hogy megfertőzze testét, és mást is bűnre vezessen, az ilyen cselekedete átkozott, ezért a Kain bélyegét helyezik rá. Áldozatának veszte Istenhez kiált, mint Ábel vére kiáltott.

Bárki legyen az, lelkipásztor vagy egyháztag, aki kényszeríteni vagy ellenőrizni akarja a másik ember értelmét, a Sátán eszközévé válik, hogy az ő munkáját végezze, és a mennyei mindenség szemében Kain bélyegét viseli. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1087. o.

Április 14., csütörtök

Isten adott Ádámnak egy másik fiút, hogy ő örökölje Isten ígéreteit, a lelki elsőszülöttséget. Ez a fiú a Séth nevet kapta, jelezve, hogy ő „elrendelt” vagy „kárpótolt”, mert ezt mondta az anya: „Adott ... énnékem az Isten más magot Ábel helyett, kit megöle Kain.” (1Móz 4:25) Séth még szebb volt, mint Kain vagy Ábel, és jobban hasonlított Ádámnak, mint a két másik fiú. Szép jellemű volt; Ábel nyomdokába lépett, de nem volt több öröklött jó tulajdonsága, mint Kainnak. Ádám teremtéséről ezt olvassuk: „Isten képére teremté őt” (1Móz 1:27), de a bukás után az ember „nemze fiat az ő képére és hasonlatosságára” (1Móz 5:3). Míg Ádámot Isten büntetlennek teremtette a saját képére, Séth, akárcsak Kain, örökölte szülei bukott természetét. Ő is tudott a Megváltóról, és tanulta azt, hogyan kell igaz életet élni. Isten kegyelme által szolgálta és tisztelte Istent; igyekezett – ahogy Ábel is tette volna, ha életben marad –, hogy a bűnös embereket megtanítsa tiszteletet adni és engedelmeskedni Teremtőjüknek. – *Pátriárkák és próféták*, 80. o.

A gyilkosság bűnét, amelyben Kain járt az élen, Lámekh, az ötödik leszármazott a többnejűség bűnével tetézte. Kihívó kérkedéssel hivatkozott ugyan Istenre, de csak azért, hogy a Kaint sújtó bosszú ellen védelmet kapjon. Ábel a pásztor életét élte, és sátorban lakott. Séth leszármazottai ugyanezt tették. Magukat idegennek és vándornak tartották a földön, akik „[...] jobb után vágyódnak, tudniillik a mennyei után” (Zsid 11:13, 16).

A két osztály egy ideig külön maradt. Kain családja első településüktől elszéledve szétszóródott azokon a síkságokon és völgyekben, amelyeket akkor már Séth gyermekei laktak. Az utóbbiak, hogy elmeneküljenek a kainiták szennyező befolyásától, a hegyekbe húzódtak, és ott telepedtek le. Amíg ez az elkülönültség tartott, istentiszteletük megőrizte tisztaságát. De az idő múlásával lassanként arra merészkedtek, hogy összekeveredjenek a völgyek lakóival. Ez a társulás a legrosszabb következményekkel járt. „És láták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok...” (1Móz 6:2) Séth gyermekeit lebilincselte a Kain utódaitól született lányok szépsége, és velük kötött házasságukkal megharagították az Urat. Isten számos hívő gyermekét bűnre csábították az őket állandóan kísértő hatások, és különleges, szent jellegük eltorzult. Összekeveredtek az erkölcsileg romlott emberekkel, lelkületük és cselekedeteik az övékéhez hasonult. Nem vették figyelembe a hetedik parancsolatot, „[...] és vevének magoknak feleségeket mind azok közül, kiket megkedvelnek” (1Móz 6:2). Séth gyermekei „[...] a Kain útján indultak el” (Júd 11). Világi jólétre és élvezetekre összpontosították figyelmüket, és mellőzték az Úr parancsolatait. „[...] nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretökben megtartsák” (Róm 1:28); „[...] okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívök megsötétedett” (Róm 1:21). Ezért „[...] odaadta őket az Isten méltatlan gondolkozásra” (28. v.). A bűn halálos lepraként terjedt szét az egész földön. – *Pátriárkák és próféták*, 81. o.

4.

ÖZÖNVÍZ

Április 16., szombat délután

Az emberiség sokat megőrzött eredeti erejéből. Csak néhány évszázad telt el azóta, hogy Ádám ehett az élet fájáról, amely meghosszabbította életét; az ember korát még mindig századokban mérték. Ezek a hosszú életű emberek, akiknek kivételes képességük volt a tervezésre és a megvalósításra, Isten szolgálatára szentelődve dicsőségessé tehetők volna Teremtőjük nevét a földön, és megfelelhettek volna annak, amiért Isten életet adott nekik. De ők ezt nem tették. Sok óriás volt – bölcsességükről híres, nagytermetű, erős emberek, a legkülönösebb és legcsodálatosabb munkák ügyes tervezői. De elengedték a gonoszság gyeplőjét. Ügyességük és értelmi képességük arányban állt ezzel a bűnükkel.

Az özönvíz előtt élt embereket Isten sok és gazdag ajándékkal áldotta meg. Ám ők a maguk dicsőségére használták ajándékaikat, és azt átokká tették azáltal, hogy az Ajándékozó helyett az ajándékokat szerették. Az aranyat, ezüstöt, drágaköveket és a jó minőségű faanyagot a saját lakóhelyük építéséhez használták, és egymást túl akarták szárnyalni lakásuk ötletes díszítésében. Csak saját büszke szívük kívánságait igyekeztek kielégíteni, és szórakoztató, bűnös látványokban lelték örömeiket. Mivel nem akarták Istent megismerni, csakhamar létezését is tagadták. A természetet imádták a természet Istene helyett. Dicsőítették az emberi lángelmét, imádták kezük munkáit, és arra tanították gyermekeiket, hogy hajoljanak meg a faragott képek előtt. – *Pátriárkák és próféták*, 90. o.

Az özönvíz előtt élt nemzedékről olvassuk: „És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz... Monda azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakosko-

dással telt meg általok: és ímé elvesztem őket a földdel egybe.” (1Móz 6:5,13)

Isten figyelmeztette az akkori világ lakóit azon szándékáról, hogy meg akarja tisztítani a földet a törvénytelenségtől. Az emberek azonban babonának tartották és kinevették a figyelmeztetéseket. Megvetették Noé felhívásait a közelgő özönvízre vonatkozóan. Amikor Krisztus a földön járt, Ő is figyelmeztette az embereket a Jeruzsálemre leselkedő pusztulásról, mivel lakói elutasították az igazságot, és megvetették az Isten által küldött hírnököket. Krisztus figyelmeztetését azonban semmibe vették.

Szolgái által az Úr bennünket is figyelmeztetett, és kijelentette, hogy mindennek a vége közel van. Egyesek felfigyelnek ezekre a figyelmeztetésekre, azonban a legtöbb ember megveti azokat.

Így lesz ez Krisztus eljövetelekor is. A földművesek, a kereskedők, a törvényhozók és az üzletemberek el lesznek foglalva saját magukkal, miközben az Úr napja váratlanul elérkezik. – *In Heavenly Places*, 343. o.

Április 17., vasárnap

Több mint száz évvel a vízözön előtt Isten angyalt küldött a hűséges Noéhoz, és tudatta vele, hogy többé nem kegyelmez a megromlott emberiségnek. De nem akarta őket tudatlanságban hagyni szándéka felől. Ki akarta oktatni Noét, hogy hűséges prédikátorrá tegye, és figyelmeztesse a világot közelgő pusztulására, hogy a föld lakóinak nincs mentességük. Megbízta Noét, hogy prédikáljon a népnek, és egy bárkát kellett készítenie Isten utasítása szerint saját magának és családjának megmentésére. De nemcsak prédikálnia kellett, hanem a bárka építésének példája által mindenkit meggyőzni, hogy elhiggyék azt, amit hirdet.

Noé és családja nem egyedül félté Istent, és nem egyedül engedelmeskedett neki. De Noé volt valamennyiük között a legkegyesebb és legszentebb a földön. Csak az ő életét őrizte meg Isten, hogy végrehajtsa az Ő akaratát, és bárkát építve figyelmeztesse a világot a közelgő ítéletre. – *A megváltás története*, 62–63. o.

Noé kitartott, mint sziklaszirt a viharban. Körülötte tombolt a törvénytelenség és az erkölcsi korrupció, ám a közutálat és megvetés, az általános törvénytelenség és engedetlenség közepette is kitűnt szent

becsületességével és megingathatatlan hűségével. Miközben körülötte a világ megvetette Istent, és kicsapongó életet élt, mindenütt csak erőszak és csalás volt tapasztalható, a feddhetetlenség hűséges prédikátora azt hirdette, hogy a földlakók szakadatlan bűnei miatt özönvíz fogja elpusztítani a földet. Figyelmeztette az embereket, hogy térjenek meg, higgyenek, és menjenek be a bárkába. [...]

Szavai erővel teltek meg, mivel szolgája által Isten szólt az emberekhez. Az Istennel ápolt kapcsolata végtelen erővel ruházta fel őt, és ünnepélyes felhívásai százhusz éven keresztül hangzottak, miközben olyan eseményeket hirdetett, amelyek az akkori emberi felfogás szerint elképzelhetetlenek voltak... Milyen egyszerű és gyermeki hittel rendelkezett Noé a nagy hitetlenség közepette! ... Megmutatta a világnak, hogy mit jelent pontosan azt hinni el, amit az Úr mondott. – *Reflecting Christ*, 322. o.

Az ember nem vetheti el büntetlenül azt az intést, amit az irgalmas Isten küld neki. A menny üzent a Noé korabeli világnak, és üdvösségük azon múlt, hogy miként fogadják az üzenetet. Mivel elutasították a figyelmeztetést, Isten visszavonta Lelkét a bűnös emberiségtől; ezért elpusztultak az özönvíz hullámaiban. Ábrahám korában Isten visszavonta irgalmát Sodoma bűnös lakóitól, és Lóton, Lót feleségén és két leányán kívül mindenkit megemésztett a mennyből küldött tűz. Így volt ez Krisztus napjaiban is. Isten Fia kijelentette a hitetlen kortárs zsidóknak: „Pusztán hagyatik néktek a ti házatok.” (Mt 23:38) Ugyanez a Végtelen Hatalom, bepillantva az utolsó napokba, ezt mondja azokról, akik „nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre”: „Azért bocsátja reájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban.” (2Thessz 2:10, 12) Amikor az emberek elutasítják Isten Igéjének tanításait, az Úr visszavonja Lelkét, és megengedi, hogy kívánságaik szerint tévelyegjenek. – *A nagy küzdelem*, 431. o.

Április 18., hétfő

A Biblia feljegyzése összhangban van önmagával és a természet tanításával. A teremtés első napjáról ezt olvashatjuk: „és lőn este és lőn reggel, első nap” (1Móz 1:5). A későbbiekben pedig ugyanezt az idő-

szakot említi a teremtés hetének mind a hat napjával kapcsolatosan. Magára a teremtői munkára vonatkozóan pedig ezt írja az isteni kinyilatkoztatás: „Mert Ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott.” (Zsolt 33:9) [...]

Az özönvíz előtti időszakban a növény- és állatvilág mérhetetlenül gazdagabb és szebb volt, mint amilyennek azóta ismerjük. Az özönvíz során a föld felszíne megtöredezett, jelentős változások következtek be, és a föld átformálódott felszíne az addigi élet sok-sok maradványát őrizte meg. Az özönvíz idején eltemetett – és azóta elszenesedett – erdők alkotják a hatalmas széntelepeket, és biztosítják a kőolajat, ami kényelmünket szolgálja. Amikor ezek a dolgok napfényre jönnek, világosan bizonyítják Isten Igéjének igaz voltát. – *Nevelés*, 129. o.

Isten szeretete a világ iránt nem abban fejeződött ki, hogy elküldte Fiát, hanem annyira szerette a világot, hogy magát az egyetlen Fiát küldte el a földre, hogy istenségére emberi testet öltve érintkezhesen az emberiséggel, miközben isteni volta szoros kapcsolatban marad az Atyával. Bár a bűn szakadékot képezett az ember és Isten között, az isteni jóindulat tervet készített e szakadék áthidalására. De milyen „anyagot” használt az Úr? Önmagából adott. Ő, aki az Atya dicsőségének tükröződése, eljött az átoktól sújtott földre, és a szakadék fölött saját isteni jelleméből, saját isteni testéből épített hidat... A menny kitérte ablakait, hogy sötét világunkra a mennyei kegyelem gyógyító özönét áraszthassa. – *Our High Calling*, 12. o.

Szükséges hosszú időt töltenünk csendes imában, közösségben Istennel. Csak így arathatunk győzelmet. A biztonságot egyedül csak a folyamatos éberség szavatolja.

Az Úr szövetséget kötött szentjei javára. Mindenkinek fel kell fedeznie saját jellemének gyenge pontjait, és azok fölött kell éberén őrködni. Akik a keresztség által eltemetettek Krisztussal, és hozzá hasonlóan feltámadtak, vállalták, hogy új életet fognak élni. „Annak okáért, ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven, az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben.” (Kol 3:1–4) – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 258. o.

Április 19., kedd

A vihar egyre vadabbul dühöngött, és minden irányba fák, épületek, sziklák és földdarabok repültek. Leírhatatlan volt az emberek és állatok rémülete. A szélvihar üvöltését túlharsogta az Isten tekintélyét semmibe vevő emberek jajveszékélése. Sátán maga is féltette életét, aki kénytelen volt a háborgó elemek között maradni... Ebben a rettenetes órában meglátták, hogy Isten törvényének áthágása okozta végromlásukat. A büntetéstől való félelem miatt beismerték ugyan bűneiket, de nem igazán bánták meg azokat, nem utálták meg a gonoszságokat. Az ítélet megszűntével újra dacoltak volna a mennyel. Épp úgy, ahogyan a tűz általi pusztulás előtt Isten ítélete a földre sújt, a megátalkodottak pontosan tudni fogják, hol és miben vették semmibe Isten törvényét. De bűnbánatuk nem lesz őszintébb a régi világnál. [...]

A szeretet nem kevésbé, mint az igazság, megkövetelte, hogy Isten büntetése határt szabjon a bűnnek. A megtorlás vize elmosta az utolsó menedéket is, és azok, akik Istent semmibe vették, elpusztultak a fekete mélységben. – *Pátriárkák és próféták*, 99–100. o.

A víz tizenöt singgel emelkedett a legmagasabb hegyek fölé. Az Úr megemlékezett Noéről, és amikor a víz apadni kezdett, az Úr a bárkát egy hegycsoport által védett helyre sodortatta. Ezeket a hegyeket Isten hatalma megőrizte. Ebbe a csendes kikötőbe érkeztek, és nem sodródtak többé a végtelen óceánon. Ez nagy megkönnyebbülést jelentett a hajó elcsigázott, vihartól hanyatott utasainak. Amikor lassan előtűntek a hegyek, láthatóvá váltak az éles és hegyes sziklák, és körülöttük minden csupa sár volt. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 77. o.

„Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, amely által kárhoztatá e világot és a hitből való igazságnak örökösévé lett.” (Zsid 11:7) Mialatt Noé hirdette intő üzenetét a világnak, cselekedeteivel tanúsította őszinteségét. Hite így tökéletesedett és lett nyilvánvalóvá. Példát adott a világnak arra, hogy miként kell hinni abban, amit Isten mond. Mindent, amije volt, a bárkába fektette. Amikor elkezdte építeni azt a hatalmas hajót a szárazföldön, tömegek jöttek mindenfelől, hogy megnézzék ezt a furcsa dolgot, és meghallgassák e különös prédikátor komoly, lelkes szavait. A bárkán ejtett minden kalapácsütés egy-egy bizonyoságtézés volt az embereknek. – *Pátriárkák és próféták*, 95. o.

Ó, milyen könnyen meg tudunk feledkezni Istenről, miközben Ő sosem feledkezik meg rólunk! Kegyelme által minden pillanatban mellettünk áll. – *Our High Calling*, 314. o.

Április 20., szerda

A szabadulás öröme Noéval nem feledtette el Őt, akinek gondviselő kegyelme őrizte meg őket. A bárka elhagyása után Noé első dolga az oltárépítés volt, és mindenfajta tiszta állatból és madárból áldozatot mutatott be. Így fejezte ki Isten iránti háláját a szabadulásért, és Krisztusban, a legnagyobb áldozatban való hitét. Az Úrnak tetszett az áldozat. Az áldás, ami ebből fakadt, nemcsak a pátriárkára és családjára terjedt ki, hanem a föld minden későbbi lakójára is. „És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért [...] Ennekutána míg a föld lészen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.” (1Móz 8:21–22) Ebből tanulhat minden ezután következő nemzedék is. Noé a kietlen földre lépett ki, de mielőtt magának házat készített volna, Istennek épített oltárt. Állatállománya kicsi volt, és megőrzésének nagy ára volt, de szívesen adott egy részt belőle az Úrnak annak elismeréséül, hogy minden az Úré. – *Pátriárkák és próféták*, 105. o.

Ádám és Éva megteremtésük alkalmával tudomást szereztek Isten törvényéről, és megértették azt. Isten megismertette velük, hogy a törvény milyen igényeket támaszt az emberrel szemben. Utasításait Isten a szívükbe írta. Az ember bukásával a törvény nem változott meg. Isten azonban egy gyógyító rendszert hozott létre, hogy az embert visszatérítse az engedelmességhez. Megváltót ígért, és az áldozati felajánlások előre mutattak Krisztus halálára, amin a bűn-áldozatok alapultak. [...]

Ádám megtanította utódainak Isten törvényét. Így a törvény apáról fiúra szállt át, és megismerhették azt az egymást követő nemzedékek. Azonban csak néhányan fogadták el Isten kegyelmes gondoskodását az ember megváltásáról, amit engedelmességükkel viszonyoztak. A törvény megszegésével a világ olyan gonosz és romlott lett, hogy meg kellett tisztítani romlottságától az özönvízzel. Noé és családja megőrizték és megtartották a törvényt. Noé megtanította leszármazottait a Tízparancsolatra. – *Pátriárkák és próféták*, 363. o.

Amint Noé a bárkából kijövő hatalmas vadállatokra nézett, félt, hogy a csupán nyolctagú családját elpusztítják. De az Úr ezzel a bátorító üzenettel küldött angyalt szolgálójához: „Féljen és rettegjen tőletek a földnek minden állatja és az égnek minden madara: minden, ami nyüzsög a földön, és a tengernek minden hala kezetekbe adatott; minden mozgó állat, amely él, legyen nektek eledelül; amint a zöld füvet, nektek adtam mindazokat.” (1Móz 9:2–3) Ezt megelőzően Isten nem engedte meg a húsfogyasztást. Azt akarta, hogy az emberiség csakis a föld termékeivel táplálkozzon. De most, hogy minden zöldféle elpusztult, megengedte a bárkában megőrzött tiszta állatok húsának fogyasztását. – *Pátriárkák és próféták*, 107. o.

Április 21., csütörtök

A Föld nem a benne rejlő erővel kering a Nap körül. Isten irányítja a bolygókat, s tartja azokat kijelölt helyükön, szabályos keringésükben. A nyár és tél, vetés és aratás, nappal és éjszaka Isten hatalma által követik rendben egymást. A növényzet az Ő szavára növekszik, fejlődik. A fák ágai az Ő szavára rügyeznek ki, s a virágok az Ő szavára nyílnak. Minden jó, amiben részesülünk: a fény, a csapadék, a táplálék, életünk minden perce a szeretet ajándéka.

Amikor még szeretet nélkül valók, méltatlanok, gyűlöltek és gyűlölködők voltunk, mennyei Atyánk megkönyörült rajtunk. „De mikor a mi megtartó Istenünk jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket.” (Tit 3:4–5) Ha befogadjuk Isten szeretetét, jóságossá és gyöngéddé tesz minket, nemcsak a kedvünkre valók, hanem a lehibásabb, legtévelygőbb, legbűnösebb emberek iránt is. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 74–75. o.

Amikor a szivárványra, Isten ígéretének pecsétjére és jelére tekintünk, amely hirdeti, hogy haragjának vihara többé nem fogja vízzel elpusztítani a földet, olyan látványban van részünk, amelyet átlagos szem nem képes teljes csodájában érzékelni. Az angyalok is örülnek, amint feltűnik Isten szeretetének eme jele. A világ Megváltója is a szivárványra tekint, ami az Ő közbelépésének köszönhetően tűnik fel az embernek tett ígérete és szövetsége jeleként. Isten maga is látja a felhőkön átívelő szivárványt, és megemlékezik az emberrel kötött örök szö-

vetségéről... A szivárvány Krisztus szeretetének a jelképe, amely átöleli a világot, és feljut a legmagasabb égig, kapcsolatot teremtve ember és Isten között, összekötve földet az éggel.

E csodálatos látványt szemlélve örülhetünk az Úrban, hiszen biztositást kaptunk arra vonatkozóan, hogy Ő maga is látja szövetségének eme jelét, és megemlékezik földi gyermekeiről. Fájdalmaikat, a rájuk leselkedő veszélyeket és próbákat is jól ismeri. Reménységben örülhetünk, mivel Isten szövetségének a szivárványa fölöttünk van. Ő sosem fog megfélemezni gyermekeiről. Az emberi korlátolt elmének mégis milyen nehéz megérteni Isten különleges szeretetét, gyöngédségét és határtalan jóindulatát, amelyet ekképpen fejezett ki: „Amikor látom majd a szivárványt az ég felhőin, megemlékezem rólad!” – *Our High Calling*, 314. o.

Kéréseink törjék át a legsötétebb felhőket, amelyeket Sátán fölénk helyez, és engedjük, hogy hitünk feljusson Isten trónusához, amelyet az ígéret szivárványa vesz körül, ami arról biztosít bennünket, hogy Ő hűséges, Őbenne nincs változás vagy változásnak árnyéka. [...]

Tisztelettel kell a kegyelem királyi széke elé járulnunk. Emlékezzünk Isten ígéreteire, csodáljuk az Ő jóságát, és dicsőítsük változhatatlan szeretetét. Ne a gyenge emberi imákba vessük bizodalmunkat, hanem mennyei Atyánk szavába, és irántunk való szeretetének bizonyítékaiiba. – *In Heavenly Places*, 125. o.

5.

A NÉPEK ÉS BÁBEL

Április 23., szombat délután

Néhányan Noé utódai közül nonsokára megtagadták hitüket. Egyrésztük követte Noé példáját, és engedelmeskedett Isten parancsolatainak, mások hitetlenek és lázadók voltak, ők nem hittek a vízözönben. Némelyek kétségbe vonták Isten létezését, és saját elgondolásuk szerint a vízözönt természetes okokra vezették vissza. Mások hitték Isten létezését, hogy megsemmisítette vízözönrel az özönvíz előtti világot, azért érzéseik Kainhoz hasonlóan fellázadtak Isten ellen, mivel eltörölte az embereket a földről, és megátkozta a földet vízözön által.

Isten ellenségei naponta úgy érezték, hogy megdorgálja őket azoknak igaz beszéde és istenfélő élete, akik szerették Urukot, engedelmeskedtek neki, és felmagasztalták Őt. A hitetlenek tanácskoztak egymás között, és megegyeztek, hogy elkülönülnek a hűségesektől, akiknek igaz élete állandó korlát volt gonosz életmódjuk előtt. Bizonyos távolságra elköltöztek tőlük, elkülönítettek egy nagy helyet, ahol lakjanak. Várost építettek, azután kigondoltak egy tervet, hogy magas tornyot építenek, amely a felhőkig ér, hogy együtt lakhassanak a városban, és többé ne szóródjanak szét. – *A megváltás története*, 72. o.

Döntsünk porba minden emberi nagyravágyást, minden dicsekvést. Ne dicsőítsük, hanem alázzuk meg magunkat. Mindennapi életünk szent voltával Krisztust kell bemutatnunk a körülöttünk élő embereknek. A romlott emberi természetet ne fölmagasztaljuk, hanem csillapítsuk le. Csakis így lehetünk tiszták és szeplőtlenek. Legyünk szerények és meghízhatók. [...]

Az emberek minden tettéről pontos feljegyzéseket vezetnek. Semmit sem rejthetünk el az örökkévalóságban lakozó magasságos és felbéges elől. Néhányan fondorkodással, tervek kovácsolásával és áskálódással szégyenítik meg Krisztust. Isten helyteleníti viselkedésüket, mert lelkületük és tetteik szégyent hoznak Jézusra. [...]

Az Úrnak a munkájára vonatkozó utasításai mutatják meg a helyes utat. Isten tervei és gondolatai annyival magasabbak az ember terveinél és gondolatainál, amennyivel az ég magasabb a földnél. Meg kell fogadnunk Isten szavát, bölcsességének kell irányítania bennünket. Igéjében és népének küldött bizonyágtételekben vázolta tervét. Csak az áll fenn mindörökké, amit Igéjének elveivel összhangban végzünk. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 234–235. o.

Isten kimondhatatlan szeretettel ragaszkodik hozzánk. Amint megértünk valamennyit Isten minden értelmet felülmúló szeretetének hosszúságából, szélességéből, mélységéből és magasságából (Ef 3:18), szeretetünk fölébred iránta. Krisztus vonzó jellemének kinyilatkoztatására, és arra, hogy már akkor szeretett minket, amikor még bűnösök voltunk, a konok szív meglágyul, lecsillapodik, a bűnös megváltozik, és a menny gyermekévé válik. Isten nem alkalmaz kényszert. A szeretetet használja eszközül, hogy kiűzze a szívből a bűnt, így változtatja a kevélységet alázattá, az ellenségeskedést és hitetlenséget pedig szeretetté és hitté. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 76. o.

Április 24., vasárnap

Az özönvíz elsöpörte az erkölcsi romlottságot a földről. Benépesítésére Isten csak egy családot őrzött meg, és ez Noé házanépe volt. Isten így szólt Noéhez: „Téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.” (1Móz 7:1) De Noé három fia között csakhamar megmutatkozott az a nagy különbség, ami az özönvíz előtti világban látható volt. Az emberiség ősatyáiban – Sémiben, Khámban és Jáfetben – már felismerhető volt utódaik jelleme.

Noé Istentől ihletve megjövendölte az emberiség e három atyjától származó három nagy faj történelmét. Khám leszármazottait inkább a fiún, mint az atyán keresztül követve nyomon kijelentette: „Átkozott Kánaán! Szolgák szolgája legyen atyjafiai közt.” (1Móz 9:25) Khám erkölcstelen dolgot művelt, ami azt tanúsította, hogy a gyermeki tisztelet már rég kihalt lelkéből, és leleplezte kegyetlen és becstelen jellemét. Ezek a bűnös jellemvonások átöröklődtek Kánaánba és utódaiba, akik folytonos vétkezésükkel magukra vonták Isten ítéletét. [...]

Noé prófétálása nem volt a harag vagy a kedvező ígélet önkényes meghirdetése. Nem is határozta meg fiai jellemét és sorsát, de meg-

mutatta, mi lesz a következménye annak az életútnak, amit külön-külön választottak, és a jellemnek, amit kialakítottak. Isten a nézetét róluk és utódaikról saját jellemük és életvitelük alapján fejezte ki. A gyermekek általában öröklik szüleik természetét és hajlamait, és követik példájukat. Tehát a szülők bűneibe nemzedékről nemzedékre a gyermekek is belesznek. Így Khám gonoszsága és tiszteletlensége megisméltódott utódaiban, sok nemzedéken át átkot hozva rájuk. „Egy bűnös sok jót vesz el.” (Préd 9:20) – *Pátriárkák és próféták*, 117–118. o.

A megbocsátáshoz hasonlóan a bűnbánat is Isten ajándéka Krisztuson keresztül. A Szentlélek befolyása győz meg bennünket bűnünkről, és érezteti velünk megbocsátásra való szükségünket. Egyedül a töreldelmesnek jár megbocsátás, de Isten kegyelme az, ami bűnbánatra indítja a szívet. Isten ismeri minden gyengeségünket és hiányosságunkat, és Ő segítségünkre jön.

Némelyek bűnbánat és bűnvallomás útján Istenhez jönnek ugyan, és hiszik is, hogy bűneik megbocsáttattak, mégsem folyamodnak Isten áldásaiért úgy, ahogyan kellene. Nem látják, hogy Jézus mindenkor jelenlévő Megváltó. Nem készek arra, hogy rábizzák lelki vezetésüket, és bízzanak abban, hogy a szívükben megkezdett kegyelmi munkát tökéletesítse... Az efféle hitben nincsenek győzelmek. Az ilyen emberek cél nélkül fáradoznak. Lelkük szüntelen szolgaságban van, és mindaddig nem lehetnek nyugalomra, amíg terhüket Jézus lába elé nem helyezik. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 353. o.

Április 25., hétfő

Ha arra gondolunk, mennyi lehetősége van az embernek a kutatásra, milyen rövid az élet, milyen korlátozott a cselekvési területünk, szűk a látókörünk, milyen gyakran vonunk le téves következtetéseket – különösen azokkal a dolgokkal kapcsolatosan, amelyekről úgy véljük, ellentmondanak a Biblia történelmének –, hányszor vizsgáljuk felül vagy vetjük el a tudomány állítólagos következtetéseit, mennyire hajlamosak vagyunk arra, hogy kívánságunk szerint növeljük vagy csökkentjük több millió évvel a föld evolúciójának korszakait, és sokszor milyen éles összetűzésbe kerülnek egymással a különböző tudósok által kialakított elméletek... Tehát, ha mindezt átgondoljuk – azért az előjogért, hogy származásunkat az egysejtűekig, a puhatestűekig és a majmo-

kig vezessük vissza –, szabad-e beleegyeznünk abba, hogy félredobjuk a Szentírás kijelentését, amely egyszerűségében is olyan nagyszerű: „Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt” (1Móz 1:27)? Megtagadjuk a származásunkról szóló feljegyzést, ami nemesebb, mint bármely királyi udvar nemzetségtáblázata: „Ez Ádám fia, ez pedig az Istené.” (Lk 3:38)

Ha helyesen értelmezzük, a tudomány kinyilatkoztatásai és az élet tapasztalatai egyaránt összhangban vannak a Szentírás bizonyágtételével, amely szerint Isten folyamatosan munkálkodik a természetben. – *Nevelés*, 130. o.

Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és az események alakulását nagymértékben emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalmak és indulatok minden pro és kontra ténykedése fölött, mögött és általuk meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez a maga szándékát.

Pál apostol páratlanul szép és kedves szavakkal tárta Athén bölcsei elé, hogy mi volt Isten célja a teremtéssel, valamint a fajok és népek felosztásával. „Az Isten, aki teremtette a világot – mondta az apostol –, ...az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják...” (Csel 17:24, 26–27) – *Próféták és királyok*, 499–500. o.

A Biblia határtalan teret ad a képzeletnek, mely jellegében annyival emelkedettebb és nemesebb a meg nem szentelt elme felületes műveinél, mint amennyivel magasabb az ég a földnél. Az emberiség Istentől eredő történetét minden embernek meg kell ismernie. Megismerkedni ősszüleinkkel, amikor Édenben szent ártatlanságban éltek az angyalok társaságában. Nyomon követhetik a bűn bejövetelét és annak eredményét az emberiségre, lépésről-lépésre haladva követhetik végig a szent történelem egész folyamatát, mely feljegyezte az ember engedetlenségét, megátalkodottságát és a bűn igazságos megtorlását. – *Üzenet az ifjúságnak*, 255. o.

Április 26., kedd

Mihelyt a föld újra benépesedett, az emberek újrakezdték Istennel szembeni ellenségeskedésüket. Átadták ellenséges érzéseiket utódaiknak, mintha az emberek félrevezetésének művészete és fogásai, valamint ez a természetellenes háború szent hagyaték lenne.

Ez az összefogás Isten elleni lázadásból született. Sineár síkságának lakosai nem Isten dicsőségére, hanem a maguk naggyá tételére alapították meg országukat. Ha sikerrel jártak volna, erős hatalom tartotta volna kézben a gyepelőt, eltörölve az igazságosságot, és új vallást vezetve be. A világ megromlott, lehanyatlott volna. A vallásnak hamis eszmékkel elegyítése bezárta volna az ajtót a béke, a boldogság és a biztonság előtt. Ezek a téves elméletek, ha megvalósították és tökéletesítették volna, eltereltek volna az Isten utasításai iránti hűségtől. Isten törvényét semmibe vették, el is felejtették volna. Az első nagy lázadó ihlette elszánt emberek ezzel ellene szegültek a terveikbe és gonosz útjukba való bármi beavatkozásnak. Az isteni elvek helyébe önző szívüknek megfelelő törvényeket állítottak volna, hogy meg tudják valósítani terveiket. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1091–1092. o.

Isten ellenségei... úgy okoskodtak, hogy biztosítják magukat egy másik vízözön esetére, mert tornyukat sokkal magasabbra akarták építeni, mint amennyire a vizek értek a vízözön idején. Úgy gondolták, hogy az egész világ tiszteli majd őket, mint isteneket, és uralkodnak az emberek felett. Úgy számították, hogy ez a torony majd felmagasztalja építőit. A földön élők figyelmét el akarták terelni Istenről, hogy egyesüljenek velük bálványimádásukban. Mielőtt az építés munkáját befejezték, az emberek a toronyban laktak. A helyiségeket fényűzően bebútorozták, felékesítették és bálványaiknak szentelték. Azok, akik nem hittek Istenben, azt képzelték, hogy ha tornyuk a felhőkhöz ér, fel tudják fedezni a vízözön okát. – *A megváltás története*, 72. o.

Isten Igéje két küzdő felet állít elénk, melyek befolyásolják és ellenőrzik a földön az embereket. Ez a két fél állandóan hat minden emberre. Akik Isten vezetése alatt állnak, s akiket a mennyei angyalok befolyásolnak, azok fel tudják ismerni a sötétség láthatatlan hatalmasságainak alantas mesterkedéseit. A mennyei eszközökkel együttműködni kívánóknak igen buzgón törekedniük kell, hogy Isten akaratát cselekedjék. Semmiben sem szabad helyet adniuk az ősellenfélnek és angyalainak.

Ámde, hacsak szüntelen nem vigyázunk, az ellenség le fog győzni bennünket. Bár Isten ránk vonatkozó akaratát kinyilatkoztatta mindenkinek, akaratának ismerete nem teszi fölöslegessé, hogy buzgón esedezzünk segítségért, s szorgalmasan igyekezzünk együttműködni vele imáink meghallgatásán. Az Úr emberi eszközökön át valósítja meg szándékait. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1118–1119. o.

Április 27., szerda

Krisztus emberi formában jött világunkba, hogy emberként éljen az emberek között. Felvette az emberi természet hajlamait, hogy azokban megpróbáltassék. Emberi mivoltában isteni természet részese volt. Megtestesülése által új értelemben nyerte el az Isten Fia címet... Krisztus embertől született, s így új értelemben vált Isten Fiává. Noha Isten Fiaként jött világunkba, születése által mégis egyé vált az emberiséggel.

Krisztus emberi formában jött el, hogy mind az el nem bukott világoknak, mind pedig a mi elbukott földünknek megmutassa, Isten megfelelően gondoskodott arról, hogy az emberek Teremtőjükhöz való hűségben éljenek. Kiállta Sátán – megengedetten – útjába hozott kísértéseit, és minden támadását visszautasította. Sok fájdalomban és szorongatásban volt része, de Isten nem hagyta figyelmen kívül. Amikor János megkeresztelte a Jordánban, a vízből kilépve Isten Lelke szállt rá arannyal övezett galamb képében, és egy hang hallatszott a mennyből: „Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm...” (Mt 3:17) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 226–227. o.

Isten látja a bűnöst... Dávid megtért ember volt, és bár megvallotta vétkét, és meggyűlölte a bűnt, elfeledni mégsem tudta azt. Kijelentette: „Hová menjek a te lelked elől, és a te orcád elől hova fussak? Ha a menynebe hágok fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: Ott is a te kezéd vezérelne engem, és a te jobbkezéd fogna engem... A sötétség sem borít el előled, és fénylik az éjszaka, mint a nappal; a sötétség olyan, mint a világosság.” (Zsolt 139:7–12) Isten mindenütt jelen van. Mindent lát és mindent tud, még a szív rejtett szándékait is ismeri. Hasztalan próbálkozás eltitkolni előle a bűnt. Ősszüleinket is látta Édenben. Látta Kaint, amint fölemeli kezét, és megöli Ábelt. Látta a hajdani világ lakóit,

ezért korlátozta éveik számát, majd özönvízzel büntette őket. Láttá népének – a zsidó népnek, mellyel szövetséget kötött – a bűneit, és látta, ahogy Isten Fiának az életére törnek. – *Testimonies on Sexual Behavior, Adultery, and Divorce*, 89. o.

Napjainkban is léteznek toronyépítők. A hitetlenek tudományosnak nevezett következtetésekre építik fel az elméleteiket, és elutasítják Isten kinyilatkoztatott Igéjét... A magát kereszténynek nevező világban sokan eltávolodnak a Biblia határozott tanításaitól, és emberi kitalációkon alapuló hitre és jól hangzó mesékre építenek, majd azt hangoztatják, hogy az általuk épített torony révén a mennybe lehet jutni. [...]

Közeledik a vizsgálati ítélet. A Magasságos leszáll, hogy meglássa, mit építettek az emberek. Mindenható hatalma meg fog mutatkozni, és az emberi büszkeség a porba hull. – *Conflict and Courage*, 42. o.

Április 28., csütörtök

[Isten ellenségei] felemelkedtek Isten ellen, aki azonban nem engedte meg nekik, hogy munkájukat befejezzék. Tornjukat már nagyon magasra építették, amikor az Úr két angyalt küldött, hogy megzavarja őket munkájukban. Embereket jelöltek ki arra a célra, hogy üzenetet vegyenek át a torony tetején dolgozó munkásoktól, akik anyagok kértek munkájukhoz. Az üzenetet az első közvetítette a másodiknak, ez a harmadiknak, míg végül az üzenet a földre ért. Amíg azonban az üzenet eljutott rendeltetési helyére, az angyalok megzavarták nyelvüket úgy, hogy amikor az üzenet a földön dolgozó munkásokhoz eljutott, olyan anyagot kértek, amire nem volt szükségük. Mire a munka folyamán a torony tetején dolgozó munkások megkapták az anyagot, nem az volt, amit kértek. Csalódva és feldühödve korholták azokat, akik szerintük hibásak voltak. Ezután nem tudtak összhangban dolgozni.

Megharagudtak egymásra, és mivel nem tudták megmagyarázni a köztük uralkodó értelmetlenséget és az idegen szavakat, abbahagyták munkájukat, és egymástól elkülönülve elszéledtek a földön. Eddig az emberek egy nyelven beszéltek. Az égből lecsapó villámok – mint Isten haragjának jelei – letörték tornjuk tetejét, és ledöntötték a földre. Így akarta Isten megmutatni az embereknek, hogy Ő a legfelsőbb. – *A megváltás története*, 73. o.

A világ iránti irgalmában Isten meghíúsította a torony építőinek szándékát, és ledöntötte vakmerőségük emlékművét. Az irgalmas Isten összezavarta beszédüket, így szabva határt lázadó szándékuknak. Isten sokáig tűri az emberek romlottságát, és bőséges alkalmat ad a megtérésre; de ügyel az igazságos és szent törvényével szembeszálló ravaszkodásaikra. Időnként a kormánypalcát tartó láthatatlan kéz megfékezi a gonoszsgot. Félreérthetetlenül nyilvánvaló, hogy a világegyetem Teremtője, akinek bölcsessége, szeretete és igazsága végtelen, a menny és föld legfőbb Ura, és senki sem dacolhat büntetlenül hatalmával.

Bábel építőinek ármánykodásai szégyenteljes kudarcra végződtek. Önhittségük emlékműve oktalanságuk emlékműve lett. Az emberek mégis állandóan ugyanazt az utat járják, saját magukban bízva, és elutasítva Isten törvényét. Ezt az elvet akarta Sátán alkalmazni a mennyben; ez az elv irányította Kaint is áldozata bemutatásában. – *Pátriárkák és próféták*, 123. o.

Az egész emberiségnek Ő az Alkotója. A teremtés által minden ember egy közös családhoz tartozik, a megváltás pedig mindenkit egygé kovácsol. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitérta a templom minden helyiségét, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete oly széles, oly mély, oly teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán befolyása alól azokat, akiket a nagy csaló magtévészett. Trónjához emeli őket, ahhoz a trónhoz, amelyet ígéretének szivárványa övez körül. Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. – *Próféták és királyok*, 369. o.

Április 29., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „Bábel tornya” című fejezet.

6.

ÁBRAHÁM GYÖKEREI

Április 30., szombat délután

Isten kiválasztotta Ábrahámot, hogy az Ő küldötteként vigye el a világgosságot a világnak. Isten a szavával kereste fel őt, és nem a földi élet elkápráztató kilátásait, sem nagy jövedelmet vagy világi tisztességet mutatott be neki. Így hangzott az isteni üzenet: „Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, amelyet én mutatok néked.” (1Móz 12:1) A pátriárka engedelmességed... elhagyta hazáját, otthonát, rokonait, számára kedves társadalmi kapcsolatait és korábbi életét, hogy idegen és vándor legyen a földön.

Ábrahám elgondolkozhatott volna, hogy vajon milyen terve van Istennek rá vonatkozóan. De nem tette, amivel azt mutatta meg, hogy teljes mértékben bízik Isten vezetésében. Nem tette fel a kérdést, hogy vajon az új hazájában jó-e a föld, és bő termést hoz, hogy vajon milyen sorsban lesz ott része, hanem Isten parancsára azonnal útnak eredt. Ez hatalmas tanulság mindannyiunk számára. – *In Heavenly Places*, 112. o.

Mielőtt Isten fel tudta volna őt használni, Ábrahámnak el kell szakadnia baráti körétől, hogy ne irányíthassák őt emberi hatások, s ne támaszkodjon emberi segítségre most, hogy Istennel lépett kapcsolatba. Ábrahámnak ettől kezdve idegenek közt kell élnie. Különlegesenek, az egész világtól eltérőnek kell lennie. Megmagyarázni sem tudta volna úgy az eljárását, hogy a barátai megértsék, hiszen bálványimádók voltak. Lelki dolgokat csak lelkileg lehet megítélni; ezért az indítékai és viselkedése meghaladták rokonai és barátai felfogóképességét.

Ábrahám feltétlen engedelmissége az egyik legszemléletesebb példája a hitnek és Istenre támaszkodásnak a Szentírásban. Csupán a pusztá ígérettel a legparányibb külső bizonyíték nélkül – hogy leszár-mazottai örökölni fogják Kánaánt – Ábrahám követte az utat, ahova

Isten vezette, teljesen és szívből eleget téve a feltételeknek, bizonyos lévén, hogy az Úr hűen teljesíti ígérését. Az ósatya ment, ahol Isten kijelölte kötelességét; egyetlen gondolattal telepedett bálványimádó nemzetek közé: „Isten szólt; engedelmeskedem a hangjának; ő majd megvéd.”

Isten hírnökeinek ma is épp oly hitre és bizonyosságra van szükségük. Mégis sokan, akiket az Úr fel tudna használni, nem mennek előre, minden más fölött azt az egyetlen hangot hallva, egyetlen hangnak engedelmeskedve... Az Úr sokkal többet tenne szolgáláért, ha teljesen neki szentelnék magukat, többre becsülve szolgálatát minden rokoni, földi kapcsolatnál. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 523–524. o.

Szolgáinak is hasonlóképpen kell cselekedniük. Ábrahám... „kiméne, nem tudván hová megy” (Zsid 11:8). A jeruzsálemi templomban imádkozó Pál apostol is ezt az üzenetet kapta Istentől: „Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé.” (Csel 22:21) Mindazoknak, akiket Krisztus elhívott, ugyancsak el kell hagyniuk mindent, hogy követhessék Őt. Szakítaniuk kell régi társaikkal, fel kell adniuk terveiket, le kell mondaniuk földi reményeikről. Fáradtsággal, könnyek között, magányosan és áldozatok árán kell a magot vetniük. – *Krisztus példázatai*, 36. o.

Május 1., vasárnap

Miután Babel tornyának építői szétszéledtek, a bálványimádás újra majdnem általános lett. Az Úr végül hagyta, hogy a konok törvényszegők saját gonosz útjaikat kövessék. Sém családjából pedig kiválasztotta Ábrahámot, hogy megőrizze törvényét a jövő nemzedékek számára. Ábrahám a babonaság és a pogányság légkörében nőtt fel. Atyja családjának tagjai is, akik még őrizték Isten ismeretét, engedtek a környező befolyás csábjának, és Jahve helyett „idegen isteneket” szolgáltak. De az igaz hit nem tűnhetett el a földről. Isten mindig megőrzött egy maradékot az Ő szolgálatára. Ádám, Séth, Énók, Methusélah, Noé, Sém korszakról korszakra töretlenül megőrizte Isten akaratának drága kinyilatkoztatásait. Tháré fia lett e szent megbízatás örököse. Hiába csalogatta mindenfelől a bálványimádás. Hívó a hitetlenek között, akit nem tudott megrontani az eluralkodó hitehagyás, rendíthetetlenül imádta az egy

igaz Istent. „Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkire, aki hűséggel hívja őt.” (Zsolt 145:18) Isten közölte akarátát Ábrahámmal; világosan megismertette törvénye kívánalmaival és a Krisztus által megvalósuló megváltással. [...]

Nem volt könnyű Ábrahám próbája. Nem volt kis áldozat, amit Isten kívánt tőle. Erős szálak kötötték hazájához, rokonságához és otthonához. De tétovázás nélkül engedelmeskedett a hívásnak. Nem kérdezett semmit az ígélet földjéről – hogy termékeny-e a talaj, egészséges-e az éghajlat, hogy kellemes-e az ország környezete, és van-e ott alkalom a vagyongyűjtésre? Isten szólt, és szolgálójának engedelmeskednie kellett. Számára az volt a földön a legboldogabb hely, ahova Isten küldte.

Most is sokaknak Ábrahámmal hasonló próbája van. Nem hallják közvetlenül a mennyből Isten hangját, de szól hozzájuk Igéjének tanítása és gondviselésének eseményei által. Talán azt kívánja tőlük, hogy adják fel a gazdagságot és megbecsülést ígérő életpályájukat, hagyják el kellemes és előnyös társaságukat, szakadjanak el rokonságuktól, hogy önmegtagadást igénylő viszontagságos, áldozatos útra lépjenek. Isten feladatot szánt nekik, de a barátok, a rokonok befolyása és a jólét akadályozná a megvalósításhoz fontos jellemvonások kifejlődését. Isten kivonja őket az emberi befolyás alól, megvonja tőlük az emberi segítséget; érezteti velük, hogy az Ő segítségére van szükségük, és megtanítja őket egyedül Őbenne bízni, hogy kinyilatkoztathassa önmagát nekik. Ki kész Isten hívására megtagadni dédelgetett terveit és lemondani meghitt barátairól? Ki vállal új feladatokat, és ki lép ismeretlen területre, hogy odaszánt szívvel végezze Isten munkáját, Krisztusért nyereségnek tartva a veszteségeket? Aki ezt teszi, annak olyan hite van, mint Ábrahámnak, és az osztozni fog vele abban az „[...] igen-igen nagy örökség”-ben, amelyhez „nem hasonlítható” az, „amiket most szenvedünk” (2Kor 4:17; Róm 8:18). – *Pátriárkák és próféták*, 125–126. o.

Május 2., hétfő

Ábrahám folytatta útját dél felé, és hite újra próbára lett téve. Nem esett az eső, a völgyekben kiszáradtak a patakok, és a fű elszáradt a síkságokon. A nyáj nem talált legelőt, és az egész táborot éhínség fenyegette. Megkérdőjelezte-e ekkor a pátriárka a Gondviselés vezetését? Nem

gondolt-e vágyakozva vissza a bőven termő káldeai síkságokra? Mindenki feszülten figyelte, mit tesz Ábrahám, amikor egyik baj a másikat érte. Amíg bizalmát megingathatatlanak látták, úgy érezték, van remény: biztosak voltak abban, hogy Ábrahám Isten barátja, és még mindig vezeti őt. [...]

Buzgón imádkozva fontolgatta, hogyan tudná megóvni népét és nyáját, de nem hagyta, hogy a körülmények megingassák Isten szavába vetett hitét. Lement Egyiptomba, hogy megmeneküljön az éhínségtől. Nem hagyta el Kánaánt, nem fordult vissza a nyomor miatt Káldeába, ahonnan jött, ahol nem volt hiány kenyérben, hanem átmeneti menedéket keresett az ígéret földjéhez lehető legközelebb, azzal a szándékkal, hogy visszatér oda, ahova Isten helyezte.

A gondviselő Isten azért hozta ezt a próbát Ábrahámra, hogy alázatosságra, türelemre és hitre tanítsa – oly leckékre, amelyeket feljegyeztek mindazok áldására, akiknek majd ezután kell szenvedést elviselniük. Isten olyan úton vezeti gyermekeit, amelyet nem ismernek, de Ő nem felejt, és nem taszítja el azokat, akik bizalmukat belé helyezik... Azok a próbák visznek közelebb Krisztushoz, amelyek a legjobban próbára teszik hitünket, és azt a látszatot keltik, hogy Isten elhagyott bennünket, hogy minden terhünket az Ő lábához tegyük le, és megismerjük azt a békét, amelyet Ő ad cserébe. [...]

Ábrahámról egyiptomi tartózkodásakor kiderült, hogy nem mentes az emberi gyengeségtől és tökéletlenségtől. Eltitkolta, hogy Sára a felesége. Ezzel azt tanúsította, hogy nem bízik Isten gondviselésében, és nincs olyan erős hite és bátorsága, amiről eddig életével már sokszor bizonyosságot tett. Sára szép volt, és Ábrahám tudta, hogy a sötét bőrű egyiptomiak meg fogják kívánni a gyönyörű idegent, és hogy megszerezzék, nem haboznak megölni férjét. Nem tartotta hazugságnak, ha azt mondja, a húga, mert Sára ugyan nem Ábrahám anyjának volt a leánya, de atyjának igen. Valódi viszonyuk eltitkolásával azonban becsapta az egyiptomiakat. Isten a becsületesség szigorú szabályától való legkisebb eltérést sem hagyhatja jóvá. Ábrahám hitetlensége miatt Sára nagy veszélybe került. Egyiptom királya hallott Sára szépségéről, a palotájába vitette az asszonyt, hogy feleségül vegye. De a végtelenül irgalmas Isten Sára megoltalmazásáért megbüntette a királyi családot. A fáraó becsapottsága miatti haragjában megróttta Ábrahámot, és visszaadta feleségét. – *Pátriárkák és próféták*, 128–130. o.

Május 3., kedd

„Ábrám lakozik vala a Kanaán földén, Lót pedig lakozik vala a Jordán-melléki városokban, és sátoroz vala Sodomáig. Sodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösök valának az Úr előtt.” (1Móz 13:12–13)

Palesztina legtermékenyebb területe a Jordán völgye volt... Gazdag és szép városok is voltak ezen a környéken, ahol virágzott a kereskedelem, és a piacokon rengeteg ember fordult meg. Lótot magával ragadta a földi nyereség lehetősége, ezért eltekintett az ott tapasztalható erkölcsi és lelki gonoszságtól... Ezért „választá Lót magának a Jordán egész mellékét”, „és sátoroz vala Sodomáig”. Egyáltalán nem látta előre önző választásának szörnyű következményeit.

Sodomát választotta lakóhelyéül, mert látta, hogy földi szempontból ott előnyöket élvezhet. De miután megtelepedett és javakat szerzett, végül rájött, hogy hibát követett el, amikor nem vette figyelembe annak a helységnek az erkölcsi állapotát, amelyet lakóhelyéül választott. – *Conflict and Courage*, 48. o.

A Szentírás figyelemre méltó példákat mutat be az udvariasságról. Ábrahám Isten embere volt: amikor felütötte sátrát, azonnal áldozati oltárt is emelt, és meghívta Istent, hogy lakozzon nála. Ábrahám udvarias, előzékeny ember volt. Életét nem rontotta meg az önzés, amely annyira visszatetsző bárki jellemében, és sértő Isten szemében. Figyeljük meg Ábrahám magatartását, amikor elválni készült Lóttól! Lót, az unokaöccse sokkal fiatalabb volt nála, így a föld választásának joga Ábrahámot illette. Barátságossága mégis arra indította, hogy feladja jogát, és megengedte Lótnak, hogy azt a vidéket válassza magának, amely a legkívánatosabbnak látszott előtte... Ábrahám tudta, mi az igazi udvariasság, és mivel tartozik felebarátainak.

Felejtsük el önmagunkat! Keressük az alkalmakat, hogy másokat felvidítsunk, enyhítsük bánatukat, terheiket a kedvesség és szeretet kicsiny cselekedeteivel. Az otthon szokásunkká váló figyelmesség és udvariasság kiterjed a családi körön kívül is, és boldoggá teszi az életünket. – *Az én életem ma*, 192. o.

Ha Krisztus bennünk lakik, keresztények leszünk otthon és másutt egyaránt. A keresztény kedvesen szól rokonaihoz és mindenki másához is. Kedves, udvarias, szeretetteljes, együtt érző lesz, és így ránevel magát arra, hogy majd a mennyei otthonban lakozhasson. A kirá-

lyi család tagja, így azoknak az országot képviseli, akik a menny felé haladnak. Szelíden beszél gyermekeihez, mert tudja, hogy ők is Isten örökösei, a mennyei királyi udvar tagjai. Isten gyermekei között nem a nyersség, ridegség lelkülete uralkodik. – *Az én életem ma*, 196. o.

Május 4., szerda

Ábrahám békében élt Mamré tölgyesében, egy menekülttől megtudta a csata történetét, és azt, hogy unokaöccse milyen bajba került. Ábrahám nem ápolgatta Lót hálátlanságának kellemetlen emlékét. Szerepét felébredt iránta, és elhatározta, hogy kiszabadítja. Istentől kérve tanácsot, Ábrahám felkészült a harcra... A heves és váratlan támadása gyors győzelmet aratott. Élám királya meghalt, pánikba esett serege megfutamodott. Lót és családja az összes fogollyal és javaikkal kiszabadult. Gazdag zsákmány került a győztesek kezére. Ábrahámot Isten vezette, őt illette meg a győzelem. Jahve híve nemcsak nagy szolgálatot tett az országnak, hanem azt is bebizonyította, hogy bátor ember. Látható volt, hogy az igaz élet nem jelent gyávaságot, és hogy Ábrahámot vallása felbátorította az igaz ügy támogatására és az elnyomottak megvédésére. Hősi tetteivel nagy befolyásra tett szert a környező törzsek között. – *Pátriárkák és próféták*, 135. o.

Amikor Lót Sodomába költözött, a romlottság még nem volt általános, és az irgalmas Isten fénysugarakat gyújtott az erkölcsi sötétségben. Amikor Ábrahám kimentette a foglyokat az elámiták kezéből, az emberek figyelve az igaz hit felé fordult. Ábrahám nem volt idegen Sodoma népe előtt, és maguk között kinevették, amiért a láthatatlan Istent imádta. De amikor a sokkal nagyobb katonai erővel szemben győzelmet aratott, s a foglyokról és a zsákmányról nagylelkűen lemondott, csodálkozást és csodálatot keltett. Amíg ügyességét és bátorságát magasztalták, nem némíthatták el meggyőződésüket, hogy mennyi erő által győzött. Vallása felsőbbrendűségének újabb bizonyítéka volt Ábrahám nemes és önzetlen lelkülete, amelynek bátran és hűséggel hódolt, de ez annyira idegen volt Sodoma önző lakói előtt. – *Pátriárkák és próféták*, 157. o.

Isten azt a kötelességet róttá követőire, hogy legyenek mások áldására jó légkörűkkel és javaikkal; hogy tőle kérjék a bölcsességet, mely

erőt ad nekik mindent megtenni, hogy emelkedetté tegyék ismerőseik gondolatait és vágyait. [...]

Életünk minden tette kihat másokra. Vagy jól, vagy rosszul. Vagy fel-emelünk a befolyásunkkal, vagy romlásba döntünk. Mások is érzékelik e légkört, ahhoz tartják magukat, és többé-kevésbé követnek minket. Ha példánkkal segítünk másoknak a helyes elvek kialakításában, akkor a jócselekedetekre biztatjuk őket. S azután ők is jó hatással lesznek másokra. Így önkéntelenül is százakra és ezrekre terjed ki hatásunk. Ha viszont tetteinkkel a gonoszságot erősítjük, és késztetjük cselekedetekre a körülöttünk élőkben, mi is részt veszünk bűneikben, és el kell számolnunk a jóval, amit tehattunk volna velük, de nem tettük, mert nem Istent tettük erőnké, vezetőnké és tanácsadónká. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 132–133. o.

Május 5., csütörtök

Isten soha sem hagyta magát tanúk nélkül a földön. Egy időben Melkisédek képviselte az Úr Jézust, hogy kinyilatkoztassa az ég igazságát, és folyamatossá tegye Isten törvényét.

Krisztus szólt Melkisédeken, a magasságos Isten papján át. Melkisédek nem Jézus volt, hanem ő volt a világban Isten hangja, az Atya képviselője. Az összes elmúlt nemzedéken át Krisztus szólt népéhez; Krisztus vezette őket, és volt mindenkor a világ világossága. Mikor Isten Ábrahámot választotta igazsága képviselőjének, elvitte őt hazájából, távol rokonai körétől, és elkülönítette. Képmására kívánta alakítani őt és terve szerint tanítani. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1092–1093. o.

A héber gazdasági életben az emberek bevételének egytizedét a nyilvános istentisztelet fenntartására különítették el. [...]

De a tized rendszere nem a héberektől ered. Az Úr már a legősibb időktől kezdve igényt tartott a tizedre, mint sajátjára, és ezt az igényét elismerték és tiszteletben tartották. Ábrahám tizedet adott Melkisédeknek, a magasságos Isten papjának (1Móz 14:20). Mikor Jákób, mint menekült és vándor Béthelben volt, ígéretet tett az Úrnak: „Valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.” (1Móz 28:22) Néppé válásukkor az izraeliták a tized törvényét, mint az Istentől nyert törvénynek egyikét erősítették meg, amelynek megtartásától függött jólétük.

A tized és az áldozatok rendszerének azt a nagy igazságot kellett az emberek elméjébe vésnie: a teremtményei számára minden áldás forrása Isten, és gondviseléséért, jó adományaiért hála illeti meg Őt az ember részéről. – *Pátriárkák és próféták*, 525. o.

A pénz akkor jelent áldást, amikor azt felhasználva az emberek Isten sáfárainak tartják magukat, és megértik, hogy ők lényegében az Úr pénzét kezelik, amiről majd egy napon számot kell adniuk.

A pénzügyi kimutatásaid azt igazolják, hogy hűséges voltál az Úrhoz? Szegény vagy? Akkor a kevesedből adj. Bőséges áldásokban részesültél? Akkor vigyázz, és különítsd el azt, ami az Úré... A pénz felhasználásában tanúsított hanyagságod megfoszthat téged attól a nagy előjogtól, hogy a neved bekerüljön az élet könyvébe.

Mennyei Atyánk megtanít arra, hogy mit jelent az Ő példája szerinti irgalom és adományozás. Isten rendszeresen gazdag ajándékaival lát el bennünket – ingyen. Minden földi áldás az Ő kezéből származik. Mi történne, ha az Úr többé nem árasztaná ránk ajándékait? Mennyi segélykiáltás és fájdalom okozta panasz szállna fel a földről! Minden nap szükségünk van Isten szeretetének és jóságának kiáradására. – *Our High Calling*, 192. o.

7.

AZ ÁBRAHÁMMAL KÖTÖTT SZÖVETSÉG

Május 7., szombat délután

Egy éjszakai látomásban újra hallotta a mennyei hangot: „[...] Ne félj Ábrám” – hangzott a fejedelmek Fejedelmének szava –, „én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.” (1Móz 15:1) De Ábrahám lelkét balsejtelmek nyomasztották annyira, hogy most nem fogadta az ígéretet olyan feltétlen bizalommal, mint azelőtt. Kézzelfogható bizonyítékért könyörgött, hogy az ígéret teljesedni fog. Hogyan valósulhat meg a szövetségi ígéret, ha még mindig nincs fia? „[...] mit adnál énnékem” – kérdezte –, „holott én magzatok nélkül járok? [...] és ímé az én házam szolgálzúlöttje lesz az én örökösöm.” (1Móz 15:2–3) Eliézert, hűséges szolgáját akarta fiává fogadni, és vagyona örökösévé tenni. De Isten azt ígérte, a saját gyermeke lesz az örökös. Azután kivezette Ábrahámot sátrából, és azt mondta, hogy nézzen fel az égen ragyogó számtalan csillagra. És amikor Ábrahám feltekintett, ezek a szavak hangzottak: „[...] így léssen a te magod” (1Móz 15:5). „[...] Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonították az ő néki igazságul.” (Róm 4:3) – *Pátriárkák és próféták*, 136. o.

Amikor Ábrahám csaknem százéves volt, Isten ismét megígérte neki a fiút és azt is, hogy születendő örököse Sára gyermeke lesz. De Ábrahám még mindig nem értette meg az ígéretet. Ismáelre gondolt abban a hitben, hogy általa valósul meg Isten könyörületes szándéka. Fia iránti szeretetében így kiáltott: „[...] Vajha Ismáel élne teelőtted!” (1Móz 17:18) Az ígéret félreérthetetlen szavakkal megismétlődött: „Kétség nélkül a te feleséged, Sára szül néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet ő vele.” (1Móz 17:18–20) – *Pátriárkák és próféták*, 146. o.

Isten megbecsülte Ábrahámot. Mennyei angyalok látogatták meg őt, és beszélgettek vele, mint barát a baráttal. Amikor Sodoma megítélése közeledett, Isten nem titkolta el Ábrahám elől, és a pátriárka közbenjárt Istennél a bűnösökért. Az angyalokkal való találkozása a vendégszeretetnek is szép példája. – *Pátriárkák és próféták*, 138. o.

A legnagyobb győzelmek – amelyeket Isten országának ügyében aratunk, nem hosszadalmas érvelésnek, kitűnő felszereléseknek, hatalmas befolyásnak és pénzbőségnek köszönhetőek – Isten „kihallgatótermében” születnek, amikor az emberek tusakodva megragadják a Mindenható erős karját.

Igaz hit és igaz ima – milyen erő van ezekben! Mint két kar, amelylyel a könyörgő ember a végtelen szeretet hatalmát megragadja. Hinni azt jelenti, hogy Istenben bízunk – hisszük, hogy szeret bennünket, és tudja, mi a legjobb számunkra. Így saját utunk helyett elvezet minket, hogy az Ő útjait válasszuk. Tudatlanságunk helyébe az Ő bölcsességét, gyengeségünk helyébe erejét, bűnösségünk helyébe igazságosságát adja. Életünk már az övé; a hit elismeri ezt a tulajdonjogot, és áldásai-ban részesül. – *Az evangélium szolgái*, 259. o.

Május 8., vasárnap

A Jézus körül tolongó kíváncsi tömeg nem kapott éltető erőt. A szenvedő asszony azonban, aki hittel érintette meg Jézust, meggyógyult. A lelki dolgokban is ez a különbség a véletlen kapcsolat és a hit érintése között. Ha Krisztusban csupán, mint a világ Megváltójában hiszünk, lelkünk soha nem fog meggyógyulni. A hit, amely üdvösséghez vezet, nem csak az evangélium igazságainak pusztá elfogadása. Az igazi hit az, amely személyes Megváltójaként fogadja el Krisztust. Isten azért adta egyszerű Fiát, hogy mivel hiszek, el ne vesszek, hanem örök életem legyen (Jn 3:16). Amikor Krisztushoz fordulok, ahogy Igéje javasolja, hinnem kell, hogy megmentő kegyelmében részesít. Azt az életet, amelyet most élek, „az Isten Fiában való hitben” kell élnem, „aki szeretett engem, és önmagát adta érettem” (Gal 2:20).

Sokan a hitet csak állásfoglalásnak tartják. A megmentő hit azonban egyezés, amely által azok, akik befogadják Krisztust, szövetséges viszonyba lépnek Istennel. Az élő hit az erő fokozódását, a gyermeki

bizalmat jelenti, amely által Krisztus kegyeméből a lélek diadalmas hatalommá lesz. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 62. o.

A pátriárka még mindig látható jelért könyörgött hitének megerősítésére és a későbbi nemzedéknek bizonyítékul, hogy Isten velük való kegyes szándékai megvalósulnak. Az Úr kész volt az abban a korban szokásos szerződési formák alkalmazásával szövetséget kötni szolgálójával. Mennyei irányítással Ábrahám megáldozott egy üszőt, egy kecskét és egy kost – három éveseket. Kétfelé hasította őket, és a darabokat egymástól kis távolságra helyezte el. Tett még ezekhez egy gerlicét és egy galambfiat, de ezeket nem vágta ketté. Ezután tisztelettel áthaladt az áldozatok részei között, ünnepélyes esküvel örök engedelmességet fogadva Istennek. Napnyugtáig a tetemek mellett maradt örködve, nehogy ragadozó madarak beszennyezzék vagy felfalják őket. Napnyugta körül mély álomba merült; és „[...] ímé rémulés és nagy setéség szálla ő reá” (1Móz 15:12). Majd meghallotta Isten hangját, amely arra figyelmeztette, hogy ne reménykedjen az Ígélet Földjének azonnali birtokba vételében, és megjövendölte azt is, hogy Ábrahám utódai szenvedni fognak, mielőtt letelepednek Kánaánban. Ekkor feltárult előtte a megváltás terve – a nagy áldozat Krisztus halála által, valamint dicsőséges eljövetele. Ábrahám látta az édeni szépségben helyreállított földet is, amelyet az ígélet végső és tökéletes teljesedéseként örökkévaló birtokába ad Isten.

Az emberrel kötött szövetségének biztosítékaként Isten egy füstölő kemencét és egy égő fáklyát vonultatott el – mint jelenlétének szimbólumait – a kettévágott áldozatok között, teljesen megemésztve azokat. Ábrahám ismét hangot hallott, amely megerősítette azt az ígéretet, hogy „[...] Egyiptomnak folyóvizétől fogva, az Eufrátes folyóvízig” (1Móz 15:18) leszármazottai ajándékba kapják Kánaán földjét. – *Pátriárkák és próféták*, 137. o.

Május 9., hétfő

Ábrahám nem kérdőjelezte meg a fiúra vonatkozó ígéretet, de nem várt Istenre, hogy teljesítse szavát saját elgondolása szerinti időben és módon. A megígért fiú azért késett, hogy a pátriárka Isten hatalmába vetett hite próbára legyen téve, és Ábrahám nem állta ki a próbát. Sára lehetetlennek tartotta, hogy idős korában gyermeke szüles-

sen, ezért tervként javasolta – amely által Isten szándéka teljesedhet –, hogy egyik szolgálóját Ábrahám vegye el második feleségként. A többnejűség annyira elterjedt, hogy már nem tekintették bűnnek, de akkor is Isten törvényének áthágása volt, és végzetesen kihatott a családi viszony szentségére és békéjére. Ábrahám Hágárral kötött házassága nemcsak saját családjára hozott bajt, hanem a jövő nemzedékeire is. – *Pátriárkák és próféták*, 145. o.

Isten világosságot ad, hogy vezesse azokat, akik őszintén vágnak a világosságra és igazságra. Mégsem az a célja, hogy eltávolítsa a kételkedés összes lehetőségét. Elég bizonyítékot kínál, van mire alapozni a hitünket, azután elvárja, hogy elfogadjuk a bizonyítékokat, és gyakoroljuk a hitet.

Aki alázatos, tanítható lelkülettel kutatja a Bibliát, az biztos vezetőre talál benne, amely csalhatatlan pontossággal jelöli ki az élet útját. De mit ér a Biblia kutatása, testvéreim, ha nem gyakoroljátok a benne foglalt igazságokat? E szent könyvben nincs semmi fölösleges. Semmit sem jelent ki, ami nem érinti az életünket. Minél jobban szeretjük Jézust, annál inkább tiszteljük majd Igéjét, Istennek közvetlenül hozzánk intézett szavát. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 303. o.

Nem kell bizonytalanság és kétely közt hánykolódnod. Az ördög készen áll a kételkedés változatait sugallni; de ha hittel nyitod meg szemedet, elég bizonyítékot találsz, hogy hinni tudj. Isten mégsem távolítja el senkitől sem a kétely összes lehetőségét. Akik a kételkedés légkörében szeretnek időzni, akik a hitetlenségüket kérdezik meg előbb, azok előtt nyitva áll ez az irigylésre nem méltó előjog. Isten elég bizonyítékot nyújt, hogy az őszinte ember hinni tudjon. De ha hátat fordít a bizonyíték súlyának, mivel akad néhány ügy, melyet nem bír felfogni véges értelmével, az a hitetlenség és kérdéssé tevő kételyek hideg légkörében marad, s hajótörést szenved a hite. Úgy látszik, erénynek tartod, ha a hit oldala helyett a kételkedés oldalára helyezkedsz. Jézus sosem dicsérte meg a hitetlenséget; nem volt jó szava a kételkedésre. Az elkövetett csodákkal nemzete felkent voltának bizonyítékát nyújtotta, mégis akadtak, akik félremagyarázták a bizonyítékokat, s minden jótettben találtak valamit, amit gáncsolni tudtak. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 232. o.

Május 10., kedd

Ekkor kapta Ábrahám a körülméletlenség rítusát „[...] körülméletlenségében tanúsított hite igazságának pecsétjéül” (Róm 4:11). A pátriárkának és utódainak ezt annak jeleként kellett gyakorolnia, hogy elkülönülve a bálványimádóktól Isten szolgálatára szentelődjenek, és Isten különleges kincsévé fogadja őket. E rítussal elkötelezték magukat arra, hogy teljesítik az Ábrahámmal kötött szövetség feltételeit. Nem volt szabad pogányokkal házasságot kötniük, mert ezzel elvesztik Isten és szent törvénye iránti tiszteletüket, és beleesnek abba a kísértésbe, hogy más nemzetek bűnös szokásait gyakorolják, és bálványait imádják. – *Pátriárkák és próféták*, 138. o.

Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem amely a szív mélyén gyökerezik, és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, aki véglegesen képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön általa... Ez a hit arra készíti birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul. Hite nem holt, hanem szeretet által munkálkodó hit, ami arra indítja, hogy Krisztus szépségére tekintsen, és átalakuljon az isteni jellemre. „És körülméletli az Úr, a te Istened a te szívedet, és a te magodnak szívet, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj.” (5Móz 30:6)

Isten az, aki körülméletli a szívet. Az egész munka az Úré, elejétől a végéig. A veszendő bűnös így szólhat: „Elveszett bűnös vagyok, de Krisztus eljött, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet. Ő ezt mondja: »Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.« (Mk 2:17) Bűnös vagyok, de Jézus meghalt a Kálvária keresztjén, hogy megváltson. Egy percre sem kell immár szolgásban élnem. Krisztus meghalt és feltámadt az én megigazulásomért, s ezért most megszabadít engem. Elfogadom megígért bűnbocsánatát.” – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 391–392. o.

Ábrahám már közel huszonöt éve volt Kánaánban, amikor az Úr megjelent neki, és így szólt: „[...] Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes.” (1Móz 17:1) A pátriárka megilletődve arcborult. Az üzenet folytatódott: „[...] ímhol az én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának atyjává leszesz.” (1Móz 17:4) E szövetség tel-

jesedésének jeleként neve, amely eddig Ábrám volt, Ábrahámra változott; jelentése „sokaság atyja”. Szárai neve Sára – „fejedelemsasszony” – lett, mert – mondta a mennyei hang – „[...] nemzetek királyai származának ő tőle.” (1Móz 17:16) – *Pátriárkák és próféták*, 137. o.

Május 11., szerda

Isten minden korban angyalok útján nyújtott segítséget és szabadságot népének. A mennyei lények tevékenyen részt vesznek az emberek ügyeiben. Hol villámlásként fénylő ruhában, hol vándor-öltözetű embereként tűntek fel, és megjelentek Isten embereinek emberi formában. Déliidőben megpihentek a tölgyek alatt, mintha elfáradtak volna. Elfogadták az emberek vendégszeretétét. Vezettek vándorokat, akikre ráesteledett. Saját kezükkel szították lánggra az oltár tüzeit. Kinyitottak börtönajtókat, és kiszabadították az Úr szolgáit. A menny vértjében jöttek, hogy elhengerítsék a követ a Megváltó sírjáról.

Az angyalok sokszor vesznek részt emberi alakban az igazak összejövetelein. Ellátogatnak a gonoszok közé is, miként Sodomába is elmentek, hogy feljegyezzék tetteiket, és megállapítsák, átlépték-e már Isten türelmének határát. Az Úr gyönyörködik az irgalmasságban. Egyesek kedvéért, akik valóban szolgálják Őt, visszatart csapásokat, és meghosszabbítja tömegek békességét. – *A nagy küzdelem*, 631. o.

Az Úr tőlünk sem tagadja meg az Ábrahámnak és Lótnak adott előjogot. Ha vendégszeretők vagyunk Isten gyermekei iránt, mi is angyalokat láthatunk vendégül családi tűzhelyünkönél. Az angyalok a mi korunkban is betérnek emberi alakban emberek hajlékába, s örvendeznek vendégszeretetüknek. A keresztényeket, akik Isten arcának fényében élnek, mindig láthatatlan angyalok kísérik, s ezek a szent lények áldást hagynak maguk mögött otthonunkban. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 342. o.

Krisztus így szól megváltottaihoz: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; mezítelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.” (Mt 25:34–36)

Az ima, a bátorítás és tanácsadás olyan gyümölcsök, amelyek nem kerülnek sokba... viszont, a jó cselekedetek, a szükségben levőkről, az özvegyekről és árvákról való gondoskodás igazi gyümölcsök, amelyek természetes módon növekszenek a jó fán... Amikor a szív együtt érez a nehézségtől és csüggedéstől megterhelt szívű emberekkel, amikor a kéz kitárul a szükségben levők előtt, amikor felruházza a ruhátlant, amikor az idegent befogadja a tűz melegsége köré, és az idegen helyet kap a szívedben is, akkor az angyalok még közelebb jönnek, és a mennyben ének csendül. Minden gesztus, minden igazságot, irgalmat és jóindulatot szolgáló tett hatására kellemes zene csendül fel a mennybe. [...]

A szükségben levőkért vagy a betegekért végzett minden jócselekedetre úgy tekintenek, mintha magával Jézussal tennénk. Amikor támogatód a szegényt, együttérzést tanúsítasz a szenvedők és kivetettek iránt; ha segíted az árvát, akkor te magad is szorosabb kapcsolatba kerülsz Krisztussal. – *That I May Know Him*, 335. o.

Május 12., csütörtök

Két mennyei követ eltávozott, és egyedül hagyták Ábrahámot vele, akiről most már tudta, hogy Isten Fia. A hit embere könyörgött Sodoma lakóiért. Egyszer megmentette őket kardjával, most imával igyekezett megmenteni őket. Lót és családja még ott lakott; és az az önzetlen szeretet, amely arra sarkallta Ábrahámot, hogy mentse meg őket az elámitáktól, most meg akarta menteni – ha megegyezik Isten akaratával – a mennyei ítélet viharától.

Mélységes tisztelettel és alázattal tárta fel kérését: „[...] Immár merészkedtem szólni az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok.” (1Móz 18:27) Nem volt magabízó, nem kérkedett a saját igazságával. Nem kért kegyet engedelmességéért vagy Isten akaratát teljesítő áldozataiért. Mint aki maga is bűnös, úgy könyörgött a bűnösért. Ilyen lelkületet kell tanúsítaniuk mindazoknak, akik Istenhez közelednek. De Ábrahám a szeretett atyához könyörgő gyermek bizalmáról tett bizonyosságot. Közelebb ment a mennyei követhoz, és buzgón könyörgött. – *Pátriárkák és próféták*, 139. o.

Hogyan viselkedtek a vízözön előtti világ lázadó lakói? Miután elutasították Noé üzenetét, csak mindinkább bűnbe merültek, jobban, mint

valaha, s gonoszágaikat megkétszerezték. Akik nem akarják Krisztust elfogadni, nem akarnak megjavulni. Gondolataik csak arra irányulnak, hogy lázadó szellemiségüket megőrizték, Isten pedig nem kényszerített, és soha sem fogja őket engedelmességre kényszeríteni. Isten ítélkezett az özönvíz előtti világ felett, s azt gyógyíthatatlannak tartotta. Sodoma pusztulása azt hirdette, hogy a világ legszebb vidékének lakóit bűnükből nem lehet kigyógyítani. Az égből szálló tűz és kénkő megemésztett mindent, kivéve Lótot, feleségét és két leányát. Felesége Isten parancsolata ellenére visszatekintett, és sóbálvánnyá változott. – *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 75. o.

Isten irgalmas volt a világhoz, amikor kiirtotta Noé gonosz kortársait. Kegyelemből pusztította el Sodoma romlott lakóit is. Sátán megtévesztő befolyására a gonosztevők rokonszenvet és csodálatot váltanak ki az emberekből, és így másokat is szüntelenül lázadásra indítanak. Így volt ez Kain és Noé korában, Ábrahám és Lót idejében. Így van ez napjainkban is. Isten a világegyetem iránti irgalomból pusztítja el végül kegyelmének elutasítóit. [...]

Mivel Isten igazságosságával és irgalmával nem egyeztethető össze, hogy a bűnöst bűneivel együtt megmentse, megvonja tőle az életet, amelyet törvényszegésével eljátszott, és amelyre méltatlannak bizonyult. Egy ihletett író ezt mondja: „Egy kevés idő még, és nincs gonosz; nézed a helyét, és nincsen ott.” (Zsolt 37:10) Egy másik pedig kijelenti: „Olyanok lesznek, mintha nem lettek volna.” (Abd 16) Gyalázattal borítva a reménytelen, örök feledésbe merülnek. – *A nagy küzdelem*, 543–544. o.

Május 13., péntek – További tanulmányozásra

A megváltás története: „Kételkedés Isten ígéreteiben” című fejezet.

8.

ÍGÉRET

Május 14., szombat délután

Ábrahám hitének nagy tette fényoszlopként áll, és megvilágítja Isten minden eljövendő korszakban élő szolgáinak ösvényét. Ábrahám nem tagadta meg Isten akaratának teljesítését. A háromnapos út alatt volt elég ideje gondolkozni és – ha akart volna – Istenben kételkedni... Ábrahám is ember volt, a mienkhez hasonló indulatai és gyengéd érzelmei voltak. Nem kérdezte meg, hogyan teljesülhetnek az ígéretok, ha Izsákot megöli. Nem tanácskozott fájó szívével. Tudta, hogy Isten minden kívánalmában igaz és igazságos, és Ábrahám az utolsó betűig engedelmeskedett a parancsnak. [...]

Ábrahám hite a cselekedeteiben mutatkozott meg. „Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazítottatott-é meg, felvivén Izsákot, az ő fiát az oltárra? Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit.” (Jak 2:21– 22) Sokan nem értik a hit és a cselekedetek viszonyát. Azt mondják: „Csak higgy Krisztusban és üdvözülsz. Nem kell a törvényt megtartanod.” De a valódi hit engedelmisségben mutatkozik meg. Így szólt Jézus a hitetlen zsidókhoz: „Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek.” (Jn 8:39) [...]

Ábrahám hitének és Izsák engedelmisségének próbájában mennyei lények voltak a szemtanúk. A próba sokkal keményebb volt, mint ami elé Isten Ádámot állította. Az ősszüleinknek szóló tiltó parancs iránti engedelmisség nem járt szenvedéssel, de az Ábrahámnak szóló parancs a legfájdalmasabb áldozatot követelte. Az egész menny csodálkozva és csodálattal figyelte Ábrahám rendíthetetlen engedelmisségét. Az egész menny ujjongott Ábrahám hűsége láttán. Sátán vádja hamisnak bizonyult. Isten kijelentette szolgájának: „[...] most már tudom, hogy istenfélő vagy” (Sátán vádjai ellenére), „és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek énérettem.” (1Móz 22:12) Isten szövetsége, ame-

lyet más világok értelmes lényei előtt esküvel erősített meg Ábrahám-nak, azt tanúsította, hogy az engedelmesség jutalmat kap.

Az angyaloknak is nehéz volt megérteni a megváltás titkát – felfogni, hogy a bűnös emberért a menny Királyának, Isten Fiának kell meghalnia. Az Ábrahámnak szóló parancs, amely fia feláldozását követelte, felkeltette az egész menny érdeklődését. A mennyei lények feszülten figyelték a parancs teljesítésének minden mozzanatát. Amikor Izsák „hol van az égőáldozatra való bárány?” kérdésére Ábrahám így válaszolt: „Az Isten majd gondoskodik [...] bárányról”, amikor az angyal visszafogta az atya kezét, amely már-már megölte fiát, és Izsák helyett Isten gondoskodása folytán a kos lett az áldozat – fény derült a megváltás titkára, és az angyalok is jobban megértették azt a csodálatos tervet, amellyel Isten gondoskodott az ember megváltásáról (1Pt 1:12). – *Pátriárkák és próféták*, 153–155. o.

Május 15., vasárnap

Isten a hívők atyjává hívta el Ábrahámot, akinek hitével példát kellett mutatnia az eljövendő nemzedékek számára. De Ábrahám hite nem volt még tökéletes. Nem bízott Istenben, amikor eltitkolta, hogy Sára a felesége, és amikor feleségül vette Hágárt. Azért, hogy elérje a legmagasabb szintet, Isten másik próba elé állította, a legsúlyosabb elé, amelyet embernek valaha is ki kellett állnia. Isten éjszakai látomásban megparancsolta neki, hogy menjen el Mórija földjére, és ott egy hegyen, amelyet mutat néki, áldozza fel fiát égőáldozatként.

Ábrahám százhusz éves volt, amikor ezt a parancsot kapta. Saját nemzedéke is öregnek tartotta már. Ifjú korában volt ereje a nehézségek és a veszélyek elviselésére, de ifjúságának tüze már elhamvadt. Férfikora teljében az ember bátrabban szembenéz olyan nehézségekkel és csapásokkal, amelyek későbbi éveiben – amikor lába a sír felé botladozik – megviselik szívét. Ám Isten akkorra tartogatta Ábrahám utolsó és legsúlyosabb próbáját, amikor az évek terhe már megviselte, és aggodalom, küzdés nélküli nyugalomra vágyott. – *Pátriárkák és próféták*, 147. o.

Amikor bűn tompítja a bűnös erkölcsi felfogását, akkor nem ismeri fel jellemhibáit, s azt sem látja be, milyen borzalmas gonoszsgot köve-

tett el. Ha nem engedelmeskedik a Szentlélek meggyőző erejének, továbbra is vak marad a bűne felől. Bűnvallomásai nem őszinték és nem komolyak. [...]

Az alázatos, megtört szív a valódi megtérés által lecsillapodva, megnyugodva már valamelyest értékelni tudja Isten szeretetét és a Golgota keresztségét. Ahogyan a fiú bevallja bűnét szerető apjának, úgy a valódi bűnbánattartó is elmondja összes bűnét Istennek. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 641. o.

A véges emberi elme azonban nem képes arra, hogy teljesen felfogja a végtelen Isten terveit és szándékait. Istent nem lehet kikutatni. Nem szabad megpróbálnunk fellebbenteni azt a függönyt, amely mögött Isten fensége rejtőzik. Ez vakmerőség lenne. Az apostol így kiált: „Mely igen kikutathatatlanok az Ő ítéletei, és kinyomozhatatlanok az ő útjai!” (Róm 11:33), Amit fel tudunk fogni hozzánk való viszonyából és a szándékaiból, abból határtalan szeretettel és irgalommal párosuló végtelen hatalmat látunk. Mennyei Atyánk mindent bölcsen és igazságosan irányít. Mi pedig ne legyünk elégedetlenek és bizalmatlanok, hanem tisztelettel és hódolattal hajtsuk meg fejünket! Terveiből Isten csak annyit nyilatkoztat ki, amennyinek ismerete a javunkat szolgálja. Azon túl pedig bízunk abban a kézben, amely mindenható, és abban a szívben, amely tele van szeretettel! – *A nagy küzdelem*, 527. o.

Május 16., hétfő

Az a nap – Ábrahám életének leghosszabb napja – lassan, vontatottan telt el. Amíg fia és az ifjak aludtak, ő imában töltötte az éjszakát. Még mindig remélte egy mennyei követ jövetelét, aki azt mondja: a próba véget ért, a fiú sértetlenül visszatérhet anyjához. De senki és semmi nem könnyített meggyötört lelkén. Egy másik hosszú nap, és egy másik éjszaka következett, a megalázkodás és ima éjszakája, miközben a parancs, amely megfosztja gyermekétől, egyre ott csengett a fülében. Sátán kételyt és hitetlenséget sűgött, de Ábrahám ellenállt sugallatainak. [...]

Nem zúgolódtott most sem Isten ellen, hanem úgy erősítette lelkét, hogy felidézte az Úr jóságának és hűségének bizonyítékait. Ezt a fiút váratlanul kapta; aki ezt a drága ajándékot adta, nincs-e jogában visszavenni azt, ami az övé? A hit ismételte az ígéretet: „Izsákban neveztetik néked a te magod” – és azt a magot nem lehet megszámlolni,

miként a tengerparton a homokszemeket sem. Izsák a csoda gyermeke volt, és vajon a neki életet adó hatalom nem tudja visszaadni az életét? Túlnézve a láthatókon, Ábrahám bízott Isten szavában, „úgy gondolkozván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani” fiát (Zsid 11:19). [...]

Aztán Ábrahám reszkető hangon elmondta fiának Isten üzenetét. Izsák rémült csodálkozással hallgatta, mi lesz a sorsa, de nem ellenkezett. Elmenekülhetett volna gyászos végzete elől, ha akart volna. A három nap küzdelmében kimerült, fájdalomtól lesújtott öregember nem tudott volna szembeszállni az életerős ifjúval. De Izsákot gyermekkorától fogva készséges, bízó engedelmességre nevelték, és amikor megtudta Isten akaratát, engedelmesen meghajolt előtte. Osztozott Ábrahám hitében, és megtiszteltetésnek tartotta, hogy életét feláldozhatja Istennek. Gyengéden igyekezett könnyíteni atyja fájdalmán, és segítette, hogy erőtlen kezével odakösse az oltárhoz. [...]

Ekkor Ábrahám megpillantott egy kost, amely megakadt „szarvánál fogva a szövevényben”. A pátriárka gyorsan megfogta az új áldozatot, és feláldozta „az ő fia helyett”. Örömeben és hálájában Ábrahám új nevet adott annak a szent helynek: „Jahve-jire” – „az Úr gondoskodik”. [...]

Isten egyrészt Ábrahám lelkébe akarta vésni, hogy az evangélium valóság, másrészt próbára akarta tenni hitét a paranccsal, hogy ölje meg fiát. Azért kellett elviselnie a lelki gyötrelmet e félelmes próba sötét napjaiban, hogy saját tapasztalata által felfogjon valamit abból a hatalmas áldozatból, amelyet a végtelen Isten hoz az ember megváltásáért. Semmi más próba nem gyötörhette volna meg úgy Ábrahám lelkét, mint fia feláldozása. Isten gyötrelmes és gyalázatos halálra adta Fiát. Az angyalok nem léphettek közbe, akik Isten Fia megaláztatásának és lelki gyötrelmének tanúi voltak, mint ahogy Izsák esetében megtehették. Nem hangzott el ilyen kiáltás: „Elég!” A dicsőség Királya feláldozta életét, hogy megváltsa az elbukott emberiséget. Mivel bizonyíthatná Isten jobban végtelen könyörületét és szeretetét? – *Pátriárkák és próféták*, 151–154. o.

Május 17., kedd

Sára volt Ábrahám első és törvényes felesége. Feleségnek és édesanyának kijáró jogain senkivel sem osztózhatott. Tisztelettel „uram”-nak

nevezte a férjét, azzal azonban nem értett egyet, hogy Ábrahám szeresse is Hágárt. Isten nem dorgálta meg Sárát a kéréséért. Az angyalok nemtetszésüknek adtak hangot, mert Ábrahám nem bízott Isten hatalmában, és hasonló magatartást tanúsított, amikor Hágárt feleségül vette, azt gondolva, hogy általa fog teljesedni az ígéret.

Ábrahám... nem árulta el Sárának utazása igazi okát, mert attól tartott, hogy Izsák iránti szeretete folytán talán elveszíti Isten iránti bizalmát, és nem engedi el a fiút. Ábrahám nem hagyta, hogy apai szeretete átvegye az uralmat, aminek Isten elleni lázadás lehetett volna a következménye. Az Úr parancsának az volt a célja, hogy a pátriárka lelkének legmélyebb érzelmeit mozgásba hozza. „Vedd a te fiadat” – szólt a parancs, utána pedig, mintha a próbatételnek még mélyebben kellene érintenie a szívét, így folytatódott: „ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz” – tehát az ígéret fiáról volt szó –, „és áldozd meg ott égő áldozatul.” – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 104–106. o.

Nem erre a világra szól az az örökség, amit Isten ígért népének. Ábrahámnak nem volt birtoka a földön, „egy lábnyomnyi” sem (Csel 7:5). Ugyan nagy vagyona volt, de Isten dicsőségére és embertársai javára használta fel. Nem tekintette ezt a világot otthonának. Isten arra szólította, hogy hagyja el bálványimádó honfitársait, és neki ígérte Kánaánt, mint örök birtokot, de sem fia, sem unokája nem kapta meg azt. Amikor Ábrahám temetkezési helyet akart szerezni halottja számára, meg kellett azt vennie a kananeusoktól. Egyetlen birtoka az Ígéret földjén egy sziklába vájt sír volt a Makpelah barlangjában. – *Pátriárkák és próféták*, 169. o.

Betegségem megmutatta gyengeségemet és Üdvözítőm türelmét, szeretetét és megmentő hatalmát... Arra gondoltam, hogy Ő most is ugyanaz, hogy kegyelme, részvéte és szeretete nem változik. Látja gyengeségünket, és tudja, mennyire híjával vagyunk a hitnek és a bátorságnak, mégsem vet el bennünket. Részvétet és szelíd együttérzést tanúsít velünk szemben.

Ha meghalok helyemen, mielőtt az Úr jönne, én is meglátom Jézust mindazokkal, akik elő fognak jönni a koporsókból, ha hű maradok, és átváltozom az Ő hasonlatosságára. Óh, mily kimondhatatlan öröm lesz látni Őt dicsőségben, kit szeretünk, s aki annyira szeretett bennünket, hogy feláldozta magát érettünk. Szemlélhetjük majd kezeit, melyeket

egykor megváltásunkért keresztülszegeztek, amint áldóan és üdvözlően nyújtotta ki felénk! Mit számít az, ha itt szenvedünk és fáradunk, ha a feltámadáskor az életet fogjuk elnyerni! Várjunk türelmesen, míg próbáink véget érnek, és azután hallassuk boldog diadalkiáltásunkat. – *Életünk és munkánk*, 266. o.

Május 18., szerda

Ábrahám megöregedett, és a rövidesen bekövetkező halálára gondolt; még egy feladata volt, biztosítani az ígélet teljesedését utódai számára. Isten Izsákot választotta ki, hogy kövesse atyját Isten törvényének megtartójaként és a választott nép atyjaként. De Izsáknak még nem volt felesége. Kánaán lakói bálványimádók voltak, és Isten megtiltotta, hogy népe házasságra lépjen velük, tudva, hogy az ilyen házasság hitehagyáshoz vezet. A pátriárka féltette fiát a környezet rossz befolyásától. Ábrahám Istenbe vetett hite és akarata iránti engedelmissége Izsák jellemében is tükröződött. De az ifjú nagyon ragaszkodó, szelíd és engedékeny hajlamú volt. Fennállt az a veszély, hogy a békesség kedvéért feláldozza elveit, ha olyan valakivel köt házasságot, aki nem féli az Istent. Ábrahámnak nagyon fontos volt, hogy kit választ fiának feleségül. Olyan nővel akarta összeházasítani, aki nem fordítja el Istentől. – *Pátriárkák és próféták*, 171. o.

„És kiméne Izsák estefelé elmélkedni a mezőre, és felemelé szemeit és látá, hogy ímé tevék jönnek. Rebeka is felemelé szemeit s meglátá Izsákot, és leszálla a tevéről. És monda a szolgának: Kicsoda az a férfiú, aki a mezőn előnkbe jó? A szolgál pedig monda: Az én uram ő. Akkor fogta a fátyolt és elfedezé magát. Elbeszélé azután a szolgál Izsáknak mindazokat a dolgokat, amelyeket cselekedett vala. Izsák pedig bevivé Rebekát Sárának, az ő anyjának sátorába. És elvévé Rebekát és lón néki felesége és szereté őt. S megvigasztalódék Izsák az ő anyja halála után.” (1Móz 24:63–67) – *Pátriárkák és próféták*, 173. o.

Egy győzelmet feltétlenül el kell érnetek. Ez a győzelem csökönyös akaratosok legyőzése. Ebben a küzdelemben csakis Krisztus segítségével diadalmaskodhattok. Küzdhettek keményen és hosszan, hogy éneteket megfékezzétek, de ha felülről nem érkezik segítség, elbuktok e harcban. Krisztus kegyelméből győzelmet arathattok énetek és önzé-

setek fölött. Ha Krisztus életét élitek, ha mindig önfeláldozók vagytok, ha állandóan együttérzéssel siettek a rászorulóknak segítségére, akkor győzelmet győzelem után arattok. Napról napra jobban megtanuljátok, miként győztek le magatokat, s hogyan erősítetek meg jellemetek gyenge pontjait. Az Úr Jézus lesz világosságotok, erőtök és örömötök koronája, mert akaratosokat az övének vetitek alá.

Férfiak is, nők is elérhetik az Isten által kívánt tökéletességet, ha Krisztust hívják segítségül. Feltétel nélkül adjátok át magatokat Istennek. Az a tudat, hogy örökéletre törekedtek, megerősít és megnyugtat majd. Krisztus erőt ad, hogy felülkerekedjete. Az Ő segítségével teljesen kiirthatjátok az önzés gyökerét. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 49. o.

Május 19., csütörtök

Ábrahám tudta jól, mi volt az istenfélők közötti házasság eredménye Kain napjaitól a saját koráig; és azt is, hogy mivel járt az, amit hitetlennel kötöttek. Láta Hágárral kötött házasságának, valamint Ismáel és Lót házasságának következményeit is. Ábrahám és Sára kishitűsége miatt született Ismáel, az igaz mag az istentelennel keveredve. Az atya fiára gyakorolt befolyását semlegesítette az anya bálványimádó rokonsága és Ismáel pogány feleségekkel való kapcsolata. Hágár és az általa Ismáelnek választott feleségek féltékenysége olyan fallal vette körül Ismáel családját, amelyet Ábrahám eredménytelenül próbált ledönteni.

Nem volt hatástalan az a tanítás, amit a gyermek Ismáel kapott Ábrahámtól, de feleségeinek befolyására a bálványimádás honosodott meg családjában. Elszakadva atyjától, és megkeseredve a szeretetet és istenfélelmet nélkülöző családban dúló viszály és pörlekedés miatt, Ismáel a puszta vad vezérének portyázó életét választotta, akinek „[...] keze mindenk ellen, és mindenk keze őellene” (1Móz 16:12). Később megbánta bűnös útjait, és visszatért atyja Istenéhez, de jellemének bélyege megmaradt utódain. A tőle származó hatalmas nemzet nyugtalan, pogány nép volt, amely állandóan bosszúságot és szenvedést okozott Izsák leszármazottainak. – *Pátriárkák és próféták*, 173–174. o.

Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket: egy változhatatlan és örökkévaló törvénnyel és egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel, azonképpen szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége

volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét.

Ugyanezt a szövetséget újíttotta meg Isten Ábrahámmal a következő ígéretben: „És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzet-ségei...” (1Móz 22:18) Ez az ígéret Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd Gal 3:8.16), és bűnei bocsánataért Jézusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be néki. – *Pátriárkák és próféták*, 370. o.

Ábrahám Isten barátja volt, akiről az Úr ezt mondta: „Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrizzék az Úr útját, igazságot és törvényt tévén.” (1Móz 18:19) Isten azért tisztelte meg Ábrahámot, mert vallásosságra nevelte családját, s elérte, hogy istenfélelemben éljen egész házanépe. Isten így szólt: „Tudom róla, hogy megparancsolja” – hogy nem fogja elárulni a szent bizalmat, tapodtat sem hátrál meg. Van törvény, és Ábrahám meg is tartja, nem ködösíti el elvakult szeretet a helyes iránti érzékét. Nem lép Isten és gyermekei üdvössége közé. Ábrahámot nem térítette le a helyes útról az az engedékenység, amely valójában a legkönyörtelebb kegyetlenség. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 547. o.

Május 20., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: „Az élet világossága” című fejezet.

A CSALÓ JÁKÓB

Május 21., szombat délután

Izsák ismertette fiaival a kiváltságokat és a feltételeket, s világosan megmondta, hogy Ézsaut, az idősebbet illeti meg az elsőszülöttségi jog. De Ézsau-nak nem volt kedve a jámborsághoz, ő nem hajlott a valóságos életre. A lelki elsőszülöttségi joggal járó követelményeket kellemtelen, sőt gyűlölt korlátozásnak tartotta. Ézsau a szolgaság igájának tekintette Isten törvényét, amely az Ábrahám-mal kötött szövetség feltétele volt... Rebeka... biztos volt abban, hogy Isten ígérének öröksége Jákóbnak szól. Elismételte Izsáknak az angyal szavait, de az atya az idősebb fiúra összpontosította szeretetét, és nem ingott meg szándékában.

Jákób megtudta anyjától, hogy Isten neki szánta az elsőszülöttségi jogot, és kimondhatatlanul vágyott az ezzel járó kiváltságokra. Nem atyja gazdagsága után sóvárgott, hanem lelki elsőszülöttségi jogra. Istennel beszélgetni, ahogy az igaz Ábrahám tette; engesztelő áldozatot mutatni be családjáért; a választott nép és a megígért Messiás ősatyjává lenni, és örökölni a szövetség áldásaiban foglalt múlhatatlan javakat, ezekre a kiváltságokra és erre a megtiszteltetésre vágyott egész szívével. Mindig a jövőre gondolt, és igyekezett megragadni láthatatlan áldásait. – *Patriárkák és próféták*, 178. o.

Hit és ima által Jákób, a gyenge, bűnös ember Istennel küzdve győzött. Így válhattok ti is szent és magasztos szándékú, nemes szívű férfiakká és nőkké, akiket semmi sem térít el attól, ami igaz, jó és igazságos. Ez súlyos gondokkal, terhekkal és feladatokkal jár, de minél nehezebb a helyzet és súlyosabbak a terhek, annál nagyobb szükség van Jézusra. – *A nagy Orvos lányomán*, 511. o.

A hit az eredményes ima elengedhetetlen feltétele. „Aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.” „Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit

az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle.” (Zsid 11:6; 1Jn 5:14–15) Jákób kitartó hitével, Illés rendíthetetlen kitartásával mondhatjuk el kéréseinket az Atyának, igényelve mindazt, amit megígért. Trónja méltósága múlik szava teljesezésén. – *Próféták és királyok*, 157. o.

Május 22., vasárnap

Izsák ikerfiainak – Jákób és Ézsau – jelleme és élete élesen különbözött egymástól. Ezt a különbséget Isten angyala megjövendölte születésük előtt. Amikor az angyal Rebeka aggódó imájára válaszként kijelentette, hogy két fiút kap, feltárta neki jövőendő történetüket – hogy mindketten hatalmas nép fejévé lesznek, de az egyik nagyobb lesz a másíknál, és a fiatalabb lesz a kiemelkedőbb.

Ézsau saját kedvét keresve nőtt fel, és minden érdeklődése a jelenre összpontosult. Nem tőrte a korlátozást, és örömét lelte a vadászélet szilaj szabadságában. Egész fiatalon úgy döntött, hogy vadász lesz. Mégis ő volt atyja kedvence. A csendes, békeszerető pásztornak tetszett az idősebb fiú merészsége és ereje, aki félelmet nem ismerve barangolt be hegyet és pusztát, hazatérve vadat vitt atyjának, és elmesélte kalandos életének izgalmas történeteit. A meggondolt, szorgalmas és gondos Jákób, aki többet gondolt a jövőre, mint a jelenre, elégedetten élt otthon, gondozta a nyáját, és művelte a földet. Türelmét és állhatatosságát, gazdaságosságát és óvatosságát anyja értékelte. Jákób érzései mélyek és erősek voltak, gyengédségével és szüntelen figyelmességével sokkal több örömet szerzett anyjának, mint Ézsau hangoskodó, időnkénti kedvessége. Rebekának Jákób volt a kedvesebb. [...]

Jákób többre értékelte az örök áldásokat, mint a mulandókat, de nem volt tapasztalata Istennel, akit imádott. Szívét nem újította meg Isten kegyelme. Azt hitte, hogy a róla szóló ígélet nem valósulhat meg addig, amíg Ézsaué az elsőszülöttségi jog. Állandóan azt kutatta, hogyan szerzheti meg azokat az áldásokat, amelyeket bátyja annyira nem becsült, de ami neki olyan értékes volt.

Ézsau, amikor egy napon a vadászatból lankadtan és fáradtan jött haza, abból az ételből kért, amit Jákób készített. Jákóbot főként egy gondolat foglalkoztatta, ezért megragadta a kedvező alkalmat, és felkínálta, hogy az elsőszülöttségi jog árán kielégíti bátyja éhségét. „Ímé én

halni járok” – kiáltotta a meggondolatlan vadász, aki önmagától semmit sem tagadott meg –, „mire való hát nékem az én elsőszülöttségem?” (1Móz 25:32) És egy tál lencséért megvált elsőszülöttségi jogától, esküvel erősítve meg azt. [...]

„Így veté meg Ézsau az elsőszülöttséget.” (1Móz 25:34) Megkönnyebbült, amikor túladott rajta. Útja most már akadálytalan: azt tehet, ami neki tetszik. Tévesen szabadságnak nevezett vad élvezetért most is hányan adják el elsőszülöttségi jogukat a tiszta, folt nélküli, a menny örökkévalóságára szóló örökség jogát! – *Patriárkák és próféták*, 177–179. o.

Az indíték határozza meg cselekedeteink jellegét, az pecsételi őket becstelenséggé vagy magas erkölcsi értékké. Isten nem a nagy dolgokat – melyeket minden szem lát és minden nyelv dicsér – tartja a legdrágábbaknak. Az örömmel teljesített apró kötelességek, a látványosság nélküli kicsiny ajándékok – melyek emberi szemnek értéktelennek tűnhetnek – gyakran a legnagyobbak számára. A hű és szerető szív a legköltségesebb ajándéknál is drágább Istennek. – *Jézus élete*, 615. o.

Május 23., hétfő

Jákób elmenekült az atyai háztól, mert Ézsau haragja halállal fenyegette. De atyja áldása kísérte. Izsák megújította neki a szövetségi ígéretet, és megparancsolta, hogy – annak örököseként – anyja mezopotámiai családjában keressen feleséget magának. Mégis nagyon zaklatottan, csak egy bottal a kezében indult el a vad, nomád törzsekkel lakott vidéken átvezető több száz mérföldes, magányos útjára. Mardosó lelkiismerettel és félnken igyekezett elkerülni az embereket, nehogy dühös bátyja a nyomára leljen. Félt, hogy örökre elvesztette azt az áldást, amelyet Isten neki szánt. [...]

Pedig Isten nem hagyta el Jákóbot. Irgalmát most is kiterjesztette tévedő, bizalmatlan szolgájára. Az Úr könyörülettel mutatta meg a Megváltót, akire Jákóbnak szüksége volt. Jákób vétkezett, de szíve megtelt hálával, amikor meglátta azt az utat, amelyen újra Isten kegyeibe juthat.

A vándor a hosszú úttól kimerülten lefeküdt a földre. Egy kő volt a párnája. Álmában csillogó, fénylő létrát látott, amelynek lába a földön állt, a teteje az eget érte. A létrán angyalok jártak le és fel, felette pedig

a dicsőség Ura volt, és hangja hallatszott az égből: „Én vagyok az Úr Ábrahámnak, a te atyádnak Istene.” (1Móz 28:13) A földet, amelyen Jákób, mint száműzött és menekült feküdt, neki és utódainak ígérte Isten, és így bátorította: „Tebenned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei.” (1Móz 28:14) Isten ezt az ígéretet Ábrahámnak és Izsáknak adta, most pedig megújította Jákóbnak. Majd különös tekintettel Jákób magányos és csüggedt voltára, ezek a vigasztaló és bátorító szavak hangzottak: „Ímé én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahova menédesz, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagyalak téged, míg be nem teljesítem, amit néked mondtam.” (1Móz 28:15) – *Pátriárkák és próféták*, 183. o.

Időnket, képességeinket, javainkat szánjuk oda szent áldozatként neki, aki ezeket az áldásokat gondjainkra bízta. Valahányszor rendkívüli szabadítását tapasztaljuk, vagy új és váratlan segítséget nyújt, ismerjük fel Isten jóságát. Ne csak szavakkal mondjunk hálát, hanem Jákóbbhoz hasonlóan ügyére szánt ajándékokkal és adományokkal is. Mivel Istentől állandóan áldást kapunk, nekünk is állandóan adnunk kell.

„Valamit adándasz nékem” – mondta Jákób – „annak tizedét néked adom.” Mi, akik az evangélium teljes világosságát és kiváltságait élvezük, kevesebbet adjunk-e Istennek, mint azok, akik a korábbi, kevésbé kedvező korban éltek? Nem! Ahogy nagyobbak azok az áldások, amelyeket élvezünk, nem nőnek-e hasonlóan a kötelességeink is? De milyen kevéssé értékeljük a menny ajándékát. Hiába próbálkozunk matematikai szabályok alapján – idővel, pénzzel és szeretettel – mérni azt a felfoghatatlan szeretetet és azt a felfoghatatlan értékű ajándékot! – *Pátriárkák és próféták*, 187–188. o.

Május 24., kedd

Jákób hét évig hűségesen szolgált Rákhelért, és szolgálatának éveit „[...] csak néhány napnak tetszék [...] neki, annyira szereti vala őt” (1Móz 29:20). De az önző és kapzsi Lábán, aki meg akart tartani egy ilyen értékes segítséget, kegyetlenül becsapta Jákóbot azzal, hogy Leát adta neki Rákhel helyett. Mivel Lea is részt vett a csalásban, Jákób nem tudta szeretni. Felháborodott szemrehányására Lábán azt ajánlotta, szolgáljon még hét évig Rákhelért. De az apa nem engedte, hogy Jákób elhagyja

Leát, mert ezzel megszégyenítette volna a családot. Nagyon kínos és nehéz helyzetbe hozta Jákóbot, aki végül elhatározta, megtartja Leát, és feleségül veszi Rákhelt is. Mindig Rákhelt szerette. Ez irigységet és féltékenységet szított, és a testvér-feleségek versengése megkeserítette Jákób életét.

Jákób húsz évig élt Mezopotámiában Lábán munkásaként, aki nem törődve a rokoni kötelékekkel, igyekezett a lehető legtöbb hasznot húzni a kapcsolatból. Tizennégy évi fárasztó munkát követelt két lányáért; a többi időben pedig tízszer változtatta meg Jákób bérét. Jákób mégis szorgalmasan és becsületesen szolgált. – *Pátriárkák és próféták*, 189–190. o.

Csalás, félrevezetés, megbízhatatlanság elrejtethető ugyan az emberek elől, de soha Isten szeme elől. Isten angyalai, akik figyelemmel követik a jellem alakulását, akik lemérik az erkölcsi értéket, feljegyzik a menny könyveibe a kicsiny ügyleteket, melyek kimutatják a jellem minőségét. Ha a munkás mindennapi hivatása folyamán megbízhatatlan, s megveti munkáját, a világ nem téved, ha a vallásos mértékét is munkájához való viszonya szerint ítéli meg.

„Aki a kicsinyben hű, hű lesz a nagyban is.” Nem az ügy nagysága tesz igazzá vagy becsületessé. Amint az ember embertársaival bánik, úgy bánik majd Istennel is. Aki becstelen a földi dolgokban, arra nem fogjak rábízni, ami igazi érték. Isten gyermekei ne feledjék, hogy minden anyagi ügyükben folyvást vizsgát tesznek, egyre mérlegelik őket a szenthely mérlegén. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 310–311. o.

Jézus magára öltötte az ember természetét, hogy példát adjon az emberiségnek, teljes és tökéletes példát. Az a szándéka, hogy magához hasonlónak tegyen bennünket, igazzá minden célkitűzésben, érzésben és gondolatban – igazzá szívünkben, lelkünkben, életünkben. Ez a kereszténység. Bukott természetünknek feltétlenül meg kell tisztulnia, nemesednie, meg kell szentelődnie az igazságnak való engedelmesség által. A keresztény hit sohasem állhat összhangban a világ elveivel, a keresztény becsületesség szöges ellentétben van mindennemű csalással és tettetéssel. Aki Krisztus szeretetét táplálja leginkább a szívében, aki a legtökéletesebben tükrözi a Megváltót – Isten szemében az

a legigazabb és leginkább tiszteletre méltó ember. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 235. o.

Május 25., szerda

Amikor Jákób felismerte a csalást és azt, hogy Lea is részt vett félrevezetésében, nem tudta szeretni Leát. Lábán igyekezett hosszabb időre megtartani Jákób hűséges szolgálatait, azért csalta meg Jákóbot, és adta Leát Rákhel helyett. Jákób megfeddte őt, hogy vonzalmát lekicsinyelve Leát adta neki, akit nem szeretett. Lábán könyörgött Jákóbnak, hogy ne dobja el Leát, mert ezt nagy szégyennek tekintették nemcsak a feleségre, hanem az egész családra nézve is. Jákób nagyon nehéz helyzetbe került, de úgy döntött, hogy megtartja Leát, viszont feleségül veszi testvérét, Rákhelt is. Leát sokkal kevésbé szerette, mint Rákhelt. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 117–118. o.

Az ihletett könyv pontosan feljegyzi a jó emberek hibáit is, azokét, akiket Isten kegye kitüntetett. Valójában ezeket a hibákat a Biblia teljesebben tárja elénk, mint az erényeket. Ez csodálat tárgya sokak számára, a hitetleneknek pedig ez szolgáltat okot a Biblia kigúnyolására. A Szentírás igazságának azonban éppen ez a legerősebb bizonyítéka, mivel a tényeket nem vonja be szép mázzal, és a bűnök igazi jellegét nem kendőzi el. Az emberek annyira tele vannak előítéletekkel, hogy képtelenek az emberi történelem eseményeit részrehajlás nélkül megörökíteni. Ha a Bibliát nem ihletett személyek írták volna, kétségtelenül kedvezőbb színben tüntették volna fel a tiszteletben részesített emberek jellemét. Így azonban az ihletett írók tapasztalatainak hű feljegyzése van a kezünkben.

Azokat az embereket, akik Istentől nagy kegyelmet és felelősséget kaptak, néha-néha bizony legyőzött a kísértés, és bűnt követtek el, éppen úgy, ahogy ma mi is küzdünk, ingadozunk, és gyakran bűnbe esünk. Ezeknek az embereknek az élete minden tévedésükkel, balgaságukkal együtt figyelmeztetésül tárul elénk. Ha hibátlan embereket ábrázolnának, akkor bűnös természetünkkel kétségbeeshetnénk, amikor saját hibáinkra és fogyatékoságainkra gondolunk. Ha azonban azt látjuk, hogy e hősök a miénkhez hasonló próbákban küzdöttek, és hozzáink hasonlóan elbuktak a kísértések között, mégis Isten kegyelme

által győzedelmeskedtek, akkor mi is bátrak leszünk az igazságért való küzdelmünkben. Vereséget szenvedtek, de ismét felálltak, és Isten megáldotta őket. Épp így mi is győztesek lehetünk Jézus erejével. Az életükről szóló pontos feljegyzések figyelmeztetések számunkra. Azt mutatják, hogy Isten semmiképpen nem menteti a bűnöst. Isten a legkegyelmebb szolgálóiban is látja a bűnt, és még szigorúbban, keményebben bánik velük, mint azokkal, akiknek kevesebb a világosságuk és a felelősségük. – *Pátriárkák és próféták*, 238. o.

Teljes mértékben Istentől függünk, és a hitünk ugyancsak hit által erősödik, habár nem látjuk az Úr ránk vonatkozó céljait, vagy azt, hogy miként gondoskodik rólunk. A hit előre és fölfelé, az eljövendőkre tekint, és szorosan összeköt bennünket az egyedüli hatalommal, amely tökéletessé tehet Őbenne. „Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) – *Temperance*, 195–196. o.

Május 26., csütörtök

De ahogy az idő múlt, Lábán irigykedni kezdett a gazdagabb Jákóbra, aki „felette igen meggazdagodék [...] és vala néki sok juha, szolgálója, szolgálja, tevéje és szamara” (1Móz 30:43). Lábán fiai is féltékenyek voltak. Gyűlölködő szavaik Jákób fülébe jutottak: „[...] Valamije volt atyánknak, mind elvette Jákób; és atyánkéből szerezte mind e gazdagságot. És látá Jákób a Lábán orcáját, hogy ímé nem olyan őhöz, mint annakelőtte.” (1Móz 31:1–2)

Jákób már régen otthagya volna ravasz rokonát, ha nem félt volna az Ézsauval való találkozástól. Most úgy érezte, hogy Lábán fiai miatt van veszélyben, akik az ő gazdagságát sajátjuknak tartva talán megkísérlik erőszakkal megszerezni azt. – *Pátriárkák és próféták*, 192–193. o.

„Jákób tehát elküldött és kihívatta magához Rákhelt és Leát a mezőre, az ő nyájához. És monda nekik: Látom atyátok orcáját, hogy nem olyan hozzám, mint ennek előtte, de az én atyám Istene velem volt. Ti pedig tudjátok, hogy teljes erőmmel szolgáltam atyátokat, de atyátok megcsalt engem, és tízszer is megváltoztatta béremet, mindazáltal Isten nem engedte, hogy nekem kárt tehessen.” (1Móz 31:4–7) Jákób elmondta nekik álmát, amit Isten adott neki, hogy hagyja el Lábánt, és menjen vissza rokonsága közé. Rákhel és Lea kifejezte elégedetlenségét

atyjuk eljárásával szemben. Amikor Jákób újra elmondta nekik Lábán helytelenségeit, és javasolta, hogy hagyják el őt, Rákhel és Lea így szólt Jákóbbhoz: „Vajon van-e még nekünk valami részünk és örökségünk a mi atyánk házában? Avagy nem úgy tartott-e minket, mint idegeneket, amikor minket eladott, és értékeinket teljesen megemésztette? Mert mindez a gazdagság, amit Isten vett el a mi atyánktól, a mienk és a mi fiainké. Most azért valamit mondott az Isten neked, azt cselekedjed.” (1Móz 31:14–16) – *A megváltás története*, 90. o.

Ősszüleink bűne óta nem volt többé semmiféle közvetlen érintkezés Isten és az ember között. Az Atya Krisztus kezébe adta a világot, hogy az Ő közbenjárói tevékenysége útján megválthassa az embert, és igazolhassa Isten törvényének tekintélyét és szent voltát. Az ég és a bűnbe esett emberi nemzetség közötti közösség csak Krisztus útján jöhetett létre. Isten Fia volt az, aki ősszüleinknek a megváltás ígértét adta. Ő volt az, aki a pátriárkáknak kijelentette magát. Ádám, Noé, Ábrahám, Izsák, Jákób és Mózes megértették az evangéliumot. Az üdvösséget az ember helyettese és kezese útján keresték. Az ősidőknek e szent emberei közösségben voltak azzal az Üdvözítővel, aki eljövendő volt hozzánk emberi testben. Sőt néhányan közülük szemtől szemben beszélgettek Krisztussal és a mennyei angyalokkal. – *Pátriárkák és próféták*, 366. o.

Május 27., péntek – További tanulmányozásra

A megváltás története: „Jákób száműzetésének éveit” című fejezet.

10.

JÁKÓB – IZRÁEL

Május 28., szombat délután

Jákób a hit örökségét választotta. Csellel, árulással, hazugsággal igyekezett megszerezni. De Isten alkalmat adott bűnének helyrehozására. Jákób soha nem tért el szándékától, és nem változtatta meg döntését a későbbi évek keserű tapasztalatai ellenére sem. Megtanulta, hogy Isten ellen harcolt, amikor ügyességgel és csellel akarta megszerezni az áldást. A Jabbok partján eltöltött küzdelmes éjszakából Jákób megváltozott emberként került ki. Magabiztossága elsorvadt. Ifjúkori ravasz-sága eltűnt. Csel és csalás helyett egyszerűség és igazság jellemezte életét. Megtanulta a leckét, hogy csak a Mindenható karjára támaszkodjon, és a próbában, szenvedésben alázatosan meghajolt Isten akaratára előtt. Jellemének kevésbé értékes vonásait a kohó tüze emésztette meg; az arany megtisztult, és Ábrahám és Izsák hite tisztán tükröződött Jákóbban. – *Pátriárkák és próféták*, 208. o.

A Krisztus által kinyilatkoztatott isteni jellem arra hív bennünket, hogy higgyünk és szeressünk, mivel Atyánk irgalma és kegyelme határtalan. A menny felé vezető úton minden lépésünket át fogja segíteni a nehézségeken, és minden kísértésben támogat bennünket. [...]

Akinek szüntelenül Istentől függ az élete egyszerű hit és ima által, azt mennyei angyalok veszik körül. Aki hit által él Krisztusban, erőt és támogatást nyer, és képessé tétetik megharcolni a hit nemes harcát, hogy elnyerhesse az örök életet. – *In Heavenly Places*, 16. o.

Elcsodálkozom, hogy Isten oly hosszú ideig tűri az emberek fiainak romlottságát, engedetlenségét, és engedi, hogy visszaéljenek irgalmával, miközben gonosz kijelentéseikkel hamis bizonyosságot tesznek Isten ellen. De Isten útjai nem a mi újaink, ezért nem kell csodálkoznunk irgalmán, gyöngéd kegyelmén és végtelen együttérzésén, mivel megcáfolhatatlanul bebizonyosodott, hogy ilyen az Ő jelleme – késedel-

mes a haragra, és megkönyörül ezer íziglen azokon, akik Őt szeretik, és a parancsolatait megtartják. [...]

A ránk háruló felelőségek egyáltalán nem jelentéktelenek. Függségi érzésünk még közelebb von bennünket Istenhez, kötelességtudatunk pedig arra késztet, hogy erőfeszítéseinket ötvözzük buzgó imákkal – dolgozzunk, higgyünk és szüntelenül imádkozzunk. Erőt! Erőt! Könyörögjünk határtalan erőért. Ez vár ránk. Csak el kell sajátítanunk és el kell hinnünk Isten szavát, a hitünket cselekedetekkel kell kifejeznünk, szilárdan meg kell állnunk az ígéretekben, és küzdenünk kell, hogy elnyerjük Isten kegyelmét. A tanulás lényegtelen, a lángelmére nincs szükség, az ékesszólás is nélkülözhető, viszont az alázatos és megtért szív imáját mindig meg fogja hallgatni Isten, és ha Ő valamit meghallgat, akkor nincs olyan földi akadály, ami útjába állhatna. Isten ereje biztosítja a hatékonyságunkat. – *This Day With God*, 187. o.

Május 29., vasárnap

Jákób a gyötrelem éjszakáján buzgón kérte Istent, hogy szabadítsa meg Ézsau kezétől (1Móz 32:24–30). Ez az éjszaka jelképezi azt a szenvedést, amely Isten népét a nyomorúság idején fogja sújtani. Jákób csalással szerezte meg az Ézsauinak szánt atyai áldást, és annyira megremült bátyjának halálos fenyegetésétől, hogy életét féltve elmenekült. Hosszú évekig tartó számkivetése után Isten parancsára elindult feleségeivel, gyermekeivel és nyájaival szülőhazája felé. Az ország határához érve rémülten hallotta a hírt, hogy Ézsau egy csapat harcos élén közeledik felé, kétségkívül azért, hogy bosszút álljon. Várható volt, hogy Jákób fegyvertelen és védtelen házanépe az erőszak és öldöklés tehetetlen áldozata lesz. Aggodalmát és félelmét súlyosbította a nyomasztó önvád, mert saját bűne okozta ezt a veszélyt. Egyedüli reménye Isten irgalma volt, és egyetlen védelme az ima. [...]

A sötétben és a magányban tovább imádkozott. Megalázta magát Isten előtt. Egyszer csak egy kéz nehezedett a vállára. Ellenség tört életére – gondolta –, és kétségbeesett erőfeszítéssel küzdött támadójával. Amikor felhasadt a hajnal, az idegen természetfölötti erejét vette igénybe, és érintésére az erős Jákób bénultan, tehetetlenül, sírva, könyörögve kapaszkodott a titokzatos ellenség nyakába. Jákób most már tudta, hogy a szövetség angyalával küzdött. Megnyomorodott. De irtózatos szenvedése ellenére sem mondott le szándékáról. Régóta nyug-

talanította, bántotta, mardosta a bűntudat. Most tudni akarta, hogy Isten megbocsátotta-e bűnét... De a pátriárka kiáltott: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.” Micsoda bizalom és micsoda szívós kitartás! Ha Jákób kérkedve, önhittten követelőzött volna, nyomban megsemmisül. Ő azonban megvallotta, hogy gyenge és méltatlan, de bízott a szövetségét megtartó Isten irgalmában. [...]

Remegve kapaszkodott Isten ígéreteibe, és az a szív, amely végtelesenül szeret, nem tudott nemet mondani a bűnös könyörgésére. Jákób győzelmének bizonyítékául és azért, hogy másokat is példája követésére bátorítson, nevét, amely bűnére emlékeztette, Isten olyan névre változtatta, amellyel győzelmének állított emléket. – *A nagy küzdelem*, 616–617. o.

Jézus minden lélek körülményeit ismeri. Mondhatod: bűnös vagyok, nagyon bűnös. Az lehetsz, de minél rosszabb vagy, annál inkább szükséged van Jézusra. Ő nem fordul el a síró, megtört emberektől. Senkinek sem mondja el mindazt, amit kibeszélhetne, de minden remegő léleknek megparancsolja, hogy vegyenek bátorságot. Ingyen megbocsát mindenkinek, aki bocsánatért és megújulásért jön hozzá. [...]

A menedékért hozzá forduló lelket Jézus a vádaskodó, viszálykodó nyelvek fölé emeli. Sem ember, sem gonosz angyal nem vonhatja felelősségre ezeket a lelkeket. Krisztus egyesíti őket a saját isteni-emberi természetével. Ott állnak a bűnök nagy hordozója mellett az Isten trónjáról kiáradó fényben. – *Jézus élete*, 568. o.

Május 30., hétfő

Ézsau sereggel vonult Jákób ellen, hogy megölje őt. De mialatt Jákób küzdött az angyalal éjjel, az Úr egy másik angyalt küldött Ézsauhoz, hogy meglágyítsa szívét alvásának óráiban. Álmában Ézsau látta Jákóbot az atyai háztól való 20 éves számkivetésben, mivel életét féltette. Figyelemmel kísérte anyja halála feletti szomorúságát. Látta álmában Jákób megalázkodását, és hogy Isten angyalai veszik körül őt. Azt álmodta, hogy amikor találkoztak, eszébe sem jutott, hogy ártson neki. Ézsau felébredése után elbeszélte álmát 400 emberének, és megmondta nekik, hogy nem szabad bántaniuk Jákóbot, mert atyjának Istene van vele, azért amikor találkoznak Jákóbbal, egyikük se ártson neki. – *A megváltás története*, 96. o.

A pátriárka botjára támaszkodva ment a katonák csapata elé. A nemrég vívott küzdelemtől sápadt és rokkant volt. Lassan és nehezen járt; minden lépésnél megállt, de arcáról öröm és béke sugárzott.

Ézsau, amikor meglátta a szenvedő nyomorékot, „[...] eleibe futamodék és megölelé őt, nyakába borula, s megcsókolá őt, és sírának” (1Móz 33:4). E jelenet láttán még Ézsau durva katonái is elérézékenyültek. Ézsau ugyan elmondta nekik álmát, de ők nem találtak magyarázatot parancsnokuk változására. Látták, hogy a pátriárka milyen gyenge, de nem gondolták, hogy gyengesége jelenti az erejét. – *Pátriárkák és próféta*k, 198. o.

Gyakran úgy érezzük, hogy igazságtalan bánásmódban részesítnek, hogy hamis dolgokat állítanak rólunk, és rossz fényben tüntetnek fel az emberek előtt. Amikor ilyen próba ér, éberem kell őrködnünk a lelkületünk és a nyelvünk fölött. Krisztus szeretetével kell rendelkezünk. Tanúsítsunk megbocsátó lelkületet. Nehogy azt gondoljuk, hogy ha azok, akik ellenünk vétettek, nem vallják meg bűneiket, akkor jogunkban áll megtagadni tőlük a megbocsátást. Nem szabad felhalmozunk a sérelmeket, nem szabad ezeket addig őrizzünk a szívünkben, mígnem a vétkes meglázza szívét, megtér, és megvallja vétkét... Bármilyen fájdalmas is legyen a minket ért seb, ne tápláljuk lelkünkben a haragot, és ne sajnáltassuk magunkat a bennünket ért igazságtalanság miatt, hanem ahogy mi is szeretnénk megbocsátásban részesülni, amikor Isten ellen vétkezünk, akképpen kell nekünk is megbocsátanunk az ellenünk vétkezőknek... Bizonyára erőteljes kísértést érzünk, ha bántanak, hogy hasonló módon vágjunk vissza! De ha megtesszük, valójában ugyanolyan gonosz lelkületről teszünk bizonyosságot, mint azok, akik megbántottak. Ha kísértést érzel, hogy megbánt valakit, fordulj Istenhez csendes imában, hogy kegyelme által segítsen csendben maradnod. – *Sons and Daughters of God*, 144. o.

Május 31., kedd

Jákóbnak és fiainak sekhem-i tartózkodása gyalázzal és vérontással végződött. Egyetlen meggondolatlan ifjú törvénytelen tette szégyent és bánatot okozott a család egyik tagjának, a gyilkosság bűnébe sodort két testvért, és egy egész várost rombolásnak és mészárlásnak tett ki. [...]

Simeon és Lévi alattomos kegyetlensége nem volt minden ok nélkül, de a sekhemitákkal szembeni tettükkel súlyos bűnt követtek el. Szándékukat gondosan eltitkolták Jákób elől, akit bosszúállásuk híre nagyon megrémített. Fiai csalárd és erőszakos tettétől lesújtva csak ennyit mondott: „[...] Megháborítottatok engem, és utálatossá tettetek e föld lakosai előtt [...] én pedig kevesed magammal vagyok, és ha összegyűlnek ellenem, levágnak, és eltörölnek engem, mind házam népével egybe.” (1Móz 34:30) De fájdmáról és iszonyatáról, ahogyan ezt a véres cselekményt tekintette, tanúskodnak azok a szavak, amelyekkel majdnem ötven évvel később felidézte halálos ágyán Egyiptomban: „Simeon és Lévi atyafiak, erőszak eszközei az ő fegyverük. Tanácsukban ne légyen részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesüljön dicsőségem [...] Átkozott haragjok, mert erőszakos, és dühök, mivel kegyetlen.” (1Móz 49:5-7) – *Pátriárkák és próféták*, 204–205. o.

A romlott emberi természet mindig is a felszínre akar törni viszálykodásra, civódásra készen; de aki Krisztustól tanul, az megüresíti magát énjétől, kevélységétől, az elsőbbség szeretetétől. Az ilyen ember lelkében nyugalom honol. Énjét a Szentlélek rendelkezésére engedi át. Akkor már nem akarjuk mindenáron a legmagasabb helyet elfoglalni. Nem vágyunk rá, hogy magunkra tereljük a figyelmet, hanem azt tartjuk majd, hogy a legelőkelőbb hely számunkra a Megváltó lábánál van. Jézusra fogunk tekinteni, arra várunk, hogy keze vezessen, hangja irányítson. [...]

Ha Krisztust fogadjuk be a lelkünkbe, akkor Isten minden értelmet felülmúló békessége meg fogja őrizni szívünket és értelmünket a Krisztus Jézusban. Bár Üdvözítőnk földi élete szakadatlan viszályok közt folyt, mégis a békesség élete volt. Azonban ellenfelei szüntelenül a nyomában jártak, mégis ezt mondta: „Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek Őnéki kedvesek.” (Jn 8:29) Istennel való tökéletes közösségének nyugalomát sem emberi, sem ördögi harag nem tudta megzavarni. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 15–16. o.

Isten a Fiát jelölte ki, hogy eljőjön a földre, emberi természetet öltőn, és példája által erőteljes tanítást adjon az emberiségnek. Emberként átélt tapasztalatai segítették hozzá az embereket, hogy ellenállhassanak Sátán hatalmának... Az emberek fiai közvetlen közletről

ismerték meg a gonoszsgot, de Jézus azért jött le a földre, hogy megmutassa nekik az általa ültetett élet fáját, amelynek a levelei a pogányok gyógyítására valók. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 33–34. o.

Június 1., szerda

„Akkor monda Jákób az ő házanépének, és mind azoknak, kik vele valának: Hányjátok el az idegen isteneket, kik köztetek vannak, és tisztítástok meg magatokat, és változtassátok el öltözeteiteket. És keljünk fel, és menjünk fel Béthelbe, hogy csináljak ott oltárt annak az Istennek, ki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján, és velem volt az úton, amelyen jártam. Átadák azért Jákóbnak mind az idegen isteneket, kik nálok valának, és füleikből a függőket, és elásá azokat Jákób a cserfa alatt, mely Sekhem mellett vala.” (1Móz 35:2–4) A családtagjai többé nem találták meg a bálványokat. [...]

Jákób megalázta magát az Úr előtt, és azt kérte a családjától, hogy ugyanezt téve távolítsák el a bálványait, mert szeretne engesztelő áldozatot bemutatni Istennek, és könyörögni az Úrhoz, hogy ne adja őket idegen népek kezébe. Istennek tetszett Jákób törekvése, hogy szeretné távol tartani családjától a gonoszsgot, ezért megjelent néki, megáldotta őt, és megújította vele a szövetségét, hiszen bebizonyította, hogy féli az Urat. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 137. o.

Pál bensőségesen kérte a testvéreket, kérdezzék meg önmagukat, milyen benyomást tesznek szavaik és cselekedeteik másokra. Ne tegyenek semmit – bármily ártatlan legyen is –, ami a bálványimádás helyeslésének látszatát kelthetné, avagy sérthetné azok érzelmeit, akik még gyengék a hitben. „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek is, mindent az Isten dicsőségére míveljétek. Meg ne botránkoztatassátok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten gyülekezetét.” (1Kor 10:31)

Az apostolnak a korinthusi gyülekezethez intézett szavai vonatkoznak valamennyi korszakra, de különösen napjainknak szólnak. A bálványimádat alatt nem csupán bálványok tiszteletét értette az apostol, hanem az önimádatot, a kényelemszeretetet, valamint a kívánságok és szenvedélyek kielégítését. Csupán Krisztus megvallása vagy az igazság ismerete nem tesz senkit sem kereszténnyé. Vallás, mely pusztán a sze-

met, fület és az ízlést gyönyörködteti vagy jóváhagyja az önszeretetet, nem Krisztus vallása. – *Az apostolok története*, 316–317. o.

Terveinkben és érzelmeinkben Isten ügyének kell elfoglalni az első helyet. Miközben Isten ügye pénzhíányban szenved, fel kell emelnünk szavunkat az énünk engedékenysége ellen. Némelyek annyira elhidegültek és hitehagyókká lettek, hogy már észre sem veszik, hogy a földi kincsekhez ragaszkodnak, amelyek azonban hamarosan örökre elpusztulnak. A világ szeretete, mint vastag köntös fogja körül a szívüket, és ha nem változtatják meg a magatartásukat, sosem tudják meg, hogy milyen nagy értékkel bír az önmegtagadás Krisztusért. A szívből ki kell irtanunk minden bálványt és a világ szeretetét.

Vannak lelkészek és barátok, akik észlelik az önző emberre leselkedő veszélyt, és rámutatnak a hibáira, de ahelyett, hogy a feddést olyan lelkülettel fogadná, amilyen lelkülettel mondták neki, ő inkább fellázad azok ellen, akik ragaszkodnak hozzá. – *Counsels on Stewardship*, 220–221. o.

Június 2., csütörtök

Bétheltől Hebron csak kétnapi járóföldre volt, ott súlyos bánat érte Jákóbot – meghalt Rákhel. Kétszer hét évet szolgált érte, de szerelme könnyűvé tette a nehéz munkát. Ennek a szeretetnek mély és marandó voltáról tanúskodnak Jákób hosszú idő múlva mondott szavai. Amikor Egyiptomban József meglátogatta haldokló atyját, és az idős pátriárka visszapillantva életútjára így szólt: „Mert mikor Mezopotámiából jövék, meghala mellettem Rákhel Kánaán földén az úton, mikor még egy dűlőföldre valék Efratától, és eltemetém őt ott az Efratába [...] vezető úton.” (1Móz 48:7) Hosszú és nyugtalan életének családi történetében csak Rákhel elvesztéséről emlékezett meg. – *Pátriárkák és próféták*, 206. o.

Az emberiségnek nincs világossága önmagában. Jézustól távol olyanok, mint a meg nem gyújtott gyertya, mint a nap nélküli hold. A világosság egyetlen sugarával sem rendelkezünk, hogy a sötét világban ragyogtathatnánk. Amikor az igazságosság Napja felé fordulunk, amikor Jézus Krisztussal lépünk kapcsolatba, akkor egész lelkünk ragyog az isteni jelenlét fényességétől.

Krisztus követőinek többre kell jutni egy fénysugárnál, mely az embereknek világít. Ők a világ világossága. Jézus minden róla nevezett tanítványának mondja: „Ti nekem adtátok magatokat, én meg a világnak adlak titeket, mint képviselőimet.” Amint az Atya elküldte Őt a világra, úgy küld Ő is bennünket a világba. Amint Krisztus az Atya kinyilatkoztatásának eszköze, úgy kell nekünk is Jézus Krisztus örömmüzenetének eszközévé válnunk. Bár Megváltónk a világosság fő forrása, mégse feledjétek el, ti keresztények, hogy Krisztus embereken át nyilatkozik meg. Isten embereken át adományozza, osztja áldásait. Krisztus maga is mint Emberfia jött a világra. Az isteni természettől átítatott embernek kellett megérintenie az emberiséget. Krisztus gyülekezete, a Mester minden egyes tanítványa a menny kijelölt eszköze, hogy Istent nyilatkoztassa ki az embereknek. A dicsőség angyalai várják, hogy általad juttassák el a menny világosságát és erejét a pusztulásra kész lelkeknek. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 40. o.

A gonoszság ellen egyedüli védelmet csak az igazság nyújthat. Egyetlen ember sem állhat meg szilárdan az igazságban, ha az igazság nem lakozik a szívében. Csupán egy valami tehet képpé arra, hogy szilárdan megálljunk: Isten ereje, amelyet Krisztus kegyelme által nyerünk el.

Amikor az ember kapcsolatba kerül Krisztussal, a természete hűségessé és tisztává válik. Ezt a hatékonyságot Krisztus biztosítja, és általa az ember megerősödik a jóban... A hűség és a becsületesség isteni jellemvonás, és aki ezeket a tulajdonságokat birtokolja, legyőzhetetlen erőt nyer. – *In Heavenly Places*, 179. o.

JÓZSEF, AZ ÁLOMFÉJTÉS MESTERE

Június 4., szombat délután

József Krisztust szemléltette. Jézus az övéihez jött, de övéi nem fogadták be. Visszautasították és megvetették, mivel cselekedetei igazak voltak, s mivel következetes, magát megtagadó élete szakadatlan megrovás volt azoknak, akik bár vallották az istenfélelmet, életük mégis romlott volt. József becsületességét és erényességét tüzes támadások érték, s a nő, aki bűnbe akarta vinni őt, nem tudott fölé kerekedni, ezért olyan erős lett gyűlölete azon erény és becsületesség ellen, melyet nem tudott megrontani, hogy hamis bizonysgot tett ellene. Az ártatlan igaz élete miatt szenvedett. Erényéért vetették börtönbe. Józsefet fivérei adták el rabszolgának jelentéktelen összegért az ellenségeinek. Az Emberfiát is tanítványa árulta el, legkeserűbb ellenségei kezébe. Jézus szelíd és szent volt. Élete a példátlan önmegtagadás, jóság és szentség élete volt. Semmi helytelenséget el nem követett. Ennek ellenére is hamis tanúkat béreltek ellene. Gyűlölték, mert hűségesen megróttta a bűnt és romlottságot. Józsefről fivérei letépték a tarka ruhát. Jézus kivégzői sorsot vetettek egybeszótt öltözkéire. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1096. o.

Most kell igyekeznünk arra, hogy Istent – ígéreteinek igénylésével – megismerjük. Az angyalok minden buzgó és őszinte imát feljegyeznek. Mondjunk le inkább önző kedvteléseinkről, mintsem elhanyagoljuk az Istennel való beszélgetést! A legnagyobb szegénység és a legönmegtagadóbb életkörülmény az Ő jóváhagyásával jobb, mint a gazdagság, méltóság, kényelem és barátság – anélkül. Időt kell szakítanunk az imádkozásra. Ha engedjük, hogy földi érdekek kössék le figyelmünket, az Úr adhat nekünk időt úgy is, hogy elveszi bálványozott aranyunkat, házunkat és termőföldünket. – *A nagy küzdelem*, 622. o.

Mennyei Atyánk nem akarja megszorítani az embert, és szenvedést sem akar okozni nekünk. De saját terveit követi, amikor meg-

engedi a vihart és a zivatart, a tűzvészt vagy az árvizet. Az Úr enged gyermekeire természeti katasztrófákat, hogy még nagyobb veszélytől mentse meg őket. Óhaja, hogy minden ember vizsgálja meg alaposan és figyelemmel a szívét, utána pedig közeledjen Istenhez, hogy Ő is közeledhessen hozzá.

Életünk Isten kezében van. Ő látja a ránk leselkedő veszélyeket, amiket azonban mi nem láthatunk. Ő minden áldás Adományozója, Őtőle jön minden kegyelem, és minden átélt tapasztalat az Ő parancsait közli velünk. Látja a veszélyeket, amiket mi nem. Gyermekeire megengedhet olyan nehézségeket is, amelyek szomorúsággal töltik el az emberi szívet, de azért teszi, mert látja, hogy szüksége van az igaz úton való járásra, és arra, hogy ne sántikáljon. Ő teremtett, és nem felejtette el, hogy porból lettünk. Még a hajszálainkat is számon tartja... Próbák érnek, amelyek önvizsgálatra készítenek, hogy meglássuk, megtisztult-e a szívünk minden szennytől. Isten folyamatosan munkálkodik a jelen és jövőbeli jólétünk érdekében. – *In Heavenly Places*, 265. o.

Június 5., vasárnap

Jákób bűne, valamint az események sora, amelyekhez ez a bűn vezetett, rossz befolyást árasztott, és hatása keserű gyümölcsöt érlelt fiai jellemében és életében. Amikor felnőttek, súlyos hibák fejlődtek ki bennük. A családban megmutatkoztak a többnejűség következményei. Ez az iszonyú bűn kiszáríthatja a szeretet forrását, és hatására meglazulnak a legszentebb kötelékek. Az anyák féltékenysége megkeserítette a családi kapcsolatot. A gyermekek egymással versengve irányítást nem tűrve nőttek fel, és az apa életét aggodás és fájdalom árnyékolta be.

Volt egy fiú – Rákhel idősebb fia, József –, aki egészen más jellemű volt, mint a többiek. Kivételes szépsége mintha lelke és szíve belső szépségének tükré lett volna... Mivel anyja már nem élt, még jobban ragaszkodott atyjához, és Jákób szíve-lelke egy volt öregkorában született fiáéval. „Minden fiánál inkább szereti vala Józsefet.” (1Móz 37:3)

De még ez a szeretet is baj és fájdalom okozója lett. Nem volt bölcs dolog Jákóbtól, hogy leplezetlenül kivételezett Józseffel. Ezzel többi fiát féltékennyé tette. – *Pátriárkák és próféták*, 209–210. o.

József megőrizte elméjében atyjának utasításait, és félté az Urat. Engedelmesebb volt bármely testvérénél atya igaz tanításai iránt. Értékelte a kapott tanácsot, és szívesen engedelmeskedett teljes szívéből Istennek. Elszomorította őt némely testvérenek a viselkedése, és alázattal kérlelte őket, hogy térjenek meg gonosz útjaikból. Ezzel azonban még inkább feldühítette fivéreit. József annyira gyűlölte a bűnt, hogy nem bírta végignézni, ahogy testvérei vétkeznek Isten ellen. Atyja elé tárta az ügyet, remélve, hogy az apai tekintély majd meg fogja jobbitani őket. Vétkeik kiteragetése azonban még nagyobb haragra gerjesztette a testvéreket. Felfigyeltek atyjuk József iránti nagy szeretetére, és irigykedni kezdtek. Irigységük gyűlöletté, majd gyilkossággá változott. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 138. o.

Egyetlen emberi lénynek sem szabad mások fölé magasztalnia magát, elfogadva társai dicséretét, és elfeledve azt, hogy mindene, amije van, az Istené. Az Úr áldásokat ígér azoknak, akik éheznek és szomjúhózzák az igazságot, de semmi sem szomorítja meg Őt jobban, mint az emberi dicséret iránti vágy. [...]

Isten kegyelmének ajándékai és áldásai nélkül örök veszedelem várna ránk. Éppen ezért senki se dicsérje önmagát azért, hogy azzal feltételezett bölcsességét táplálja. Ha ő maga lenne talentumainak szerzője, akkor lenne oka öndicséretet gyakorolni. Ám az ember semmit sem ér el önmagában. Énünk felmagasztalásával ne mutassunk rá bölcsességünk hiányára. Alázattal boruljunk annak lábai elé, aki a talentumainkat ránk bízta. Használjuk és fejlesszük ezeket, majd az eredményeket kamatostól helyezzük az Adományozó lábai elé. – *This Day With God*, 200. o.

Június 6., hétfő

Isten szövetségét és rendelkezéseit a világ kétszer is elvetette. Isten fennhatóságát az özönvíz előtt élő emberek éppen úgy eltaszították maguktól, mint Noé leszármazottai. Azután Isten szövetséget kötött Ábrahámmal, és választott magának egy népet, hogy törvényének letéteményesei legyenek. Sátán e nép elcsábítására és elpusztítására csapdákat állított fel. Jákób fiait megkísértette azzal, hogy kössenek házasságot a pogányokkal, és imádják azok bálványait. – *Pátriárkák és próféták*, 332. o.

Józsefet nyersen elutasították a testvérei. Elmondta nekik látogatása célját, de még csak nem is válaszoltak neki. Haragos tekintetük nyugtalanította Józsefet. Félelem szorította ki az örömet, önkéntelenül félve húzódott vissza tőlük. Bátyjai azonban erőszakkal megragadták. Szemére vetették az intéseket, melyekben a múltban részesítette őket. Megvádolták, hogy azért közölte velük álmát, hogy apjuk előtt föléjük magasztalja magát, hogy jobban szeresse Józsefet, mint őket. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1096. o.

A jellemet tégláról téglára kell építeni. Azokat a tulajdonságokat, amelyek képessé teszik majd a fiatalokat Isten ügyéért dolgozni, a tehetségük felhasználásával szerezhetik meg, ha a Gondviselő által felkínált minden lehetőséget kihasználva kapcsolatban maradnak a bölcsesség Forrásával. Nem kell megalégedniük alacsonyabb mércével. József és Dániel jelleme követendő példát jelent, de a legtökéletesebb példa számukra a Megváltó élete.

Mindenkinek lehetőségében áll fejleszteni a jellemét. Mindannyian elfoglalhatják helyüket Isten nagy tervében. Az Úr már gyerekkorától szolgálatába fogadta Sámuel is, mivel tiszta szívű volt. Istennek szentelte az életét, és Isten a világosság csatornájává tette őt. Ha a mai fiatalok úgy szentelik oda életüket, ahogy Sámuel tette, az Úr elfogadja és felhasználja őket a mű érdekében. Akkor majd elmondhatják: „Oh Isten, gyermekségemtől tanítottál engem; és mind mostanig hirdetem a te csudadolgaidat.” (Zsolt 71:17) – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 537. o.

Június 7., kedd

Egyedül Isten Fia végezhetette el megváltásunk művét, mert csak az egyszülött Fiú, ki az Atya kebelében volt, tudta Őt nekünk kijelenteni. Csakis Ő nyilatkozathatta ki, aki az isteni szeretet nagyságát és mélységét önmaga is ismerte. Krisztusnak az elesett emberiségért hozott végtelen nagy áldozatán kívül semmi sem lett volna képes méltóan kifejezni mennyei Atyánknak a bűnbe süllyedt emberiség iránti szeretetét. [...]

Isten egyszülött Fia elszakíthatatlan kötelékkel fűzte össze magát az emberek fiaival. Ezért „nem szégyelli őket atyjafiainak hívni” (Zsid 2:11). Ő áldozatunk, szószólónk és testvérünk lett, aki az Atya trónja

előtti emberi formában és örök időkre eggyé lett velünk, akiket megváltott... Emberfiává lett. Mindezt azért tette, hogy az embert a bűn fertőjéből és lealacsonyító voltából megmentse és felemelje, hogy Isten szeretetét sugározhassa, és részesülhessen a megszentelt élet örömeiben.

Megváltásunk ára, mennyei Atyánk végtelenül nagy áldozata, aki Fia életét áldozta fel értünk, ébresszen bennünk nemes, magasztos eszményeket arra nézve, hogy mivé lehetünk Krisztus által... „Lásátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 3:1) Micsoda értéket nyer ezáltal az ember! A bűn következtében az emberek Sátán alattvalói lesznek, de Jézus engesztelő áldozatában való hit által Ádám fiai ismét Isten gyermekeivé lehetnek. Az emberi természet felvételével Krisztus felemelte az elesett emberiséget olyannyira, hogy a vele való összeköttetés által tényleg méltók lehetnek az „Isten gyermekei” elnevezésre. – *Jézushoz vezető út*, 14–15. o.

A zsidók azt tanították, hogy a bűnösnek először meg kell bánnia bűneit, mielőtt Isten szeretetével felé fordulna. Véleményük szerint bűnbánattal érdemeket lehet szerezni Istennél. Ebből kiindulva a farizeusok döbbenet és haraggal kiáltották: „Ez bűnösöket fogad magához!” Azt képzelték, hogy Jézus csak a bűnbánókat engedheti közel magához. Krisztus azonban azt tanítja az elveszett juhról szóló példázatban, hogy üdvösségünk nem azon múlik, hogy mi keressük Istent, hanem azon, hogy Ő keres minket. „Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak.” (Róm 3:11–12) Nem azért térünk meg, hogy Isten szeressen minket, hanem Isten kinyilatkoztatta irántunk való szeretetét azért, hogy megtérjünk. – *Krisztus példázatai*, 189. o.

Az ima a menny elrendelt eszköze, hogy a bűn ellen sikeresen küzdjünk, s keresztényi jellemet fejlesszünk. Az isteni befolyások, amelyek válaszként imáinkra hatásukat éreztetik, véghezviszik a kérelmező lelkében mindazt, amiért Istenhez könyörög. Kérhetjük bűneink bocsánatát, a Szentlelket; kérhetünk Krisztushoz hasonló lelkületet, bölcsességet és erőt, hogy művét munkálhassuk; kérhetünk minden általa megígért adományt, mert ígérete így szól: „Kérjetelek és megadatik nektek!” – *Az apostolok története*, 564. o.

Június 8., szerda

József a legnagyobb szerencsétlenségnek tekintette, hogy Egyiptomba adták el őt; de annak szükségét is felismerte, hogy most még jobban bízson Istenben, mint mikor apja szeretete védelmezte őt. József a szívében hozta Istent Egyiptomba, ami abból a derűből is kiviláglott, mellyel szomorúságát viselte. Ahogyan az isteni szövetség ládája nyugalmat és jólétet hozott Izráelnek, úgy hozott ez az Istent szerető, istenfélő ifjú áldást Egyiptomnak. Ez annyira látszott, hogy Potifár, akinek a házában szolgált, minden áldását, melyben részesült, pénzen vett rabszolgájának tulajdonította, s inkább fiává, mint rabszolgájává tette meg őt. Isten szándéka, hogy akik szeretik őt és tisztelik nevét, azok megtiszteltetésben részesüljenek, s az általuk Istennek tulajdonított dicsőség őrájuk is visszatükröződjék. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1096. o.

József testvérei elégedettek voltak, mert azt hitték, hogy most már biztosan sikerült megakadályozniuk testvérük furcsa álmainak a teljesedését. De az eseményeket az Úr irányítja, és Ő úgy rendelkezett, hogy az álmok épp a testvérek kegyetlen viselkedése által teljesebben, miközben ők azok valóra válását igyekeztek mindenáron megghiúsítani. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 143. o.

Amikor Józsefet megkísértették, hogy eltérjen az igaz útról, áthágja Isten törvényét, és hűtlen legyen gazdájához, szilárdan ellenállt, és bizonyítékát adta az istenfélelem felemelő erejének a gazdája feleségének adott válaszában... Nem engedte rábeszélni magát, hogy eltérjen az igazság ösvényétől, és lábbal tapossa Isten törvényét rábeszélés vagy fenyegetés által. [...]

Itt egy példa áll mindazok előtt, akik élni fognak a földön. Habár kísértéseknek lehetnek kitéve, mindig fel kell ismerniük, hogy közel a segítség; azért saját maguk lesznek a hibásak, ha nem találnak védelmet. Isten lesz igen bizonyos segítségük, Lelke pedig pajzsuk. Habár a leghevesebb kísértés veszi körül majd őket, rendelkezésükre áll egy forrás, amelyet igénybe vehetnek, és ellenállhatnak.

Milyen heves támadás érte József erkölcsi tisztaságát. A kísértés olyan befolyásból eredt, amely a legvalószínűbb volt, hogy félrevezeti. Mégis milyen készségesen és szilárdan ellenállt. Szenvedett erényessége és feddhetetlensége miatt, mivel az, aki el akarta csábítani, megbosszulta erényességét, amelyet nem tudott megrontani. Befolyására

börtönbe vetették őt, és ocsmány bűnnel vádolták. József itt azért szenvedett, mert nem akarta feladni feddhetetlenségét. Hírnevét és érdekeit azonban Isten kezébe tette le. Bár egy ideig eltúrte szenvedéseit, hogy előkészítsék egy fontos tisztség betöltésére; mégis Isten féltve őrizte őt, hogy a gonosz vádoló által befeketített hírneve később felragyogjon az Isten által legjobbnak látott időben. Isten még a börtönt is felemelkedésének útjává tette. Az erény idejében meghozza jutalmát. Az a pajzs, amely József szívét megvédte, Isten félelme volt, és ez arra indította, hogy hűséges legyen urához, igazságos gazdájához és igaz Istenéhez. – *A megváltás története*, 101–102. o.

Június 9., csütörtök

De a mennyei kéz nemsokára kinyitotta a börtön kapuját. Egyiptom királyának egy éjszaka két álma volt, amelyek kétségtelenül egy és ugyanazon eseménynek – valami súlyos csapásnak – az árnyát vetítették előre. A király nem értette, mit jelentenek, és nem volt nyugta. Birodalmának mágusai és bölcsei nem tudták megmagyarázni az álmokat. A király egyre tanácstalanabb és nyugtalanabb lett. Rémület járta át a palotát. A nagy izgalom a főpohárnok eszébe juttatta saját álmának körülményeit, és velük együtt Józsefet is, és bántotta a lelkiismeret feledékenységeért és hálátlanságáért. Azonnal elmondta a királynak, hogyan magyarázta meg egy héber rab az ő és a fősütőmester álmát, és miként teljesedtek a jóvendölések.

A királyt megalázta, hogy országának varázslói és bölcsei helyett idegenhez és rabszolgához kell tanácsért fordulnia, de hajlandó volt elfogadni az alulról jövő szolgálatot is, hogy zaklatott lelke megnyugvást találjon. Azonnal Józsefért küldött. József levette börtönruháját, és megborotválkozott. Ezután a király elé vezették.

„És monda a Fáraó Józsefnek: Álmodtam, és nincs, aki megmagyarázza azt. Én pedig azt hallottam rólad beszélni, hogy ha meghallod azt álmod, meg is magyarázod azt. És felele József a Fáraónak mondván: Nem én, Isten jelenti meg, ami a Fáraónak javára van.” (1Móz 41:15–16) Az a válasz, amelyet József a királynak adott, alázatosságról és Isten iránti hitről tanúskodik. Szerényen elutasítja a dicsőséget, és nem vállalja, hogy önmagától volna rendkívül bölcs. „Nem én.” Egyedül Isten tudja megmagyarázni ezeket a titkokat. – *Pátriárkák és próféták*, 219–220. o.

József a börtönből kilépve egész Egyiptom urává emelkedett. Sok nehézségnek és veszélynek kitett, magas pozíció volt ez... De József jellege kiállta a viszontagságok próbáját éppúgy, mint a jólétét. A fáraók palotájában éppúgy hűséges volt Istenhez, mint a börtöncellában. Még mindig idegen volt a pogány országban, elszakítva rokonaitól, Isten tisztelőitől; de teljes szívvel hitte, hogy isteni kéz vezette lépteit, és Istenben szüntelenül bízva becsületesen végezte hivatali feladatait. József által Egyiptom királyának és nagyjainak figyelme az igaz Isten felé fordult. – *Pátriárkák és próféták*, 222. o.

Az életben az Úr megenged próbákat, hogy magasztosabb életre emelje, és szent szolgálatra tegye képessé a keresztényt. Ezen próbák nélkül az ember egyre kevésbé tudna Krisztushoz hasonlóná válni, és egyre nagyobb mértékben járná át őt... az emberi fellengzős filozófia, aminek hatására Sátán követőihez csatlakozna. [...]

Azok a férfiak [és nők], akik bizalmi állásokat töltenek be, szolgáljanak Isten eszközeiként az Ő dicsőségére. – *Manuscript 85*, 1906. augusztus 22.

Június 10., péntek – További tanulmányozásra

A Te Igéd igazság: „Isten áll minden ígéret mögött” című fejezet.

12.

JÓZSEF, EGYIPTOM HERCEGE

Június 11., szombat délután

Józsefnek a börtön eseményeiben betöltött szerepe végezetül jólétre és megtisztelő helyre emelte őt. Isten célja az volt, hogy a kísértés, a bajok és nehézségek közt tegyen szert tapasztalatra, hogy előkészítse őt a magas tisztségre. József mindenhová magával vitte vallását, ez volt tántoríthatatlan hűségének titka.

Aki élő hit által fogadja Krisztust, az élő kapcsolatban áll Istennel, és tisztességes edény. A menny légkörét hordozza magával, ami az Isten kegyelme, olyan kincs, amelyet a világ nem tud megvásárolni. Aki élő összeköttetésben áll Istennel, alacsony helyzetben lehet bár, erkölcsi értéke mégis olyan nagy, mint Józsefé, Dánielé, akikben a pogány királyok felismerték, hogy velük az Isten Lelke. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1097. o.

Józsefet a testvérei adták el rabszolgának, ezért most attól féltek, hogy Isten büntetéseként ők maguk is rabszolgasorsra jutnak. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 156. o.

Őszintén megvallották bűnüket, a gonoszságot, amit Józseffel tettek, és kitartóan kérték, hogy bocsásson meg nekik. Felettébb örültek, látva, hogy testvérük él, hiszen lelkiismeret-furdalásaik voltak, és elméjüket szüntelenül zaklatta az iránta tanúsított kegyetlenségük. Gondolatuk felszabadult, amint megtudták, hogy nem ontottak ártatlan vért. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 167. o.

A kegyelem munkáját az ember szívéen nem az érzelem, hanem az életmód bizonyítja. Krisztus mondotta: „Gyümölcszeikről ismeritek meg őket.” [...]

Isten kegyelmének munkája az ember szívében nem csupán pillanatnyi. Állandó mindennapi éber őrködés és Isten ígéreteibe vetett hit

eredménye. A bűnbánó, hívő lelket, aki örvend hitének, és komolyan vágyakozik Krisztus megújító kegyelmére, azt Isten nem bocsátja el üresen. Kegyelmet ad neki. Szolgáló angyalok sietnek segítségére, miatt kitartóan igyekszik felfelé jutni. – *Evangelizálás*, 286–287. o.

Ha azonban a szív enged a Szentlélek befolyásának, a lelkiismeret felébred; a bűnös felismeri Isten törvényének mélységét és szentségét, amely Isten kormányzásának alapját képezi a mennyben és a földön. Az a viláosság, „mely megvilágosít minden embert” (Jn 1:9), bevilágít a lélek titokzatos kamráiba, és a sötétség elrejtett dolgait nyilvánvalókká teszi. Meggyőződés lesz úrrá szíven, lelkén. A bűnös egyrészt megérti Isten igazságosságát, és rettegéssel gondol arra, hogy egykoron bűnösen és tisztátalanul kell megjelennie a szívek Vizsgálóbírója előtt. Másrészt látja Isten szeretetét, a megszentelt élet szépségét, a lelki tisztaság örömét; vágyódik a megtisztulás után, és szeretné a mennyel való összeköttetést helyreállítani. – *Jézushoz vezető út*, 24. o.

Június 12., vasárnap

József beutazta egész Egyiptomot, és hatalmas gabonátározók építését rendelte el. Tiszta elméjét és kiváló ítélőképességét felhasználva segítette a felkészülést arra, hogy el tudják raktározni az éhség hosszú idejére szükséges élelmet. Az egyiptomi hét bő esztendő egyszer csak véget ért. „És elkezdődék az éhség hét esztendeje, mint megmondotta vala József; és lőn éhség minden országban; de Égyiptom földén mindennütt vala kenyér. De megéhezék egész Égyiptom földje is, és kenyérért kiált vala a nép a Faraóhoz. Monda pedig a Faraó mind az Égyiptombelieknek: Menjetek Józsefhez, és amit mond néktek, azt míveljétek. És az éhség mind az egész földön vala. Akkor mind megnyitá József a gabonás házakat, és árulja vala az Égyiptombelieknek; mert nagyobbodik vala az éhség Égyiptom földén.” – *Spiritual Gifts*, 152–153. o.

József azonban hűséges maradt Istenhez, és hűsége állandó bizonyosság volt az igaz hit mellett. Ennek a fénynek az eloltásán munkálkodott Sátán József testvéreinek irigysége által; eladták Józsefet rabszolgaként egy pogány országba. Isten pedig úgy irányította az eseményeket, hogy éppen ennek köszönhetően az ő ismerete eljutott Egyiptom népéhez. Potifár házában – éppen úgy, mint a börtönben – József olyan nevelte-

tést és kiképzést kapott, amely Isten félelmével társulva felkészítette magas miniszterelnöki tisztsége betöltésére. A fáraó palotájából József befolyása érezhető lett az egész országban, és így Isten ismerete is elterjedt közel és távol, szelvében és hosszában Egyiptom földjén. Az izraeliták Egyiptomban jólétben éltek, és meg is gazdagodtak. Azok pedig, akik hűségesek maradtak közülük Istenhez, széles körben nagy befolyást gyakoroltak az egyiptomiakra. – *Pátriárkák és próféták*, 332. o.

Éppen így Egyiptom és mindazon népek számára, amelyek kapcsolatban voltak ezzel a hatalmas birodalommal, Isten kijelentette magát József által. Az Úr vajon miért döntött úgy, hogy Józsefet magas rangra emeli az egyiptomiak között? Isten más útról is gondoskodhatott volna, hogy Jákób gyermekeivel kapcsolatos szándékait megvalósítsa. Isten azonban Józsefet akarta világossággá tenni és elhelyezni a király palotájában, hogy a mennyei világosság elterjedhessen a közelben és a távolban. József a maga bölcsességével és igazságával, tisztaságával és jóindulatával, a nép érdekeinek odaadó szolgálatával – pedig az a nép bálványimádókból állt – Krisztus képviselője volt. Jótevőjünkben, akinek Egyiptom egész népe hálával és elismeréssel adózott, ezeknek a pogányoknak meg kellett látniuk Teremtőjük és Megváltójuk szeretetét. Ugyanígy Mózesben is Isten világosságot állított a föld legnagyobb birodalmának trónja mellé, hogy mindenki, aki csak akarta, tudomást vehessen az egy igaz és élő Istenről. Mindezt a világosságot Isten még akkor adta az egyiptomiaknak, mielőtt ítéletre nyújtotta volna ki kezét felettük. – *Pátriárkák és próféták*, 368–369. o.

Június 13., hétfő

Jákób fiai a gabonát vásárolni akaró tömeggel együtt érkeztek meg József elé, és „arccal a földre borulának ő előtté”. József felismerte őket, de úgy tett, mintha ismeretlenek lennének számára, ezért kemény szavakkal szólt hozzájuk. „Honnan jöttetek? Azok pedig mondának: Kanaán földéről jöttünk eleséget venni. Megismeré pedig József az ő bátyjait, de azok nem ismerék meg őt. És megemlékezék József az álmokról, amelyeket azok felől álmodott vala. És monda nékik: Kémek vagytok ti, kik azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok.”

Arról biztosították Józsefet, hogy csupán gabonát szeretnének vásárolni. József ismételten kémkedéssel vádolta meg őket. Meg akarta

tudni, hogy vajon még mindig a régi fennhéjázó magatartást tanúsítják-e, mint amikor közöttük volt, de minél előbb híreket akart kapni atyjáról és Benjáminról is. [...]

A börtönben töltött három nap nagy keserűségben telt el Jákób fiai számára. Eszükbe jutott hajdani viselkedésük, különösen a Józseffel szembeni kegyetlen magatartásuk. Tudták, ha bebizonyosodik, hogy kémeek, akkor vagy halálra ítélik, vagy rabszolgasorsba vetik őket. Abban is kételkedtek, hogy bármelyikük meggyőzhetné atyjukat, hogy Benjámint is engedje el Egyiptomba, főleg azok után, hogy az idős Jákób úgy tudta, József kegyetlen halállal halt meg. József gondolt arra, hogy atyja és a testvéreinek a családjai is szenvednek az éhség miatt, és meggyőződött arról is, hogy fivérei valóban megbánták vele szembeni viselkedésüket, és látta, hogy semmi esetre sem fognak Benjáminnal is úgy bánni, ahogy vele tették. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 154–156. o.

Az igazság befogadója, akit Krisztus igazított meg, késztetést érez, hogy teljes lényét adja át Istennek, ezért befogadást nyer Krisztus iskolájába, ahol attól tanulhat, aki szelíd és alázatos szívű. Isten szeretetének ismerete árad fentről a szívébe. Így kiált: „Ó, micsoda szeretet! Mily nagy irgalom!” Hittel kapaszkodva a gazdag ígéretekben, a mennyei természet részesévé válik. Mivel a szívét megüresítette az énjétől, élő víz áramolhat belé, és Isten dicsősége ragyoghat rajta keresztül a körülötte élőkhez. Folyamatosan Jézusra tekintve az emberi dolgok helyét átveszik a mennyeiek. A hűséges lélek átalakul, és Krisztushoz hasonlónak válik... Az ember jelleme mennyei jellemé alakul.

Krisztus úgy tekint hűségeseinek tisztaságára és tökéletességére, mint az Ő szenvedéseinek, megaláztatásának és szeretetének jutalmára, és látja bennük legnagyobb dicsőségét – Jézus Krisztust, a nagy középpontot, ahonnan kiindulnak a dicsőség sugarai. – *Our High Calling*, 203. o.

Június 14., kedd

Amikor fiai a veszélyes utazásra készülődtek, az idős Jákób megállt közöttük, az ég felé emelte karjait, és buzgón kérte az Urat, hogy legyen velük az úton. Egy csodálatos áldást is mondott rájuk: „A mindenható Isten pedig engedje, hogy kedvet találjatok annál a férfiúnál,

és bocsássa vissza ti veletek a másik atyátokfiát, és Benjámint. Én pedig, ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyen megfosztva.”

„Vevék azért a férfiak azt az ajándékot, és vevének kétannyi pénzt az ő kezökbe és Benjámint, és felkelének és alámenének Égyiptomba, és megállának József előtt.” Amint Benjámint meglátta, József nehezen tudta visszafojtani testvérei iránti szeretetét. Azonnal rendelkezett, hogy mindent készítsenek elő, mert a testvéreivel szeretne ebédelni. Amikor bevezették őket József házába, attól féltek, hogy most kérdőre lesznek vonva a zsákjaikban talált ezüst miatt. Arra gondoltak, hogy azért vannak ott, mert okot akarnak találni a megvádoltatásukra, hogy rabszolgákká tegyék őket. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 159–160. o.

A Bibliának kevés elismerő szava van az emberekről. Kevés helyet biztosít a legjobb emberek erényeinek felsorolására, akik valaha is ezen a földön éltek. A Biblia ezt szándékosan teszi. Ez az eljárás tanítást tartalmaz. Minden jó tulajdonság, amellyel az emberek rendelkeznek, Isten ajándéka. Jócselekedeteiket Isten kegyelmével Krisztus által viszik véghez. Mivel mindent Istennek köszönhetnek, egyedül Őt illeti a tisztelet mindazért, amivé lettek, és amit tesznek; ők csak eszközök kezében. Sőt mi több – mivel a Biblia történetének minden leckéje tanítja –, veszélyes dolog dicsérni vagy felmagasztalni az embereket; mert ha valaki szem elől téveszti az Istentől való teljes függősége tényét és saját erejében bíz, biztos, hogy elbukik. Az ember olyan ellenségekkel küzd, amelyek erősebbek nála. „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszág lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Eféz 6:12) Lehetetlen számunkra saját erőnkkel megállni a küzdelemben. Mindaz, ami eltereli gondolatainkat Istenről, ami önmagunk felmagasztalásához vagy önmagunktól való függőségünkhöz vezet, a vereségünk útját készíti számunkra. A Biblia az emberi erőben való bizalmatlanságot igyekszik belénk nevelni, és arra bátorít, hogy bízunk az isteni erőben. – *Pátriárkák és próféták*, 717. o.

Nos, ha Jézusnak adtátok át magatokat, ne vonuljatok vissza, és ne távolodjatok el tőle, hanem mondjátok napról napra: „Én Krisztusé vagyok, teljesen neki adtam magamat.” Kérjétek, hogy Lelkét adja nektek, és kegyelmében megtartsen benneteket! Valamint az Istenben való

hit és néki való teljes odaadás által lehettek gyermekeivé, hasonlóképpen egész életeteknek bele kell olvadni az Ő életébe. Az apostol figyelmeztetése így szól: „Azért, amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne.” (Kol 2:6) – *Jézushoz vezető út*, 52. o.

Június 15., szerda

Benjámín biztonságáért Júda kezeskedett. „És beméne Júda és az ő atyjafiai a József házába, ki még ott vala, és földre esének előtte. És monda nékik József: Mi dolog ez, amit cselekedtetek? Avagy nem tudjátok-e hogy az ilyen magamféle ember jövendőlni tud?” Annak kifejezésével, hogy igazi érzelmeiket könnyen kiderítheti, József lényegében a megbánásuk szavait akarta hallani. Sosem állította, hogy jövendőmondó lenne, de mindenképpen meg akarta velük értetni azt, hogy ismeri életük titkát. „Mit mondhatunk az én uramnak? Mit szóljunk, és mivel igazoljuk magunkat? Az Isten büntetése utolérte szolgálódat. Ímé mi az én uram szolgálói vagyunk, mind mi, mind az, akinek kezében a pohár találtatott.” Júda azt mondta a testvéreinek, hogy Isten napfényre hozta a törvényteleniséget, amellyel eladták a testvérüket, és most bűnhődniük kell a vétkük miatt, és az Úr megengedi, hogy rabszolgasorsra juszanak. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 163–164. o.

Amikor a bűn megjelent, már volt egy Megmentő. Krisztus tudta, hogy szenvedni fog, mégis az ember helyettesévé vált, amikor Ádám vétkezett. Isten Fia kezeskedett az emberiségért. [...]

„Ímé, az én markaimba metszettek fel téged.” Az Ő tenyere viseli a kapott sebek helyét. Ha bennünket megbántanak vagy megsértenek, ha elviselhetetlen nehézségekkel szembesülünk, jusson eszünkbe, hogy mennyit kellett szenvednie Krisztusnak érettünk! [...]

Sátán kijelentette, hogy az ember nem élhet büntelen életet.

Jézus azon a területen járt, ahol Ádám megbotlott és elesett. Büntelen életével előnyös helyzetbe juttatta az emberiséget, hogy bárki az Atya elé járulva befogadást nyerhessen. – *In Heavenly Places*, 13. o.

Az igazság útján járó munkásoknak Krisztus igaz életét kellene szemléltetniük, mint olyan értékes világosságot, ami nem új ugyan, de amely egy időre elkerülte az emberek figyelmét. Személyes Megváltónkként kell elfogadnunk Krisztust, és akkor Isten nekünk tulajdo-

nítja Krisztusban való igazságát. Ismételjük nyomatékkal a János által leírt igazságot: „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1Jn 4:10)

Isten szeretete megnyitotta számunkra a drága igazság csodálatos kútforrását. Krisztus kegyelmének kincsháza nyitva áll mind a gyülekezet, mind a világ előtt. ... Micsoda szeretet, micsoda mérhetetlen szeretet az, ami arra indította Krisztust, hogy meghaljon értünk, bűnösökért! Milyen veszteséget jelent a lélek számára, ha megérti ugyan a törvény szigorú elvárásait, de Krisztus bővölködő kegyelmét nem ismeri! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 155. o.

Június 16., csütörtök

József elégedett volt. Próbára tette a testvéreit, és az igazi megtérés gyümölcseit látva annyira meghatódott, hogy tovább nem túrtóztathette érzelmeit, ezért kérte, hadd maradjon egyedül a testvéreivel. Ez után szabadjára engedte érzelmeit, amelyeket oly sokáig igyekezett leplezni, és hangos sírásra fakadt. [...]

A testvérei annyira megrendültek, hogy szólni sem tudtak. El sem hitték, hogy az egyiptomi hatalmas vezér a testvérük, József, akire irigykedtek, akit meg akartak ölni, és akit végül rabszolgaként eladtak. Hajdani gonosz magatartásuk újra lepergett a szemük előtt, különösen azok az álmok, amelyeket annyira megvetettek, és amiknek a teljességét minden áron meg akarták hiúsítani. [...]

Zavarodottságuk láttán József kedves szavakkal fordult hozzájuk: „Jöjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor monda: Én vagyok József, a ti testvéretek, kit eladtatok vala Égyiptomba.” Nemes lelkétől vezérelve igyekezett a pillanatot a lehető legkönnyebben elviselhetővé tenni a testvérei számára. Nem akarta megnehezíteni a helyzetüket azzal, hogy dorgáló szavakat szól. Érezte, hogy már úgy is eleget szenvedtek az ellene követett kegyetlenségek miatt, és próbálta vigasztalni őket. Így szólt: „És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek... Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a Faraó atyjává tett, és egész házának urává, és Égyiptom egész földének fejedelmévé.” – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 165. o.

Tanulmányozd József és Dániel történetét! Az Úr nem hiúsította meg a nekik ártani akarók cselszövéseit, de azokat a próbák és küzdelmek között is bízó és kitartó szolgálai javára fordította.

Ameddig ezen a földön élünk, áldatlan hatásoknak vagyunk kitéve. Bosszúságok teszik próbára az idegeinket. De ha jó lelkülettel viseljük el őket, jellemünkben keresztény vonások fejlődnek ki. Ha Krisztus bennünk lakik, türelmesek, kedvesek és elnézőek leszünk; vidámak a bosszantások és ingerlések között is. Miközben napról napra és évről évre énünket legyőzzük, nemes lelkű hősökké formálódunk. Ezt kaptuk feladatként; de Jézus segítségével, kitartó igyekezet, rendíthetetlen elhatározás, folytonos éberség és szüntelen imádkozás nélkül ezt nem lehet megvalósítani. Mindenkinek meg kell vívnia a maga egyéni harcát. Közreműködésünk nélkül Isten sem tudja jellemünket nemessé és életünket hasznossá tenni. Akik kitérnek a harc elől, nem érzik a győzelem ízét és örömét sem. – *A nagy Orvos lábnymán*, 487. o.

Krisztushoz közeledünk, ha szenvedéseiben részt veszünk. Minden önfeláldozás mások javára a jótékonyság lelkületét erősíti a jótevő szívében, és mind szorosabb összeköttetésbe hozza a világ Megváltójával. [...]

Ha Krisztus tanítványához méltóan munkába kívánsz menni, hogy neki lelkeket nyerj meg, csakhamar belátod, hogy az isteni dolgokban mélyebb tapasztalatokra és nagyobb ismeretre van szükséged, és éhezni és szomjúhozni fogod az igazságot. Imában Istennel fogsz küzdeni, és hited megerősödik; lelked felüdül a megváltás és üdvösség forrásánál. A megpróbáltatások és küzdelmek Isten Igéjéhez és az imához űznek. Krisztus kegyelmében és ismeretében fogsz növekedni, és gazdag tapasztalatokra teszel szert. – *Jézushoz vezető út*, 79–80. o.

13.

IZRÁEL EGYIPTOMBAN

Június 18., szombat délután

Jákób fiainak azonban nem kellett ilyen feltételek mellett elkötelezniük magukat. Azért a szolgálatért, amit József nyújtott az egyiptomi népnek, nemcsak az ország egy részét ajándékozták nekik otthonukként, de adót sem kellett fizetniük; az ínség idején pedig élelemmel is bőségesen ellátták őket. A király nyilvánosan elismerte, hogy Egyiptom József kegyelmes Istene útján élvezte a gabonában való bőséget, mialatt más országok népei éhen vesztek el. A fáraó azt is látta, hogy József ügyintézése nagymértékben meggazdagította az országot, és ezért háláját kedvezményekkel fejezte ki Jákób családja iránt. – *Pátriárkák és próféták*, 241. o.

Emlékezzünk gyakran, hogy miként bánt Isten a népével. Az Úr hányszor felállította az útjelzőket az ősi Izráel számára. Hogy el ne feledjék a múlt történetét, megparancsolta Mózesnek, szedje verses énekekbe a történeteket, és a szülők megtaníthassák arra gyermekeiket, hogy mikor a gyermekek kérdezősködnek, a teljes történetet elismételhessék nekik. Állítsanak emlékműveket feltűnő helyekre. Ezeket mindig jó karban kellett tartaniuk. Így Isten gondoskodó tettei, szembetűnő jósága, irgalma, mely népéről való gondoskodásban és szabadságban jutott kifejezésre, nem merültek feledésbe. Minket is szólít: „Emlékezzetek pedig vissza a régebbi napokra, amelyekben, minekutána megvilágosítottatok, sok szenvedésteljes küzdelmet álltatok ki.” (Zsid 10:32) A mi nemzedékünkben is csodatévő Istenként fáradozott népéért. Gyakran kell ráterelni mind a fiatalok, mind az öregek figyelmét Isten ügyének múlt történetére. Szükségünk van arra, hogy gyakran emlegessük Isten jóságát, és dicsérjük Őt csodatetteiért. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 364. o.

Isten az Ő gondviselése folytán nap mint nap kapcsolatba hoz bennünket megtéretlen emberekkel. Ő maga egyengeti előttünk az utat a mű gyors előrehaladása érdekében. Az Ő munkatársaiként szent munkát kell végeznünk. Lelkünkben gyötrődünk kell a magas pozíciókban levő személyekért, és kedvességgel közölnünk velük a meghívást a nagy menyegzőre.

Noha a világot teljes mértékben az istentelen emberek uralják, a föld minden java és kincse az Istené. „Mert az Úr é a föld és annak teljesége!” Ó, bárcsak a keresztények teljes mértékben megértenék, hogy nagy előjoguk, de ugyanakkor feladatuk is gyümölcsöztetni a menny által lehetővé tett alkalmakat – miközben megállnak az igaz elvek mellett –, hogy Isten műve haladhasson előre ezen a világon! – *Counsels on Stewardship*, 186. o.

Június 19., vasárnap

Egyiptomban egyenesen Gósen földjére mentek. Ide érkezett József is állami hintón, fejedelmi kíséretével. Környezetének pompáját és állásának méltóságát elfelejtette. Csak egy gondolat töltötte be szívét és elméjét, csak egy vágyakozás hatotta át egész lényét. Amikor meglátta a közeledő utazókat, nem tudott többé uralkodni érzésein, amelyet oly sok éven át elfojtott. Kiugrott hintójából, és előreszaladt, hogy örömmel üdvözölje atyját. „Amint maga előtt látá, nyakába borula, és síra az ő nyakán sok ideig. És monda Izráel Józsefnek: Immár örömet meghalok, minekutána láttam a te orcádat, hogy még élsz.” (1Móz 46:29–30) – *Pátriárkák és próféták*, 233. o.

A Fáraó értékelte országa ügyeinek vezetését, különösen az Egyiptomot ért hosszú éhség idejére való előkészületet, valamint az egész birodalom József bölcs vezetésének köszönheti felvirágzását, azért haláljának jeléül így szólt Józsefhez: „Egyiptom földje ímé előtted van; e föld legjobb részében telepítsd le a te atyádat és atyádfiait, lakozzanak a Gósen földén: ha pedig tudod, hogy vannak közöttük arra termett emberek, tedd azokat az én barmaim gondviselőivé.” (1Móz 47:6) „Megtelepíté tehát József az ő atyját és atyjafiait, és ada nekik birtokot Égyiptom földén, annak a földnek legjobb részében a Rameszesz földén; amint megparancsolta vala a Faraó. És ellátja vala József az ő atyját és

atyjafiait, és az ő atyjának egész házanépét kenyérrel gyermekeik számához képest.” – *A megváltás története*, 103–104. o.

Bár az egyiptomiak nagyon hosszú ideig elutasították Isten ismeretét, az Úr még mindig adott nekik alkalmat a megtérésre. József napjában Egyiptom menedék volt Izráel számára. Amikor az egyiptomiak kedvességet tanúsítottak Isten népe iránt, akkor tulajdonképpen Istent dicsőítették. Ezért a hosszantűző Isten, aki lassú a haragra és szíve telve van irgalmassággal, mindegyik ítéleténél, Egyiptomra lesújtó csapásánál időt hagyott arra, hogy az nevelésként megtegye hatását... Bizonyítékuk volt Jahve hatalmáról, és meggyőződhettek arról, hogy mindazok, akik engedelmeskedtek Istennek, megmenekülhettek az Egyiptomra lesújtó csapások borzalmaitól. – *Pátriárkák és próféták*, 333. o.

Az osztálytagozódás gyűlöletes Isten előtt. Az ilyen jellegű dolgokat semmibe veszi. Szemében minden ember lelke egyenértékű. Ő „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait; hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikőnktől sem” (Csel 17:26–27). Korra, rangra, nemzetiségre, vallási előjogra való tekintet nélkül mindannyiunkat magához hív, hogy éljünk... „Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad.” (Gal 3:28) ... „Ugyanaz az Ura mindeneknek, aki kegyelemben gazdag mindenekhez, akik őt segítségül hívják. Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.” (Róm 10:12–13) – *Jézus élete*, 403. o.

Június 20., hétfő

Nem sokkal Egyiptomba való megérkezésük után József atyját is elvitte a királyhoz. A pátriárka idegen volt a királyi udvarokban, de a természet fenséges jelenségei között a fáraónál is hatalmasabb Uralkodóval beszélgetett. Ezért most tudatos felsőbbiséggel felemelte kezeit, és megáldotta a fáraót.

Józsefhez intézett első üdvözlésében Jákób úgy beszélt, mintha hosszú aggodalmának és szomorúságának ezen örvendetes végződése után már meghalni is kész lenne. Isten azonban még tizenhét esztendőt ajándékozott neki, amelyet békés visszavonultságban tölthetett el

Gósen földjén. Ezek az esztendőik boldogító ellentétei voltak az ezeket megelőző éveknél. Fiaiban látta az igazi bűnbánat bizonyítékát. Azt is látta, hogy családja olyan körülmények közé került, amelyek biztosították számukra a nagy néppé, nemzetté fejlődésükhöz elengedhetetlenül szükséges feltételeket. Hite megragadta Istennek azt a biztos ígértét, hogy egyszer majd Kánaánban telepednek le. Körülvette a szeretetnek és kedvességnek mindaz a jele, amivel Egyiptom miniszterelnöke csak megajándékozhatta őt. Boldog volt régen elveszített és megtalált fia társaságában, és békében került sírjába. – *Patriárkák és próféták*, 233. o.

A keresztény befolyás erejének titka a folyamatosság, és ez Krisztus jellemének következetes bemutatásán múlik. Saját tapasztalataitok elmondásával segítsetek a tévelygőknek. Mondjátok el, hogy amikor súlyos hibákat követtetek el, munkatársaitok kedvessége és segítőkészsége hogyan adott bátorságot és reménységet nektek.

Az ítéletig nem fogjátok megtudni, milyen befolyása volt a következetlenek, oktanok, érdemtelenek iránti kedves, tapintatos viselkedésnek. Amikor hálátlansággal és a szent feladatok elárulásával találkozunk, megvetésünknek vagy felháborodásunknak adunk hangot. Ezt a vétkesek el is várják. Felkészültek rá. De a kedves türelem meglepi őket; gyakran megszólaltatja jobbik énjüket, és egy nemesebb élet utáni vágyat ébreszt bennük. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 494–495. o.

A laodiceai üzenet a mai gyülekezetnek szól. Elhiszitek-e az üzenetet? Van-e érző szívetek? Vagy csak egyre azt hajtogatjátok, hogy gazdag vagyok, dúsgazdag, semmire sincs szükségünk. Hiába lett volna adva az örök igazság hirdetése ennek a nemzetnek, hogy eljuttassák a világ minden nemzetéhez? Isten népet választott ki s tett örök következményekkel terhes igazságok letéteményesévé. Nekik adta, velük közölte a világosságot, melynek be kellett ragyognia a világot. Isten tévedett volna? Tényleg mi vagyunk az Úr választott eszközei? Azok vagyunk-e valóban, akiknek hordozniuk kell Jel 14:3 versének üzenetét a romlás szélén állóknak? Úgy viselkedünk-e, mintha így lenne?

A laodiceai üzenet azoknak szól, akik vallják, hogy megtartják Isten parancsolatait, mégsem cselekvői a parancsoknak. Semmiben sem szabad önzőnek lennünk. A keresztény élet minden része legyen Krisztus életének képviselője. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 961–962. o.

Június 21., kedd

Amikor Jákób érezte halála közeledtét, elküldött Józsefért. [...] Egy másik fontos ügy sem kerülte el figyelmét. József fiait törvényesen Izráel gyermekei közé kellett beiktatni. József, amikor utoljára látogatta meg atyját, magával hozta fiait is, Efraimot és Manassét... József vágya az volt, hogy fiai saját népükkel egyesüljenek. Kinyilvánította hitét a szövetség ígéletében; abban, hogy fiai visszautasítják mindazokat a tisztségeket, amelyeket az egyiptomi királyi udvar felajánl nekik; és hogy helyet kapnak a megvetett pásztorkodó törzsek között, akikre Isten rábízta beszédét.

Ekkor Jákób ezt mondta: „Most tehát a te két fiad, akik néked Egyiptom földén annak előtte születtek, hogy én hozzád jöttem vala Egyiptomba, az enyéim; Efraim és Manasse, akár csak Rúben és Simeon, az enyéim lesznek.” (1Móz 48:5) Saját gyermekeinek tekintette őket, hogy törzsek fejei legyenek majd. Így az elsőszülöttségi kiváltság, amelyet Rúben eljászott, Józsefre szállt – két részt kapott Izráelben. [...]

Amikor az ifjak odamentek hozzá, a pátriárka megölelte és megcsókolta őket. Azután ünnepélyesen a fejükre tette kezeit, hogy megáldja őket. Ezt az imát mondta: „Az Isten, akinek előtte jártak az én atyáim, Ábrahám és Izsák; az Isten, aki gondomat viselte, amióta vagyok, mind e napig: Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket.” (1Móz 48:15–16) Nem volt ebben az imában semmi magabizás, sem az emberi erőre való támaszkodás. Jákób arról tett hitvallást, hogy Isten volt a megtartója és a támasza. Nem panaszkodott a múltban elszenvedett nehéz napokért, a múlt megpróbáltatásait és bánatait többé nem tekintette úgy, mint amelyek „ellene” voltak. Emlékezete csak Isten irgalmát, szeretetét és kedvességét idézte fel, aki egész vándorlása alatt mindig vele volt.

Miután Jákób befejezte áldását, hitének bizonyosságát átadta fiának, és ráhagyta az eljövendő nemzedékekre, hogy tanúskodjanak előttük a rabszolgaság és a bánat hosszú évei alatt: „Ímé én meghalok, de az Isten veletek lesz, és visszavisz titeket a ti atyáitok földére.” (1Móz 48:21) – *Pátriárkák és próféták*, 234–235. o.

Izráel reménysége az Ábrahám elhívásakor tett ígéletben fogalmazódott meg, majd leszármazottai számára újra és újra elhangzott: „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (1Móz 12:3) Amikor Ábrahám előtt feltárult, hogy Isten meg akarja váltani az embert, az

igazság Napja bevilágított lelkébe, és a sötétség szertefoszlott. Végül pedig maga a Megváltó, amikor itt járt az emberek között, és beszélt velük, bizonyosságot tett a zsidóknak a pátriárkák boldog reménységéről, az eljövendő Üdvözítő általi szabadulásról. „Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat – mondta Krisztus –: meg is látta, és örült is.” (Jn 8:56) – *Próféták és királyok*, 683. o.

Június 22., szerda

Végezetül Jákób összes fiai haldokló atyjuk ágya köré gyülekeztek. Jákób egészen közel hívta őket magához, és így szólt hozzájuk: „Gyűljetek egybe, hadd jelentsen meg néktek, ami rátok következik a mesze jövőben. Gyűljetek össze s hallgassatok Jákóbnak fiai! Hallgassatok Izráelre, a ti atyátokra.” (1Móz 49:1-2) Jákób gyakran és aggodalmaskodva gondolt jövőjükre, és igyekezett magának képet alkotni a különböző törzsek történetéről. Most, amikor arra vártak, hogy megkapják utolsó áldását, Jákóbon az Isten Lelke nyugodott meg, és világosan kitártult előtte leszármazottainak jövője. Egymás után említette fiai nevét, jellemezve mindegyiküket, és röviden előre megmondta törzsük történetét. [...]

A papságot Lévinek adta, a királyságot és a messiási ígéretet Júdának, az örökség két részét pedig Józsefnek osztotta ki. Rúben törzse sohasem emelkedett magas rangra Izráelben. Lélekszáma sohasem lett olyan nagy, mint Júda, József vagy Dán törzséé, és elsőként Rúben törzsének tagjait hurcolták el fogságba. – *Pátriárkák és próféták*, 235. o.

Jákób mindig mély és heves érzésű ember volt. Fiai iránt érzett szeretete erős és gyengéd volt. Hozzájuk intézett áldásában nem találhatunk semmiféle részrehajlást vagy neheztelést. Mindnyájuknak megbocsátott, és mindvégig szerette őket. Atyai gyengédsége mindig csak bátorító és reménykeltő szavakban fejeződött ki. Isten ereje nyugodott meg rajta, és az isteni ihletés befolyása alatt az igazság kijelentésére kényszerült, még akkor is, ha ezzel fájdalmat okozott is fiainak.

Az utolsó áldások elmondása után Jákób megismételte a temetésére vonatkozó rendelkezését: „Én az én népemhez takarítatom, temesetek engem az én atyáimhoz, ama barlangba, amely a Khitteus Efron mezején van. Abba a barlangba, mely Kanaán földén, Mamré átellenében Makpelahnak mezején van. [...] Oda temették el Ábrahámot és Sárát

az ő feleségét; oda temették Izsákot és Rebekát az ő feleségét; s oda temettem el Leát is.” (1Móz 49:29–31) Így életének utolsó cselekményében is az Isten ígéletében való hitet fejezte ki. – *Pátriárkák és próféták*, 237. o.

Nem mindenki állt Isten ellenségei mellé. Nem mindenki lett áruló. Néhányan hűségesek maradtak Istenhez, mert János ezt írja: „Itt vannak, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” (Jel 14:12) Nemsokára heves csata dül Isten szolgálói és azok között, akik nem szolgálják Őt. Az Úr rövidesen mindent megráz, ami megingatható, hogy megmaradjon, ami változhatatlan. [...]

Isten kipróbált és megvizsgált népe 2Móz 31:12–18 jelében leli erejét. Az élő Igen kell állást foglaljanak: „írva van”. Az Ige az egyedüli alap, melyen biztonsággal megállhatunk. Akik megszegték Istennel kötött szövetségüket, Isten és remény nélkül állnak azon a napon.

Isten imádóit különösen az fogja elválasztani a többi embertől, hogy tiszteletben tartják a negyedik parancsot, mert ez Isten teremtő hatalmának a jele, s ez jelenti ki Istennek az ember tiszteletére és hódolatára tartott igényeit. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 15–16. o.

Június 23., csütörtök

Jákób és fiai elhozták magukkal a nyájakat és a csordáikat Egyiptomba, ahol ezek nagyon megsaporodtak. Egyiptom elhagyása előtt a nép Mózes utasítására megkövetelte, hogy az ingyen végzett munkájukért kárpótolják őket. Az egyiptomiak annyira vágytak megszabadulni jelenlétüktől, hogy nem utasították vissza követelésüket. A rabszolgák az elnyomóiktól elvett zsákmánnyal megrakodva vonultak ki.

Azon a napon beteljesedett az a történet, amelyet Isten évszázadokkal előbb profetikus látomásban jelentett ki Ábrahámnak: „Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutána kijönek nagy gazdagsággal.” (1Móz 15:13–14) A négyszáz év beteljesedett, és „ugyanazon napon hozá ki az Úr az Izráel fiait Egyiptomnak földéről, az ő seregeik szerint” (2Móz 12:51). Egyiptomból való eltávozásuk alkalmával Izráel fiai értékes örökségüket, József csontjait is magukkal vitték, amelyek olyan régóta váraoztak Isten ígéletének beteljesedé-

sére, és amelyek rabszolgaságuk sötét éveit mindig a szabadulásra emlékeztették őket. – *Pátriárkák és próféták*, 281. o.

Isten sohasem vezeti gyermekeit másképpen, mint ahogyan azt ők maguk választanák, ha láthatnák az utat kezdettől a végéig, és ha szemük érzékelné azt a rendeltetést, aminek az Úr munkatársaiként eleget kellene tenniük.

Az eljövendő világban mindaz tisztán láthatóvá válik, ami most kételyt ébresztett Isten gondoskodására vonatkozóan. A nehezen érthető dolgok akkor majd magyarázatot nyernek. A kegyelem titkai akkor majd feltáruznak előttünk. Ahol korlátolt elménk csupán zavart és beteljesületlen ígéreteket látott, ott a legtökéletesebb és legszebb összhangot fogjuk felfedezni. Akkor majd tudni fogjuk, hogy a végtelen szeretet rendelte azokat a tapasztalatokat, amelyek oly nehezen elviselhetőnek tűntek.

Akit átjárt Krisztus Lelke, az Krisztusban marad. A számára kijelölt ütés a Megváltóra fog lesújtani, akinek a jelenléte körülveszi őt. Bármi is érné, az Krisztustól jön. Többé nem kell ellenállnia a gonosznak, mivel Krisztus az ő védelme. Semmi sem érheti, csupán az, amit az Úr megenged, mivel „azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van”. – *The Faith I Live By*, 64. o.

Soha nem aludt ki az emberek szívében az a reménység, hogy Isten Fiának, mint Megváltónak és Királynak adventje megváltást hoz. Kezdetből fogva voltak, akik a jelen árnyain túl hitükkel látták a jövő valóságait. Ádám, Séth, Énok, Mathusélah, Noé, Sém, Ábrahám, Izsák és Jákób, valamint más kiváló emberek által az Úr megőrizte az akaratát hirdető drága kinyilatkoztatásokat. Isten így ismertette meg törvénye kívánalmait és a szeretett Fia engesztelő áldozata általi megváltást Izrael fiaival, a választott néppel, akiken keresztül kapta a világ a megígért Messiást. – *Próféták és királyok*, 682. o.

JEGYZET

JEGYZET
